Sfântul cuvios Moise, etiopianul

(s.v. 28 august / s.n. 10 septembrie)

Materiale despre Sfântul cuvios Moise, etiopianul:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Moise,-etiopianul-(28-aug)

https://archive.org/details/@steaemy?query=cuvios+Moise+etiopianul

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Moise%2C+etiopianul+

***

Sfântul cuvios Moise a fost etiopian de neam şi slujea ca rob unui oarecare dregător. Pentru că avea o fire rea şi pentru viaţa sa tâlhărească, dregătorul l-a eliberat, temându-se de el. Deci plecând Moise s-a însoţit cu tâlharii şi văzându-l aceia puternic la trup şi aspru la obicei, l-au pus vătaf peste ei. Odată, Moise a dorit să se răzbune pe un cioban care-l împiedicase să facă o nelegiuire. Dar negăsindu-l i-a omorât patru berbeci graşi ale căror piei le-a vândut pe vin. Mai apoi Moise s-a pocăit, devenind călugăr iscusit, trăind în post şi în aspre nevoinţe. Cel care oarecând fusese tâlhar s-a învrednicit chiar de darul preoţiei. Pe când avea 75 de ani au năvălit saracinii în mănăstirea în care vieţuia şi împreună cu încă şase monahi a fost ucis, primind astfel cununa muceniciei din mâinile lui Hristos.

Index

În această lună (august), ziua a douăzeci şi opta - Prea cuviosul părintele nostru Moise Arapul (Minei) 4
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Moise, etiopianul 14
Acatistul Sfântului cuviosului Moise, etiopianul 22
Rugăciune către Sfântul cuvios Moise, etiopianul 33
Rugăciune către cuviosul Moise, arapul pentru vindecarea de patima băuturii 34
Imnografie 36
Vieţile Sfinţilor - Cuviosul Moise, arapul 37
Sfântul Moise Etiopianul - drumul spre sfințenie 46
Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Moise arapul ("cel din tâlhari"), etiopianul 48
Sinaxar - Sfântul cuvios Moise Etiopianul - 28 august 51
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Moise etiopianul 53
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Moise etiopianul; Dreptul Iezechia 55
Proloage - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Moise, arapul (t 400) 58
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului prea cuviosului părintelui nostru Moise, arapul 62
Cântare de laudă la Sfântul Moise, arapul 64
Cugetare 65
Arhimandritul Teofil Părăian - „Doamne, învredniceşte-mă să Te iubesc pe Tine, cum am iubit altădată păcatul!” 67

Sfântul Vasile al Kineşmei - Nu te da bătut în lupta cu tine însuţi, nu abandona drumul la jumătate! Prietenii paraliticului din Capernaum: condiţia hotărârii neabătute şi a statorniciei în viaţa duhovnicească: "Lucrează după putere!" .68
Avva Moise etiopianul catre avva Pimen: "Puţină vreme este osteneala, şi de-a pururea odihna". Cum devin tâlharii sfinţi?.....79
Patericul Sfinţilor batrâni - Pentru avva Moise.....86
Sfântul Ioan Iacob Hozevitul: Sfântul Moise arapul, profeţie înfricoşătoare despre zilele din urmă ale monahismului şi creştinismului: decădere demonică şi persecuţie cruntă.....91
Avva Moise - Sfântul "Harap alb" al pustiei Egiptului.....94
Maria Burlă: „Cu Dumnezeul pe care Îl avem, nu este cazul să deznădăjduim" 97
Maria Burlă: De ce e nevoie să avem legătură cu creația? 99
Magdalena Gheorghe - Pagina copiilor - Tâlharul care a ajuns sfânt.....102
Arh. Mihail Daniliuc - Un alt „tâlhar" în cereasca Împărăție.....104
Ips Timotei - Tâlharul, mărturisitorul și moștenitorul Împărăției netrecătoare 107
PS Benedict Bistriţeanul le-a prezentat romilor din Pata Rât trei lecţii de viaţă de la Sfântul Moise Etiopianul.....111
Pr. Paul Siladi - Libertate și discernământ în viața duhovnicească.....114
Pr. Paul Siladi - Paradoxala libertate.....116
Augustin Păunoiu - Pilda zilei - Păcatul osândirii aproapelui 118
Maria Chirculescu - Sfântul Moise arapul (cel negru, cel din tâlhari, etiopianul).....120
Maria Chirculescu – Jurnal de pelerin - Egipt: Sfantul Moise etiopianul 128
Icoane.....132

În această lună (august), ziua a douăzeci şi opta - Prea cuviosul părintele nostru Moise Arapul (Minei)

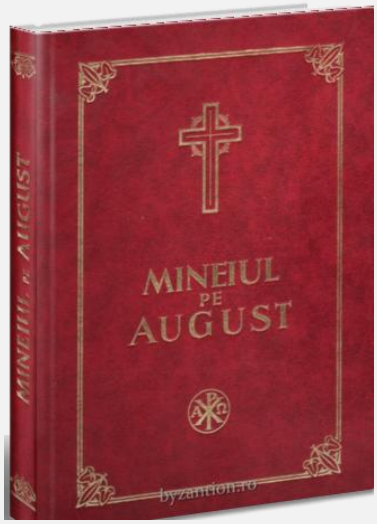

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile**, pe 6, ale Octoihului 3 şi ale sfântului 3, glasul al 8-lea.

Podobie: Mucenici Tăi Doamne...

Moise cel mult vestit, înţelepţeşte părăsind frumuseţea lumii, prin ostenelile cele prea neîncetate ale pustniciei, a supus patimile trupului, şi pe cel cu multă măiestrie surpându-l, a primit cununile biruinţei; prin rugăciunile lui Doamne, dă tuturor mare milă.

Înfrânare neasemănată, stare de toată noaptea, priveghere neadormită, minte văzătoare de frumuseţea cea dumnezeiască, ai avut fericite Moise. Pentru aceia ai primit darul tămăduirilor, a tămădui patimile cele prea cumplite; pentru care te rugăm pe tine părinte, cere tuturor mare milă.

Cu palma cea dumnezeiască părinte Moise, fiind acoperit, fără de vătămare ai trecut vicleşugul şi săgetăturile şi pândirile dracilor; şi înfrumuseţându-te cu nepătimirea, te-ai numărat împreună cu toţi prea cuvioşii, rugându-te ca să se dăruiască, celor ce cu credinţă te cinstesc pe tine, mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cugetele îmi sunt necurate şi buzele înşelătoare, şi toate lucrurile mele necurate, şi ce voi face? Cum voi întâmpina pe Judecătorul? Stăpână Fecioară, roagă pe Fiul tău şi Ziditorul şi Domnul, ca întru pocăinţă să primească duhul meu, ca un Bun îndurat.

A Crucii, a Născătoarei

Junicea cea prea curată, pe Viţelul său văzându-L pe lemn de bunăvoie ridicat, cu umilinţă tânguindu-se, strigă: Vai mie prea iubite Fiule! Ce Ţi-a răsplătit Ţie adunarea nemulţumitorilor iudei? Vrând a mă lipsi pe mine de Tine, Fiule, cel întru-tot iubit.

Tropar, glasul 1: Locuitor pustiului şi înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, de Dumnezeu purtătorule părintele nostru Moise; cu postul, cu privigherea, şi rugăciunea, cereştile daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; slavă Celui ce te-a încununat pe tine; slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

După obişnuitele Catisme, Sedelnele Octoihului şi Psalmul 50. Canoanele ale Octoihului, după rânduiala lor, şi al sfântului pe 4.

Canonul Sfântului

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a Preaslăvit.

Cu ploile pocăinţei prin solirile tale, părinte, albeşte inima mea, fiind înnegrită de muşcarea păcatelor.

Pironindu-ţi trupul de temerea Stăpânului, prea fericite, ai şters din inimă toată cugetarea cea pătimitoare, purtătorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În brazdele cugetului tău, părinte, ascunzând seminţele Cuvântului, ai odrăslit grâul cel ce se păzeşte în visteriile cele nedeşertate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Vrând a Se întrupa din pântecele tău, Cuvântul, cel mai presus de Dumnezeire, pe mine tot m-a mântuit cu bunătatea, curată Fecioară Maică.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea...

Mişcându-te de Duhul, şi răbdând întru faptele cele duhovniceşti, înţelepte, duhurile vicleşugului le-ai supus.

Împuternicindu-te de puterea cea cu dumnezeiască începătorie, cuvioase Moise, ca un fără de trup ai smerit pe balaurul cel puternic.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu ploile lacrimilor tale, ai stins focul cel arzător ai patimilor, şi te-ai arătat râu plin de darurile Duhului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Având-te ajutorinţă, Curată, nu mă tem de asuprelile vrăjmaşilor, având-te pe tine folositoare, răstorn taberele lor.

Irmosul: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne; Tu eşti Lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Strălucire neapusă primind înlăuntru, feţele etiopienilor celor înţelegători le-ai înnegrit de Dumnezeu purtătorule, şi măiestriile lor cele rele, le-ai risipit cu neîn-

cetate privirile tale cele către Dumnezeu; părinte cuvioase, roagă pe Hristos Dumnezeu, să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu s-a despărţit de firea cea dumnezeiască, trup făcându-Se din pântecele tău, ci întrupându-Se, Dumnezeu a rămas, cel ce te-a păzit pe tine Maica Sa după naştere Fecioară, ca şi mai-nainte de naştere, însuşi Domnul, ceea ce eşti cu totul fără prihană; pe care cu osârdie roagă-L, să dăruiască nouă mare milă.

A Crucii, a Născătoarei

Nespurcata Mieluşea, Fecioara Maica Cuvântului cea nestricată, văzând pe Cruce spânzurat, pe Cel ce a răsărit dintr-însa fără de durere, ca o Maică plângând, a strigat: Vai mie, Fiul meu cum pătimeşti? Vrând să mântuieşti pe om de ocara patimilor.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale; înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Prin rugăciunile cele neîncetate, şi prin sporirile ostenelilor tale, părinte, ai gonit din suflet pe dracul cel iubitor de trup, prea fericite.

Mutându-ţi cugetul către cele mai presus de minte, şi de cuvânt cuvioase, nevoinţele pustniciei ca pe o dumnezeiască rouă le-ai suferit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind inima ta strălucită cu vedeniile şi cu faptele, părinte prea fericite, lăcaş curat al Duhului s-a arătat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cămara fecioriei, şi sălăşluirea firii celei neîncăpute, sufletul meu cel întunecat, luminează-l Mireasă a lui Dumnezeu.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dis de dimineaţă grăim către Tine, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru afară de Tine pe altul nu ştim.

Cu cărbunele nepătimirii aprinzându-te, fericite, materia cea lesne arsă a patimilor o ai făcut cenuşă.

Stea strălucind întru înălţimile înfrânării te-ai arătat, luminând sufletele noastre, pururea pomenite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În căruţă cu patru cai a faptelor celor bune te-ai suit, şi către sfârşitul cel ceresc ai ajuns părinte Moise, vrednicule de minune.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioară după naştere te cântăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, că tu pe Dumnezeu Cuvântul, cu trup lumii L-ai născut.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Fiind eu înconjurat de noaptea păcatelor, şi de întunericul dezmierdărilor, cu strălucirile Duhului cele întru tine, cu totul mă luminează, îndreptează-mă cu totul întru limanul mântuirii, părinte.

Ca o albină iubitoare de lucrare, în fagurul minţii tale, florile bunătăţilor adunându-le, ai izvorât dulceaţă nemuritoare, care goneşte amărăciunea dracilor, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răbdând în pustietăţi, ai moştenit cetatea cea de sus, şi robindu-ţi trupul prin posturi, ai purces minunate, către desfătare necheltuită, şi către lăcaşurile Raiului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Sfinţenie cugetătoare, şi jertfelnic nepipăit, şi sfeşnic poleit cu aur, şi masă însufleţită, care ai ţinut Pâinea vieţii, noi credincioşii pe tine te numim, Fecioară.

Irmosul: Curăţeşte-mă Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele, şi mă ridică dintru adâncul răutăţilor rogu-mă; căci către Tine am strigat, şi mă auzi Dumnezeul mântuitei mele.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Pălmuind feţele etiopienilor celor înţelegători, ca un soare luminos ai strălucit luminând sufletele noastre, ale celor ce te cinstim pe tine, Moise prea fericite.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Moise arapul.

Stih: Negrule Moise, şi murind zicerea aceea vei fi zicând,
Că omul în faţă, şi Dumnezeu în inimă este văzând.
În a douăzecea şi opta zi,
Etiopul Moise se săvârşi.

Acest fericit era de neam etiop, arap şi la faţă peste tot negru, slugă oarecăruia ce se află la lucruri politiceşti; pe care pentru firea lui cea rea ce avea, şi viaţă tâlhărească, îl goni domnul său.

Acesta oarecând se mânie, şi pizmui pe un păstor care îl zăticnise de la un lucru rău, pe care păstor vru el să-l ucigă, şi aflându-l că este de cealaltă parte de apa Nilului, şi fiind apa mare. Îşi luă sabia în gură, şi-şi puse cămaşa în cap, şi trecu înot; iar păstorul prinzând de veste a fugit; deci el junghie patru berbeci aleşi, şi înşirându-i întru o funie, trecu iarăşi Nilul de cealaltă parte înot. Şi mâncând cărnurile, şi dând pieile pe vin, se duse la însoțitorii lui.

Însă acestea le-am povestit, ca să vă arăt că este cu putinţă ca cei ce vor vrea, să se mântuiască prin pocăinţă. Acesta în cea de apoi venind întru umilinţă, din oarecare primejdie, s-a dus la o mânăstire, şi atâta s-a pocăit încât a tras şi pe însoțitorii lui către Hristos prin pocăinţă.

Iar oarecând şezând în chilia sa, nimeriră la dânsul nişte tâlhari neştiind că el este Moise, pe care fericitul legându-i cu un ştreang, îi puse pe umeri ca pe un sac cu

paie, şi-i duse la obşte, şi zise către fraţi: De vreme ce mie nu mi se cade să fac nedreptate, aflai pe aceştia ce veniră să-mi facă rău. Ce porunciţi pentru dânşii? Iar aceia dacă-l cunoscură că este el Moise vătaful de tâlhari cel vestit şi nebiruit, se mărturisiră lui Dumnezeu, şi se lepădară de lume, şi se făcură călugări foarte iscusiţi.

De aceea trăind Sfântul stareţ cu plăcere dumnezeiască, şi luptându-se cu dracul nestâmpărării, muri fiind bătrân de şaptezeci şi cinci de ani, făcându-se şi preot, şi lăsând şaptezeci de ucenici.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Diomid şi Lavrentie, fiind legaţi de plop şi săgetându-i, s-au săvârşit.

Stih: Aceşti doi nevoitori legaţi de plop fiind.
Arcele fiind întinse, deşarte sunetele plopului se vedea făcând.

Tot în această zi, dreptul Ezechia împăratul, cu pace s-a săvârşit.

Stih: De ar fi mai lăcrimat Ezechie, precum oarecând a lăcrimat,
Alt adaos de viaţă iarăşi ar fi aflat.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Ana, fetei lui Fanuil.

Stih: Fiica lui Fanuil nu s-a ridicat de pe pământ,
Până ce în vremea ei pe Dumnezeu Prunc l-a văzut.

Tot în această zi, Sfinţii treizeci şi trei de mucenici, cei din Iraclia, prin foc s-au săvârşit.

Stih: Şi focul vâlvâind, spre a Domnului nevoitori,
Erau după Moise, ca ploaia pe ierburi.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti, au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, cântând: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule în veci.

De stricăciunea patimilor curăţindu-te cu strălucirile Duhului, şi strălucind te-ai mutat cu adevărat, întru lumina cea nematerialnică, fericite, unde sunt cetele sihaştrilor în veci.

De toată răutatea ai scăpat, şi cu împărtăşirea bunătăţilor te-ai împreunat, şi cu nematerialnică dorirea celor veselitoare, te-ai amestecat, fericite, strigând: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu ostenelile cele fără de măsură ale pustniciei, ai ars înşelăciunea cea cu dureri. Pentru aceasta ai aflat desfătarea bunătăţilor cea fără de osteneli, pe Stăpânul tău binecuvântându-L, de Dumnezeu purtătorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Iată pe care o a zis cu Duhul, Fecioară, marele Isaia, în pântece pe Dumnezeu a zămislit şi-L naşte, căruia cântăm: Doamne Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Cu rugăciunile întărindu-te, cu smerenia înălţându-te, strălucindu-te la suflet cu dreptatea, şi cu dragostea înfrumuseţându-te, te-ai suit la săvârşirea bunătăţilor, întru prea luminată înălţime, părinte, strigând Stăpânului: Preoţi bine-L cuvântaţi, noroade prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cel negru la trup, câştigându-şi sufletul mai luminat decât razele soarelui, brazdele cele întunecate ale dracilor le-a înnegrit, şi a luminat inimile credincioşilor, celor ce cu fierbinţeală cântă întru pomenirea lui; noroade, prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu smerenia de pretutindenea fiind îngrădit, ai scăpat părinte de săgetăturile arapilor celor înţelegători, şi îndemnător te-ai făcut al călugărilor, către lupta vrăjmaşilor, cu lucrurile şi cu cuvintele, împreună cu dânşii strigând: Tineri bine cuvântaţi, preoţi lăudaţi, noroade prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mai presus de fiinţă ai zămislit; mai presus de cuvânt ai născut pe Ziditorul firii omeneşti, făcându-Se Om, Cel nedespărţit de Tatăl, Stăpână curată, căruia cântă toată zidirea: Pruncilor binecuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, noroade prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Irmosul: Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor a ars nebuneşte, de şapte ori cuptorul pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar, văzându-i pe aceştia cu o putere mai mare mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului, a strigat: tineri, binecuvântaţi-L, preoţi, lăudaţi-L, popoare, prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Înfricoşatu-s-a tot auzul...

Săvârşindu-ţi viaţa cu adevărat în fapte bune, izvorul bunătăţilor ai luat, şi marginea doririi tale o ai cuprins, şi bucurându-te te-ai sălăşluit unde este glasul celor ce prăznuiesc, vrednicule de minune Moise, părinte cuvioase.

Sudorile ostenelilor tale, părinte, pică dulceaţa folosinţei, şi gonesc amărăciunea patimilor noastre, şi moaştele tale ne izvorăsc nouă vindecări, şi gonesc răutăţile, şi sufletele de necurăţenie curăţesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cununi neveştejite a încununat Hristos creştetul tău dumnezeiescule, ca unuia ce tare ai biruit taberele stăpânitorului lumii, şi te-a numărat după cuviinţă în cetele cuvioşilor; cu care roagă-te, să se mântuiască de ispite cei ce te cinstesc pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Singură între femei ai încetat blestemul strămoşilor, a lui Dumnezeu Mireasă, pe Cel nescris împrejur născând cu trup cuprinzându-Se, ai înnoit hotarele firii neîntinată, pe cele întâi despărţite, cu mijlocirea ta cea prea slăvită le-ai unit.

Irmosul: Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, căci Cel Preaînalt de voie S-a pogorât până şi la trup, din pântece fecioresc făcându-Se Om; pentru aceea pe prea curata Născătoarea de Dumnezeu, credincioşii o slăvim.

Luminânda

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Cu sabia dumnezeieştilor tale rugăciuni, de Dumnezeu purtătorule fericite părinte Moise, ai tăiat capetele etiopilor celor înţelegători. Pentru aceasta ai primit darurile biruinţei de la Hristos, înaintea căruia şi acum cu îngerii stând împreună, şi strălucindu-te cu revărsarea de lumină a nepătimirii, străluceşte cu solirile tale pe lăudătorii cei ce aleargă la tine.

A Născătoarei

Vieţuind urât eu ticălosul mi-am pierdut frumuseţea sufletului, şi m-am asemănat dobitoacelor celor neînţelegătoare făcând cele ce nu sunt cu cuviinţă a face, Stăpână Născătoare de Dumnezeu, strălucindu-mă, curăţeşte-mă cu dumnezeieştile raze ale luminii tale şi cu isopul pocăinţei, şi mă arată pe mine robul tău, vas dumnezeiesc de bună treabă, Fecioară.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Moise, etiopianul

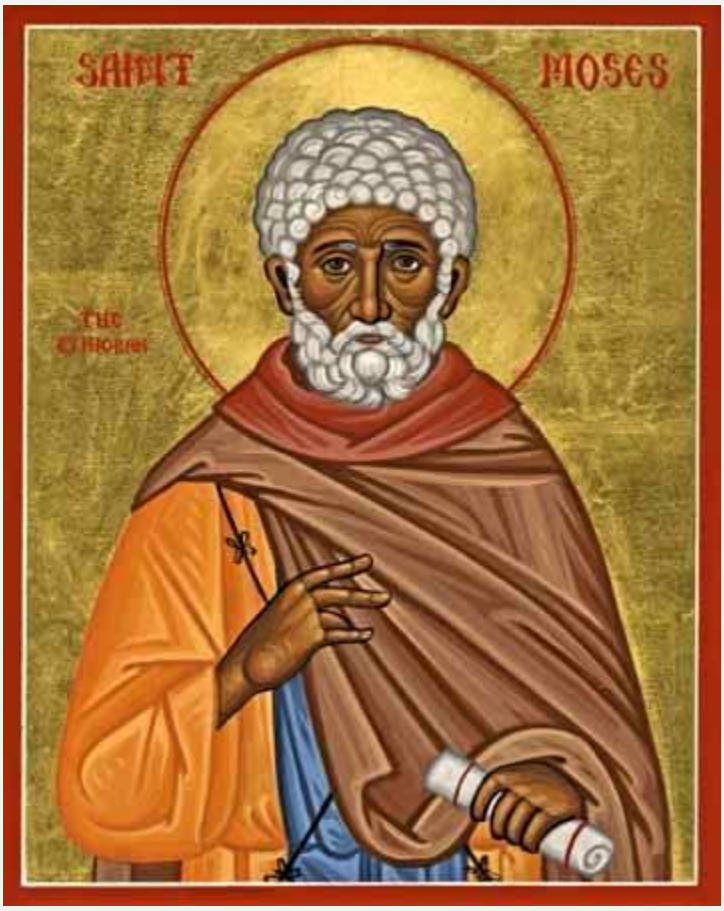

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Moise, etiopianul (s.v. 28 august / s.n. 10 septembrie):

https://www.academia.edu/86245534/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2ntul_cuvios_Moise_etiopianul_28_august_10_septembrie_

https://archive.org/details/canon_202209

https://www.slideshare.net/slideshow/canon-de-rugaciune-catre-sfantul-cuvios-moise-etiopianul-s-v-28-august-s-n-10-septembrie/271644935

***

Troparul Sfântului cuvios Moise, etiopianul, glasul 1: Locuitor pustiului şi înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat de Dumnezeu purtătorule, părintele nostru Moise; cu postul, cu privegherea, cu rugăciunea, cereştile daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat

ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a Preaslăvit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu ploile pocăinţei prin mijlocirile tale, părinte, albeşte inima mea, fiind înnegrită de muşcătura păcatelor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pironindu-ţi trupul de temerea Stăpânului, prea fericite, ai şters din inimă toată cugetarea cea pătimitoare, purtătorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În brazdele cugetului tău, părinte, ascunzând seminţele Cuvântului, ai odrăslit grâul cel ce se păzeşte în vistieriile cele nedeşertate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Vrând a Se Întrupa din pântecele tău, Cuvântul lui Dumnezeu, pe mine tot m-a mântuit cu bunătatea, curată Fecioară Maică.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mişcându-te de Duhul şi răbdând în faptele duhovniceşti, înţelepte, duhurile vicleşugului le-ai supus.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împuternicindu-te de puterea cea dumnezeiască începătorie, cuvioase Moise, ca fiind fără de trup, ai smerit pe balaurul cel puternic.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu ploile lacrimilor tale, ai stins focul cel arzător al patimilor şi te-ai arătat râu plin de darurile Duhului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Având-te ajutorinţă, Curată, nu mă tem de asuprelile vrăjmaşilor şi având-te pe tine folositoare, răstorn taberele lor.

Irmosul: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne; Tu eşti Lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale; înţeles-am lucrurile Tale şi am Preaslăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin rugăciunile cele neîncetate şi prin sporirile ostenelilor tale, părinte, ai gonit din suflet pe demonul cel iubitor de trup, prea fericite.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mutându-ţi cugetul către cele mai presus de minte şi de cuvânt, cuvioase, nevoinţele pustniciei ca pe o dumnezeiască rouă le-ai îndurat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind inima ta strălucită cu vedeniile şi cu faptele, părinte prea fericite, locaş curat al Duhului s-a arătat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cămara fecioriei şi sălăşluirea Firii celei neîncăpute, Mireasă a lui Dumnezeu, sufletul meu cel întunecat luminează-l.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dis de dimineaţă grăim către Tine, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cărbunele nepătimirii aprinzându-te, fericite, materia cea lesne arsă a patimilor ai făcut-o cenuşă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stea strălucind, cu înălţimile înfrânării te-ai arătat, luminând sufletele noastre, pururea pomenite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În căruţa cea cu patru cai a faptelor celor bune te-ai suit şi către sfârşitul cel ceresc ai ajuns, părinte Moise, vrednicule de minune.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioară după naştere te cântăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, că tu pe Dumnezeu Cuvântul cu Trup lumii L-ai născut.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind eu înconjurat de noaptea păcatelor şi de întunericul dezmierdărilor, cu strălucirile Duhului cele din tine, cu totul mă luminează şi mă îndreptează cu totul la limanul mântuirii, părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o albină iubitoare de lucrare, în fagurul minţii tale florile bunătăţilor adunându-le, ai izvorât dulceaţă nemuritoare, care goneşte amărăciunea demonilor, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răbdând în pustietăţi, ai moştenit cetatea cea de sus; şi robindu-ţi trupul prin postiri, ai purces, minunate, către desfătare nesfârşită şi către Locaşurile Raiului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Sfinţenie cugetătoare şi jertfelnic nepipăit, sfeşnic poleit cu aur şi masă însufleţită, care ai ţinut Pâinea vieţii, noi credincioşii pe tine te numim, Fecioară.

Irmosul: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog ridică-mă din adâncul răutăţilor; căci către Tine am strigat şi mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Pălmuind feţele etiopienilor celor înţelegători, ca un soare luminos ai strălucit, luminând sufletele noastre, ale celor ce te cinstim pe tine, Sfinte părinte Moise prea fericite.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evrei, au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, cântând: Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeule în veci.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De stricăciunea patimilor curăţindu-te cu strălucirile Duhului şi strălucind, te-ai mutat cu adevărat, în Lumina cea nematerialnică, fericite, unde sunt cetele sihaştrilor în veci.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De toată răutatea ai scăpat şi cu împărtăşirea bunătăţilor te-ai împreunat şi cu nematerialnică dorirea celor veselitoare, te-ai amestecat, fericite, grăind: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu ostenelile cele fără de măsură ale pustniciei ai ars înşelăciunea cea cu dureri. Pentru aceasta, ai aflat desfătarea bunătăţilor cea fără de osteneli, pe Stăpânul tău binecuvântându-L, de Dumnezeu purtătorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Iată cea pe care a numit-o cu Duhul, Fecioară, marele Isaia, în pântece pe Dumnezeu a zămislit şi-L naşte. Aceluia cântăm: Doamne Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu rugăciunile întărindu-te, cu smerenia înălţându-te, strălucind la suflet cu dreptatea şi cu dragostea înfrumuseţându-te, te-ai suit la săvârşirea bunătăţilor, în prea luminată înălţime, cuvioase părinte Moise, grăind către Stăpânul; preoţi, binecuvântaţi-L, popoare, prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel negru la trup, câştigându-şi sufletul mai luminat decât razele soarelui, brazdele cele întunecate ale demonilor le-a înnegrit şi a luminat inimile credincioşilor, celor ce cu căldură cântă întru pomenirea lui: popoare, prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu smerenia de pretutindenea fiind înconjurat, ai scăpat, părinte, de săgeţile arapilor celor înţelegători şi îndemnător te-ai făcut al călugărilor, către lupta cu cel potrivnic, cu lucrările şi cu cuvintele împreună cu dânşii cântând: tineri, binecuvântaţi, preoţi, lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai presus de fiinţă ai zămislit; mai presus de cuvânt ai născut pe Ziditorul firii omeneşti, făcându-Se Om cel Nedespărţit de Tatăl, Stăpână curată. Aceluia toată zidirea cântă: tineri, binecuvântaţi-L, preoţi, lăudaţi-L, popoare, prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Irmosul: Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor a ars nebuneşte, de şapte ori cuptorul pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar, văzându-i pe aceştia cu o putere mai mare mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului, a strigat: tineri, binecuvântaţi-L, preoţi, lăudaţi-L, popoare, prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Înfricoşatu-s-a tot auzul...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Săvârşindu-ţi viaţa cu adevărat în fapte bune, izvorul bunătăţilor ai luat şi marginea doririi tale ai cuprins-o; şi bucurându-te, te-ai sălăşluit unde este glasul celor ce prăznuiesc, vrednicule de minune, Sfinte Moise, părinte cuvioase.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sudorile ostenelilor tale, părinte, picură dulceaţa folosinţei şi gonesc amărăciunea patimilor noastre; iar moaştele tale ne izvorăsc nouă vindecări, gonesc răutăţile şi curăţesc sufletele de necurăţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cununi neveştejite a încununat Hristos creştetul tău dumnezeiescule, ca unuia ce tare ai biruit taberele stăpânitorului lumii şi te-a numărat după cuviinţă în cetele cuvioşilor. Cu aceia roagă-te să se mântuiască de ispite cei ce te cinstesc pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Singură între femei ai făcut să înceteze blestemul strămoşilor, a lui Dumnezeu Mireasă, pe Cel Nescris împrejur născând. Acesta cu Trup Îmbrăcându-Se, a înnoit hotarele cele despărţite ale firii, neîntinată şi cu mijlocirea ta cea prea mărită le-a unit.

Irmosul: Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, căci Cel Preaînalt de voie S-a pogorât până la a lua Trup din pântece fecioresc, făcându-Se Om. Pentru aceasta, pe prea curata Născătoare de Dumnezeu, credincioşii o mărim.

Sedelna, glasul al 3-lea. **Podobie:** Pentru mărturisirea...

Strălucire neapusă primind înlăuntru, feţele etiopienilor celor înţelegători le-ai înnegrit, de Dumnezeu purtătorule şi măiestriile lor cele rele le-ai risipit cu neîncetate privirile tale cele către Dumnezeu; părinte cuvioase, roagă pe Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** Pentru mărturisirea...

Nu S-a despărţit de Firea cea dumnezeiască, Trup făcându-Se din pântecele tău, ci, Întrupându-Se, Dumnezeu a rămas, cel ce te-a păzit pe tine Maica Sa după naştere Fecioară, ca şi mai înainte de naştere, Însuşi Domnul, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Pe Acela cu osârdie roagă-L să dăruiască nouă mare milă.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** Pentru mărturisirea...

Neîntinata Mieluşea, Fecioara Maica Cuvântului cea nestricată, văzând pe Cruce spânzurat, pe Cel ce a răsărit dintr-însa fără de durere, ca o Maică plângând, a grăit: vai mie, Fiul meu, cum pătimeşti, vrând să mântuieşti pe om de ocara patimilor?

Acatistul Sfântului cuviosului Moise, etiopianul

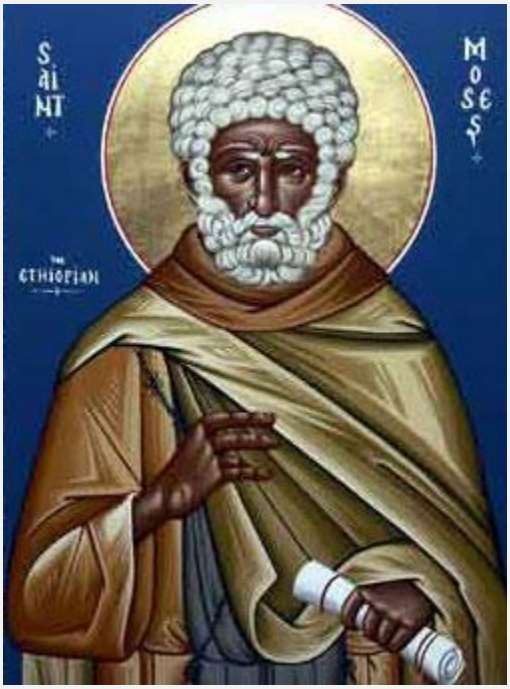

Acatistul Sfântului cuvios Moise, etiopianul (s.v. 28 august / s.n. 10 septembrie):

https://www.academia.edu/43991684/Acatistul_Sf%C3%A2ntului_cuvios_Moise_etiopianul_28_august_

https://archive.org/details/ac.-sf.-moise_202109

https://www.slideshare.net/slideshow/ac-sf-moise-250194821/250194821

****

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfântului cuviosului Moise etiopianul - 28 august - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=RT8jKATNihs

&&&

Condac 1

Celui ce a strălucit prin fapte bune vrednice de laudă, să-i cântăm cu osârdie și cu bună cuviință căci urcându-se pe treptele virtuților, a ajuns la măsura desăvârșirii și războindu-se cu diavolii cei prea înrăutățiți i-a biruit, iar noi văzând tăria sufletului său, să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Moise!sau Bucură-te, de Dumnezeu purtătorule, părinte Moise!***

Icos 1

Pe cât de rea și de urâtă înaintea lui Dumnezeu a fost viața ta cea dinainte cuvioase, pe atât de plăcută și frumoasă a fost petrecerea ta cea monahicească, deoarece nu

te-a lăsat Domnul să te pierzi în acele răutăți în care te aflai, pentru aceea noi credincioșii îți cântăm așa:
Bucură-te, că Dumnezeu din tâlhar te-a făcut slugă credincioasă;
Bucură-te, că pocăința ta a plăcut Domnului;
Bucură-te, că din slugă a diavolului te-ai făcut rob lui Hristos;
Bucură-te, că pe cât de multe ucideri ai făcut înainte, pe atât de mulți ai adus la Viață din moartea păcatelor;
Bucură-te, că te-a întors Domnul de pe calea pierzării pe cea a mântuirii;
Bucură-te, că ai aflat milă de la Domnul și ai părăsit păcatul;
Bucură-te, că Dumnezeu a înnoit duhul tău care era stricat de patimi;
Bucură-te, că a zidit în pieptul tău o inimă curată;
Bucură-te, că ai fost slobozit din lanțurile fărădelegilor;
Bucură-te, că acul morții nu a avut putere multă vreme asupra ta;
Bucură-te, că Dumnezeu te-a scos din gura iadului care pe mulți a înghițit;
Bucură-te, căci ca o floare veștejită ai revenit la viață prin ploaia milostivirii Celui Prea înalt;
Bucură-te, de Dumnezeu purtătorule părinte Moise!

Condac 2
Multe au fost isprăvile faptelor tale celor rele, dar după aceea mai multe fapte bune ai săvârșit, covârșind cu mult răutatea prin bunătate, drept aceea noi văzând întoarcerea ta Îi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 2
Dumnezeu văzând că diavolul a pus stăpânire pe voința ta, nu a putut răbda ca făptura cea zidită după chipul și asemănarea Sa, să fie înghițită de moarte pentru aceea ca un îndurat te-a izbăvit din gheara câinelui și din coarnele taurilor celor înțelegători pentru aceasta și noi îți zicem unele ca acestea:
Bucură-te, că Stăpânul după ce te-a găsit, te-a adus pe umerii Săi în staulul oilor sale care ascultau de glasul Lui;
Bucură-te, că te-a învățat cum să-L slujești cu credință;
Bucură-te, că ți-a arătat cât de mult trebuie să-L iubești;
Bucură-te, că nu te-ai împotrivit leacurilor celor amare pe care ți le dădea Domnul pentru tămăduirea sufletului tău;
Bucură-te, că ai alungat pe diavolul din cămara sufletului tău, făcându-ți sufletul templu al Duhului Sfânt;
Bucură-te, că ai avut în inima și cugetul tău pe Hristos Dumnezeu;
Bucură-te, că ai izbutit să-ți cureți partea cea dinăuntru a „paharului tău”;
Bucură-te, lucrător osârdnic al viei lui Hristos;
Bucură-te, că ai fost luptător îndârjit împotriva diavolilor;

Bucură-te, că ai stricat cursele cele de multe feluri ale demonilor;
Bucură-te, că ai fost găsit întocmai ca o comoară în țarină;
Bucură-te, de Dumnezeu purtătorule părinte Moise!

Condac 3

Minunată s-a arătat viața ta cea monahicească, deoarece ai întrecut pe mulți în virtuți și toate faptele cele bune, căci veneau la tine chiar și sihaștri vestiți pentru a cere sfat și se întorceau toți cu mângâiere sufletească de la tine părinte, care toată viața ta ai cântat lui Dumnezeu care te-a mântuit: ***Aliluia!***

Icos 3

Vestit ai fost în tot Egiptul pentru răutățile tale cele de multe feluri pentru aceea se înfricoșau toți de auzirea numelui tău, însă îndreptându-ți viața, ai ajuns înfricoșător diavolilor, cărora până atunci le-ai fost supus prin faptele tale cele rele, iar noi văzând întoarcerea ta, te lăudăm zicând:
Bucură-te, că din rob al diavolilor ai ajuns mai puternic decât ei;
Bucură-te, că aceștia fugeau când auzeau de numele tău;
Bucură-te, că nu puteau suferi nici atunci când rostea cineva numele tău;
Bucură-te, foc care mistui puterea diavolească;
Bucură-te, că din rob al patimilor te-ai făcut stăpân peste ele;
Bucură-te, că trupul tău care era deprins cu mâncăruri alese, l-ai supus la post desăvârșit;
Bucură-te, că te-ai asemănat îngerilor prin viețuirea ta;
Bucură-te, surpătorul ispitelor diavolești;
Bucură-te, stea luminoasă care ai răsărit din bezna nopții păcatelor;
Bucură-te, soare luminos cu raze în chipul focului;
Bucură-te, că diavolii nu pot să privească spre tine;
Bucură-te, povățuitorul celor neștiutori;
Bucură-te, de Dumnezeu purtătorule părinte Moise!

Condac 4

Schimbarea vieții tale a mâniat pe demoni, a căror slujitor erai mai înainte, pentru aceea au năvălit asupra ta cu ispite de tot felul, dar tu i-ai alungat de la tine ca pe niște neputincioși, nefăcându-ți nici un rău, pentru aceea noi văzând biruințele tale, cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 4

Nevoindu-te cu osteneli pustnicești, ai luptat până la moarte împotriva ispitelor ce veneau asupra ta, dar tu părinte le-ai lepădat de la tine ca pe cea mai vătămătoare otravă, pentru aceasta și cugetul ne îndeamnă să-ți cântăm așa:

Bucură-te, căci ca un foc ai ars pleava ispitelor trupești;
Bucură-te, că ai fost încercat ca aurul în cuptor;
Bucură-te, că te-ai arătat biruitor întru toate;
Bucură-te, că și ispita desfrânării ai biruit-o;
Bucură-te, că mult timp te-ai luptat cu ea;
Bucură-te, că postul și privegherea ți-au fost arme nebiruite;
Bucură-te, căci cu acestea te-ai suit spre ceruri;
Bucură-te, că multe lacrimi ai vărsat pentru spălarea păcatelor tale;
Bucură-te, că diavolii se spăimântau de răbdarea ta;
Bucură-te, că pe pământ ai viețuit îngerește;
Bucură-te, că și Hristos Domnul te-a iubit pentru smerenia ta cea multă;
Bucură-te, că defăimându-te pe tine însuți ai fost slăvit de Dumnezeu;
Bucură-te, de Dumnezeu purtătorule părinte Moise!

Condac 5

Cine va spune luptele tale împotriva patimilor sau cine se va încumeta să istorisească pătimirile tale din partea diavolilor care până la moarte au luptat împotriva ta și se tânguiau cu amar că te-au pierdut din cursele lor, din care te-a scos Hristos Dumnezeu, căruia Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icos 5

Războindu-te patima desfrânării, ai cerut sfatul Sfântului Isidor, starețul tău care te-a îndemnat să te nevoiești cu mult post și rugăciune, adăugând și lucrul mâinilor, căci prin osteneală și postire se alungă demonii cei stricători de suflet, iar tu închizându-te în chilia ta te osteneai cu aceste trei arme: postul, rugăciunea și osteneala, iar noi lăudăm răvna ta cea multă pentru Hristos, așa:
Bucură-te, împlinitorule al poruncii starețului tău;
Bucură-te, că te-ai făcut ascultător desăvârșit;
Bucură-te, că ai vestit starețului tău că patima nu slăbește;
Bucură-te, că Sfântul Isidor ți-a arătat în acea vedenie că mai mulți sunt cei ce sunt cu noi decât cei împotriva noastră;
Bucură-te, că tu văzând acea vedenie te-ai întărit și ai continuat mai departe rânduiala ta cea dinainte;
Bucură-te, că aprinzându-ți-se trupul ai cerut sfatul altui stareț iscusit;
Bucură-te, că acela te-a învățat să-ți dezlipești mintea de acele patimi cu care te îndulceai;
Bucură-te, că ai fost povățuit să priveghezi cu trezvie;
Bucură-te, că toată noaptea te-ai rugat stând în picioare;
Bucură-te, că pe lângă obișnuitele osteneli și altele și mai grele;

Bucură-te, că umpleai vasele pustnicilor cu apă pe care o aduceai de departe fără ca ei să știe;
Bucură-te, că diavolul nesuferind o nevoință ca aceasta, te-a lovit în așa fel încât abia după un an ai putut umbla;
Bucură-te, de Dumnezeu purtătorule părinte Moise!

Condac 6
După ce diavolul te-a lovit, ai rămas aproape mort, însă găsindu-te părinții care mergeau să aducă apă din același loc unde mergeai și tu, te-au luat și ducându-te la chilia ta, unde te-au îngrijit timp de un an, apoi ridicându-te ai putut să mergi, drept aceea ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 6
Văzând starețul tău ce ai pătimit din pricina luptei tale împotriva vrăjmașului, te-a sfătuit să fii cu măsură întru toate, însă tu i-ai spus că nu te vei lăsa până ce nu vor înceta nălucirile visurilor, iar el ți-a spus că de acum înainte nu vei mai avea astfel de năluciri, noi văzând unele ca acestea, îți cântăm așa:
Bucură-te, că te-ai împărtășit cu Sfintele taine după ce te-ai întărit cu trupul;
Bucură-te, că ai fost lăsat să pătimești astfel, ca să nu te înalți cu mintea;
Bucură-te, că Stăpânul te-a scăpat din prăpastia mândriei;
Bucură-te, slujitor nebiruit al lui Hristos;
Bucură-te, că ai scăpat de lupul cel înțelegător;
Bucură-te, căci ca o pasăre ai zburat către ceruri;
Bucură-te, sfeșnicul cel poleit cu aurul faptelor celor bune;
Bucură-te, pahar plin de vinul cel dulce al smereniei;
Bucură-te, vasul cel ales al Stăpânului Hristos;
Bucură-te, trâmbița cea răsunătoare a Împăratului celui Mare;
Bucură-te, corabia cea ajunsă la limanul veșniciei;
Bucură-te, cel ce pedepsești pe cei ce fac nelegiuiri;
Bucură-te, de Dumnezeu purtătorule părinte Moise!

Condac 7
Venind la tine un boier împreună cu ai săi, tu ai fugit din chilia ta și întâlnindu-te cu ei te-au întrebat dacă-l cunoști pe părintele Moise, tu le-ai spus că este un bătrân mincinos și cu viață necurată, iar ei ajungând și spunând cine le-a spus lor acestea, iar când au aflat că tu ai fost, au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 7
Porunca starețului tău părinte, ca nimeni să nu mănânce toată Săptămâna mare, tu ai făcut bine cu frații care au venit la tine, dându-le bucate fierte, pentru aceea ai

fost lăudat de părinți înaintea tuturor, zicând: porunca oamenilor ai călcat-o, iar pe a lui Dumnezeu ai săvârșit-o pentru aceasta și noi îți zicem unele ca acestea:
Bucură-te, iubitorule de străini;
Bucură-te, părintele cel milostiv;
Bucură-te, că făcând milostenii ai fost miluit de Stăpânul;
Bucură-te, căci ca argintul ai fost curățat în focul ispitelor;
Bucură-te, postitorule cel adevărat;
Bucură-te, că înfrânarea ți-a fost hrană;
Bucură-te, că privegherea ți-a fost drept odihnă;
Bucură-te, că ai adăpat grădina sufletului cu multe lacrimi;
Bucură-te, că petrecând în nevoință, te-ai învrednicit de darul preoției;
Bucură-te, că fiind gonit de preoți din Sfântul altar pentru a te ispiti, tu te ocărai pe sine-ți;
Bucură-te, că episcopul a spus în auzul tuturor că ești vrednic cu adevărat;
Bucură-te, slujitor vrednic al tainelor lui Hristos;
Bucură-te, de Dumnezeu purtătorule părinte Moise!

Condac 8

Apropiindu-se ziua mutării tale de la cele trecătoare la cele veșnice, ai văzut cu ochii cei duhovnicești timpul și felul în care aveai să-ți sfârșești lupta cu trupul, pentru aceasta ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 8

Când le-ai spus fraților să fugă pentru că barbarii vor veni la schit, ei te-au întrebat de ce nu fugi și tu, le-ai spus că de mulți ani aștepți această clipă, căci cel ce ridică sabia de sabie va muri, au rămas și ei împreună cu tine care le-ai dat pildă de nete-mere, pentru aceea noi îți cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, părinte cuvios;
Bucură-te, sfătuitorule cel înțelept;
Bucură-te, înțelepțitule de Dumnezeu;
Bucură-te, că te-ai făcut tron al înțelepciunii celei desăvârșite;
Bucură-te, că ai fost răbdător în toate ispitele;
Bucură-te, că le-ai biruit fără să fii biruit de ele;
Bucură-te, că te-ai hrănit toată viața cu cele sfinte;
Bucură-te, că Hristos te-a încununat pentru că ai păzit chipul îngeresc neîntinat;
Bucură-te, că și cununa muceniciei din mâna Domnului ai luat;
Bucură-te, că te-ai învrednicit să locuiești în ceruri;
Bucură-te, că de la naștere ai împlinit șaptezeci și cinci de ani și tot atâția ucenici ai adunat;
Bucură-te, că șase dintre ei au luat împreună cu tine cununa muceniciei;

Bucură-te, de Dumnezeu purtătorule părinte Moise!

Condac 9

După plecarea barbarilor, venind fratele acela și găsindu-vă săvârșiți din viață, a văzut șase cununi pogorându-se din cer. Ducându-se a vestit și pe ceilalți părinți ascunși de teama barbarilor și venind toți au îngropat sfintele voastre trupuri, care erau slăbite de post, rugăciune și osteneală și tânguindu-se au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 9

În zadar ne ostenim noi păcătoșii să cinstim pomenirea ta cu cântări alese, căci nu ne pricepem ce grăim fără numai aceste cuvinte de laudă:
Bucură-te, lauda cuvioșilor;
Bucură-te, nevoitor neîntrecut;
Bucură-te, că erai aproape de moarte din pricina ispitelor;
Bucură-te, că nici atunci nu te-ai lăsat înfricoșat;
Bucură-te, că vrând să-ți încerce smerenia, părinții te-au numit „arap”;
Bucură-te, că defăimându-te ei, tu nu te-ai mâhnit;
Bucură-te, vorbitorule cu îngerii;
Bucură-te, că acum vezi pe Hristos aievea și nu în vedenie;
Bucură-te, măslin roditor de virtuți mântuitoare;
Bucură-te, că umblând în haine proaste, ai primit de la Hristos haina care nu se învechește niciodată;
Bucură-te, că ai luat îndoită plată de la Hristos Dumnezeu;
Bucură-te, de Dumnezeu purtătorule părinte Moise!

Condac 10

Cine a auzit ca un tâlhar înrăutățit să se facă monah îmbunătățit? Cu adevărat aceasta este schimbarea dreptei Celui Prea înalt, căci unde vrea Dumnezeu se biruiește rânduiala firii; pentru aceasta și noi cântăm Milostivului nostru Dumnezeu și Ziditor: ***Aliluia!***

Icos 10

Cu adevărat multe și necunoscute sunt căile spre mântuire pe care Domnul le-a pregătit pentru cei ce vor să se mântuiască, pentru că și tu părinte Moise ai venit la cunoștința lui Dumnezeu, iar noi cântăreții tăi zicem unele ca acestea:
Bucură-te, făcătorule de minuni;
Bucură-te, că tot în Egipt a făcut Moise văzătorul de Dumnezeu acele minuni înfricoșătoare cu faraon;
Bucură-te, că tu ai făcut minuni cu cei ce erau în nevoi;

Bucură-te, strălucirea chipului îngeresc;
Bucură-te, că și îngerii s-au spăimântat de luptele tale cu diavolii;
Bucură-te, că te-ai făcut povățuitor al monahilor;
Bucură-te, că ai fost socotit mai mare decât marele Arsenie pentru dragostea ce aveai pentru străini;
Bucură-te, părinte împodobit cu harul Sfântului Duh;
Bucură-te, că ai biruit pe faraonul cel gândit;
Bucură-te, că l-ai înecat pe el în marea rugăciunilor tale;
Bucură-te, că ai avut apărător pe Dumnezeu Atotputernicul;
Bucură-te, pomul cel încărcat de roadele cele dulci ale ascultării și supunerii;
Bucură-te, de Dumnezeu purtătorule părinte Moise!

Condac 11

Din ziua întrării în mănăstire și până în ceasul cel de pe urmă, ai păzit fără știrbire toate poruncile Sfinților părinți care au fost mai înainte de noi ascultători, lăsându-ne nouă pildă de adevărată petrecere monahicească, iar tu părinte păzind toate acestea, ai aflat în ceruri plata ostenelilor tale de la Hristos Dumnezeu căruia în ceruri Îi cânți: ***Aliluia!***

Icos 11

Am auzit părinte de minunată viața ta, pe care ai petrecut-o după voia lui Dumnezeu căci ți-a răsplătit însuți ostenelile tale cele pricinuitoare de mântuire, dându-ți să mănânci din Pomul Vieții celei veșnice și să bei din Izvorul cel pururea curgător și răcoritor al Raiului pe care l-ai dobândit cu multe sudori, iar acum părinte nu ne uita pe noi cei ce-ți cântăm acestea:
Bucură-te, că dragostea ta pentru străini mult ți-a folosit;
Bucură-te, că milostenia te-a scăpat de vămile cele din văzduh;
Bucură-te, că pentru aspra ta viețuire, acum te desfătezi în loc luminos și fără de nici o supărare;
Bucură-te, că locuind într-o chilie săracă, ți-ai făcut palat împărătesc în ceruri;
Bucură-te, comoară plină de felurite bogății;
Bucură-te, că mucenicii te-au primit în prea luminoasa lor ceată;
Bucură-te, că și cuvioșii se veselesc de venirea ta în mijlocul lor;
Bucură-te, că sufletul tău se desfătează de cântările care nu vor înceta niciodată;
Bucură-te, că ți-ai făcut ucenici întocmai ca o viță de vie care odrăslește lăstarii cei roditori ai faptelor bune;
Bucură-te, căci ne-ai arătat nouă calea spre mântuire;
Bucură-te, că ușile Raiului s-au deschis înaintea ta;
Bucură-te, că Heruvimii te-au lăudat pentru biruință;
Bucură-te, de Dumnezeu purtătorule părinte Moise!

Condac 12
Dacă trebuie lăudate faptele cuiva, acela ești tu părinte Moise, căci ai plinit făgăduințele monahicești pe care le-ai făcut Stăpânului Hristos căci văzându-te atât de sârguincios pentru dragostea Sa, te-a luat în Împărăția cea Cerească și te-a făcut împreună moștenitor cu El căruia toată viața ta I-ai cântat așa: ***Aliluia!***

Icos 12
Aflând tâlharii, cărora mai înainte le-ai fost vătaf, că ți-ai schimbat viața și te-ai făcut monah, au lăsat și ei viața lor cea plină de răutăți și fărădelegi făcându-se monahi îmbunătățiți și sporind în calea mântuirii, iar noi auzind de o astfel de întoarcere, minunându-ne cântăm așa:
Bucură-te, stâlpul Ortodoxiei;
Bucură-te, sprijinul celor slăbiți de patimi și păcate;
Bucură-te, cunoscătorule al gândurilor;
Bucură-te, că Dumnezeu te-a împodobit cu dragoste pentru aproapele;
Bucură-te, că această virtute nu piere nici în viața aceasta, nici în cea viitoare;
Bucură-te, că bucuros ai primit paharul muceniciei;
Bucură-te, că acum mijlocești pentru cei ce se roagă ție;
Bucură-te, că ai mare îndrăzneală către Dumnezeu;
Bucură-te, că nici unul din cei ce veneau la tine nu ieșea nemângâiat;
Bucură-te, că primind darul preoției ai slujit lui Hristos cu toată osârdia;
Bucură-te, că nu suferi pe cei necredincioși;
Bucură-te, de Dumnezeu purtătorule părinte Moise!

Condac 13 (de 3 ori)
O, prea cuvioase părinte Moise, cel ce nu ai rămas tăinuit de noi păcătoșii, ci din voia lui Dumnezeu am aflat prin câte lupte și osteneli trebuie să dobândim slava cea cerească; deoarece prin aleasa ta viață monahicească, prin lacrimile cele multe, prin privegheri și rugăciuni și prin felurite osteneli ai îmblânzit mânia lui Dumnezeu cea cu dreptate pornită asupra ta și astfel te-ai făcut cetățean al Raiului, iar pe noi ne învață să-I cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăși:

Icos 1
Pe cât de rea și de urâtă înaintea lui Dumnezeu a fost viața ta cea dinainte cuvioase, pe atât de plăcută și frumoasă a fost petrecerea ta cea monahicească, deoarece nu te-a lăsat Domnul să te pierzi în acele răutăți în care te aflai, pentru aceea noi credincioșii îți cântăm așa:
Bucură-te, că Dumnezeu din tâlhar te-a făcut slugă credincioasă;

Bucură-te, că pocăința ta a plăcut Domnului;
Bucură-te, că din slugă a diavolului te-ai făcut rob lui Hristos;
Bucură-te, că pe cât de multe ucideri ai făcut înainte, pe atât de mulți ai adus la Viață din moartea păcatelor;
Bucură-te, că te-a întors Domnul de pe calea pierzării pe cea a mântuirii;
Bucură-te, că ai aflat milă de la Domnul și ai părăsit păcatul;
Bucură-te, că Dumnezeu a înnoit duhul tău care era stricat de patimi;
Bucură-te, că a zidit în pieptul tău o inimă curată;
Bucură-te, că ai fost slobozit din lanțurile fărădelegilor;
Bucură-te, că acul morții nu a avut putere multă vreme asupra ta;
Bucură-te, că Dumnezeu te-a scos din gura iadului care pe mulți a înghițit;
Bucură-te, căci ca o floare veștejită ai revenit la viață prin ploaia milostivirii Celui Prea înalt;
Bucură-te, de Dumnezeu purtătorule părinte Moise!

Condac 1

Celui ce a strălucit prin fapte bune vrednice de laudă, să-i cântăm cu osârdie și cu bună cuviință căci urcându-se pe treptele virtuților, a ajuns la măsura desăvârșirii și războindu-se cu diavolii cei prea înrăutățiți, i-a biruit, iar noi văzând tăria sufletului său, să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Moise!***

Apoi:

Rugăciune către Sfântul cuvios Moise, etiopianul

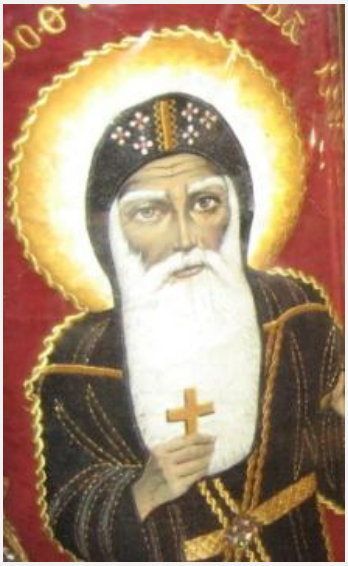

Sfinte al lui Dumnezeu părinte Moise, sosind ziua pomenirii tale cea de peste an, te rugăm să nu treci cu vederea ale noastre netrebnice și sărace rugăciuni de cerere

pe care le aducem ție noi robii tăi. Ci ca un părinte milostiv și iubitor de fii, ascultă-ne pe noi în ceasul acesta, când suntem greu încercați cu tot felul de ispite, pe care din pricina păcatelor noastre celor grele pe care le-am săvârșit și care ne-a slăbit sufletele, nu le putem răbda și nici ochii spre cer nu putem să-i ridicăm, covârșindu-ne sarcina cea grea a păcatelor pe care nu le-am părăsit, mâniind cu aceasta pe Dumnezeu care a așteptat întoarcerea noastră, însă noi am ajuns nesimțitori și nevrednici de milă. Pentru aceasta alergăm la bunătatea ta părinte, deoarece știm că Domnul nu trece cu vederea ale tale rugăciuni și cereri. Mijlocește deci și pentru noi părinte să ne mântuim de chinurile cele grozave pregătite pentru cei păcătoși.

Așa, părinte Moise, să nu ne lași pe noi în moartea păcatelor, ci scapă-ne pe noi din Egiptul patimilor cele stricătoare de suflet, precum Moise văzătorul de Dumnezeu pe poporul cel ales din robia lui Faraon și i-a adus în țara făgăduinței, așa și tu părinte, du-ne în Raiul cel făgăduit de Domnul nostru Iisus Hristos, căruia fie slava în veci; Amin!

Rugăciune către cuviosul Moise, arapul pentru vindecarea de patima băuturii

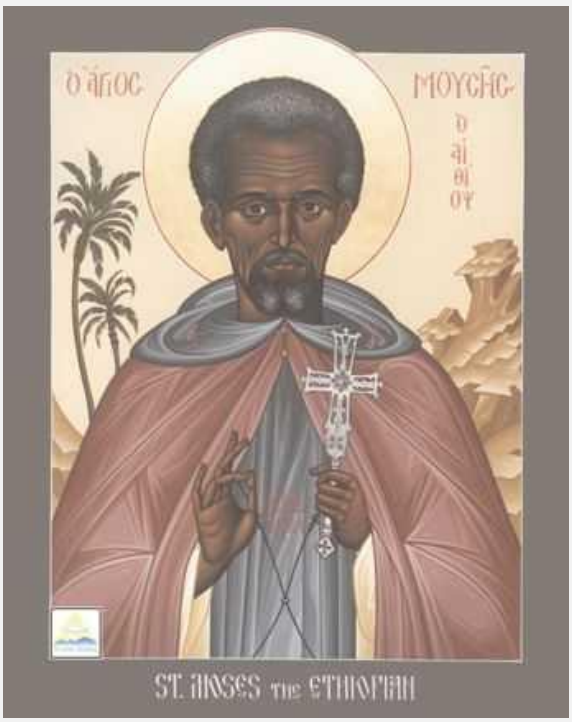

Mare este puterea pocăinţei! Nemăsurată este puterea lui Dumnezeu! Tu, cuvioase Moise, dintâi ai fost tâlhar, însă apoi te-ai îngrozit de păcatele tale, ai dobândit frângere de inimă pentru ele şi întru pocăinţă ai intrat în cinul monahicesc, şi astfel, întru mare plângere pentru fărădelegile tale de mai înainte şi întru ostenicioasele

nevoinţe ale postirii şi rugăciunii ai petrecut zilele tale până la sfârşit, şi te-ai învrednicit prin harul lui Hristos de iertare şi de darul facerii de minuni.

O, cuvioase, care de la păcate grele ai ajuns la fapte bune prea minunate ajută şi robilor lui Dumnezeu (numele) care sunt traşi la pierzare, prin vătămarea sufletului nemuritor şi a trupului, care este biserică a Duhului Sfânt, de întrebuinţarea fără de măsură a băuturii, dar care se roagă ţie. Pleacă spre dânşii privirea ta cea milostivă şi nu îi trece cu vederea, ci ia aminte la dânşii, care la tine aleargă.

Roagă, Sfinte Moise, pe Stăpânul Hristos, ca El, Cel Milostiv să nu îi lepede pe dânşii, neputincioşii şi nefericiţii, pe care a pus stăpânire patima băuturii, şi să nu se bucure diavolul de pierzarea lor, fiindcă toţi, ca zidiri ale lui Dumnezeu, am fost răscumpăraţi prin prea curatul Sânge al Fiului Lui.

Auzi deci, cuvioase Moise, rugăciunea lor şi a noastră. Goneşte de la dânşii pe diavolul, dăruieşte-le putere să-şi biruie patima, adu-i pe calea binelui, slobozeşte-i din robia beţiei, izbăveşte-i din pierzarea băutului fără măsură, ca înnoindu-se întru trezvie duhovnicească şi întru minte luminată să îndrăgească toată înfrânarea şi buna credinţă şi veşnic să proslăvească pe Dumnezeu Cel Atotbun, care pururea mântuieşte zidirea Sa, căruia se cuvine slava, cinstea şi închinăciunea în vecii vecilor. Amin.

Imnografie

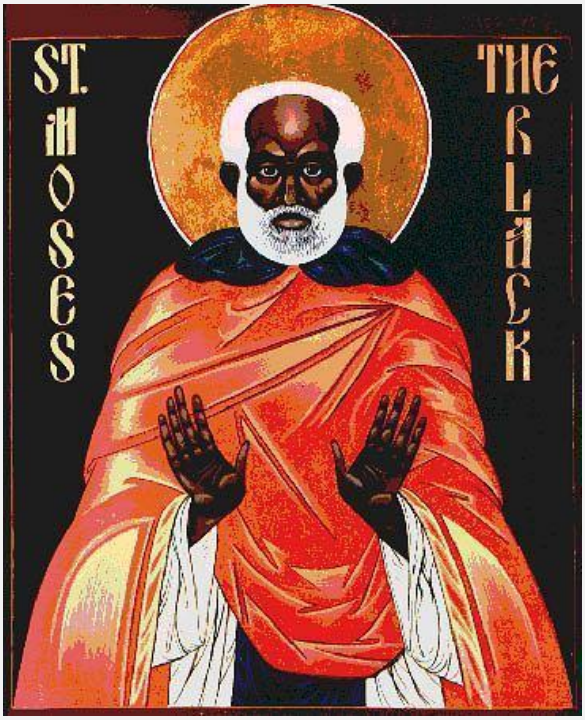

Condacul Sfântului cuvios Moise, etiopianul: Pălmuind feţele etiopienilor celor înţelegători, ca un soare luminos ai strălucit, luminând sufletele noastre, ale celor ce te cinstim pe tine, Sfinte părinte Moise prea fericite.

Troparul Sfântului cuvios Moise, etiopianul: Locuitor pustiului şi înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat de Dumnezeu purtătorule, părintele nostru Moise; cu postul, cu privegherea, cu rugăciunea, cereştile daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

(Video) Troparul Sfântului cuvios Moise etiopianul - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-cuvios-moise-etiopianul-tropar

Vieţile Sfinţilor - Cuviosul Moise, arapul

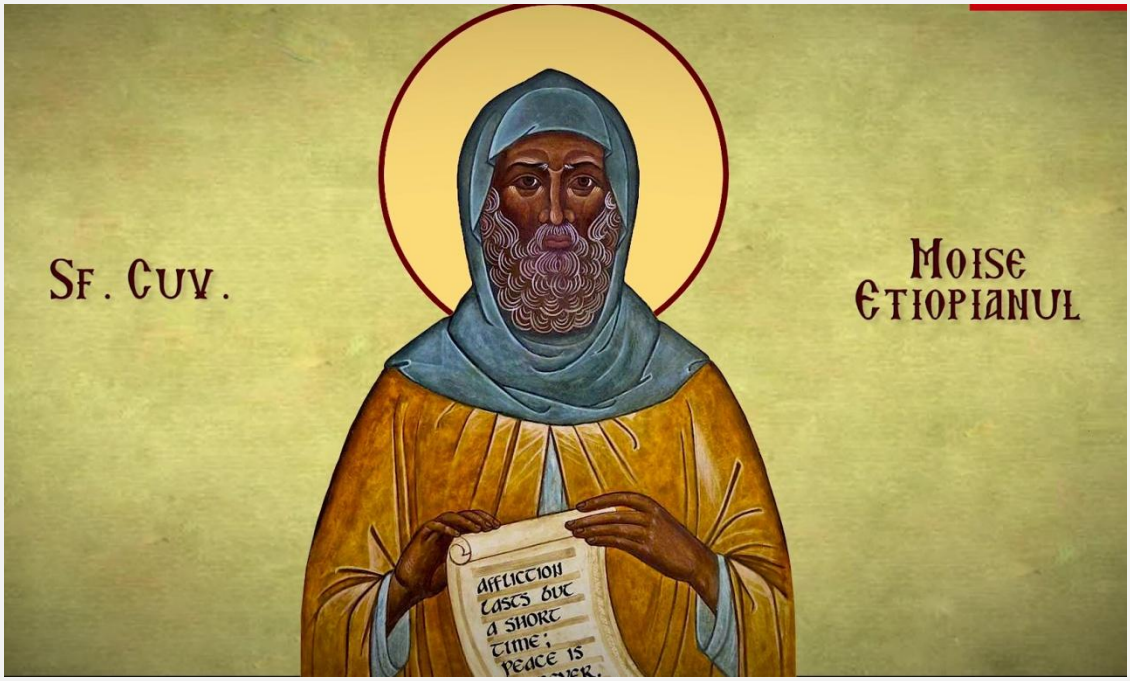

În părţile Egiptului era un tâlhar vestit, cu numele Moise, de neam etiopian şi negru la faţă; el mai înainte a fost rob la un stăpân vestit, care, pentru obiceiul lui cel rău şi pentru multele feluri de ucideri, l-a gonit de la el; iar el, plecând, s-a alăturat de tâlhari. Văzându-l ei că este tare cu trupul şi aspru la obicei, l-au pus mai mare peste ei înşişi. Aceasta se povesteşte despre dânsul, ca şi îndreptarea lui să fie arătată, adică ce fel de viaţă a avut şi în ce fel de pocăinţă şi plăcere de Dumnezeu a venit; căci şi greşelile sfinţilor ce au fost mai înainte nu se tăinuiesc, spre prea mărirea milostivirii lui Dumnezeu, prin care se scot vrednici din nevrednici şi din păcătoşi se fac drepţi.

Deci, Moise, făcând tâlhării şi jafuri împreună cu tovarăşii săi, mult sânge a vărsat şi a săvârşit multe fapte necurate şi ruşinoase, făcându-se vestit prin răutatea sa şi înfricoşat tuturor.

***

Între alte fapte tâlhăreşti ale lui, se povesteşte şi aceasta: el avea gând rău asupra unui cioban de oi, pentru că, mergând el la o faptă rea, a fost împiedicat de câinii lui. Înştiinţându-se de acel păstor că paşte oile de partea cealaltă a râului Nil, a voit să-l ucidă; dar râul era atunci revărsat. Deci, legându-şi hainele şi punându-le pe cap, şi-a luat sabia în dinţi şi s-a dus înotând pe râul cel mare. Văzându-l păstorul de departe cum înota prin râu, şi-a lăsat oile şi s-a ascuns. Moise, înotând cu repe-

ziciune, a ajuns şi, negăsind pe păstor, a tăiat patru berbeci mai aleşi, pe care, legându-i cu o funie, a înotat iarăşi înapoi pe râul Nilului, trăgând berbecii după sine. Deci, jupuindu-i, a mâncat carnea cea bună, iar din piele a făcut foale pentru vin.

***

Petrecând Moise într-o viaţă rea ca aceasta multă vreme, şi-a venit în simţire după o întâmplare oarecare. Şi anume, Dumnezeu, milostivindu-Se spre dânsul, l-a chemat la pocăinţă, pentru că El nu voieşte moartea păcătoşilor, ci întoarcerea lor spre mântuire. Deci, păcătosul s-a umilit cu inima şi, căindu-se de faptele sale cele rele, a lăsat tâlhăritul şi pe tovarăşii săi şi s-a dus în pustie la o mânăstire. El s-a dat în supunere la slujba egumenului şi a fraţilor; dar mai ales la slujba lui Dumnezeu şi vărsa multe lacrimi ziua şi noaptea, căindu-se de păcatele sale făcute mai înainte. Deci, petrecând toate slujbele care i se porunceau cu osârdie ostenindu-se, s-a făcut monah ales. După câtăva vreme, luând o chilie sihăstrească, vieţuia singur întru Domnul, curăţindu-şi prin pocăinţă greşelile făcute mai înainte.

***

Petrecând el în îndreptarea aceasta, au năvălit asupra lui în chilie patru tâlhari, neştiind că el este Moise. Fiind el singur, i-a biruit şi i-a legat şi, luându-i în spate ca pe nişte saci umpluţi cu paie, i-a dus în mânăstire la biserică, zicând fraţilor: ***"Deoarece mie nu mi se cade a face strâmbătate nimănui, iar aceştia venind asupra mea, eu i-am prins; deci, ce porunciţi pentru ei?"*** Părinţii au poruncit să-i dezlege şi să-i lase liberi, zicând: "Nouă nu ni se cade să ucidem pe nimeni".

Cunoscând tâlharii că este Moise, care mai înainte a fost vătaf de tâlhari, s-au mirat de această schimbare a vieţii lui, au prea mărit pe Dumnezeu şi, umilindu-se singuri, au venit în frica lui Dumnezeu; deci, pocăindu-se, s-au făcut cu toţii monahi iscusiţi. Nu numai dânşii, dar şi alţi tâlhari, auzind de Moise, vătaful lor, că s-a pocăit şi s-a făcut monah, s-au lepădat şi ei de tâlhărit şi de toate obiceiurile cele rele şi s-au făcut monahi îmbunătăţiţi.

&&&

Acest nevoitor petrecând în ostenelile pocăinţei, de la început au năvălit asupra lui diavolii desfrânării prin gânduri necurate şi prin pofte ispititoare, trăgându-l la obiceiul cel dintâi al poftei destrăbălate, după cum singur a spus mai în urmă fraţilor, zicând: ***"Atâta supărare am suferit de la războiul poftei trupeşti, încât puţin de n-am căzut din făgăduinţa monahicească".***

Mergând în schit la părintele Isidor preotul, i-a spus toate războaiele cele trupeşti. Sfântul Isidor a zis către dânsul: *"Nu te tulbura, frate, că încă eşti între cei noi începători; şi pentru aceea diavolii mai aspru năvălesc asupra ta, căutând în tine obiceiul cel mai dinainte. Pentru gonirea lor te povăţuiesc să primeşti postirea cea din toate zilele şi înfrânarea în mâncare, ca să nu-ţi saturi pântecele. Că precum câinele cel obişnuit a roade oasele lângă măcelărie, nu se duce până nu se închide, şi după ce s-a închis, nefiind nimeni care să-i arunce ceva, se duce topindu-se de foame, asemenea şi diavolul desfrânării sşade lângă omul care se hrăneşte până la saturare. Iar dacă vei petrece în post şi în înfrânare, omorându-ţi mădularele cele trupeşti, închizându-ţi uşa mâncării prin postire şi nelăsând să intre în stomac saturarea, care naşte pofta trupească, atunci diavolul, ca un câine gonit de foame, supărându-se, se va duce de la tine".*

Intrând în chilie, Moise, robul lui Dumnezeu, şi închizându-se, a petrecut în postirea cea de toată ziua, mâncând o bucăţică mică de pâine seara, după apusul soarelui şi ostenindu-se mult la lucrul mâinilor. El de 50 de ori se scula în fiecare zi la rugăciunea pe care o săvârşea în genunchi. Deşi ostenea trupul său cu osteneli şi-l ascuţea în postiri, nu înceta într-însul pofta care porneşte spre păcat. Pentru aceea a mers iarăşi la părintele Isidor şi i-a zis: ***"Părinte, nu pot să stau în chilia mea, luptându-mă de patimile trupeşti".***

Iar fericitul Isidor, luându-l, l-a suit pe vârful casei şi i-a zis: *"Caută spre apus".*

Moise, căutând, a văzut o mulţime de diavoli înfricoşaţi, gîlcevindu-se şi gătindu-se de război.

Atunci iarăşi a grăit sfântul: *"Caută de priveşte spre răsărit".*

Privind, a văzut o mulţime de Sfinţi îngeri, purtători de lumină, asemenea pregătiţi de război.

Zis-a Sfântul Isidor către Moise: *"Cei dinspre apus ridică război asupra sfinţilor lui Dumnezeu, iar cei dinspre răsărit se trimit de Domnul spre ajutorul neputincioşilor celor buni. Însă vezi că mai mulţi sunt aceia ce ne ajută nouă, decât aceia ce se scoală asupra noastră".*

Moise, întărindu-se cu o vedenie ca aceasta şi cu cuvintele stareţului, s-a întors în chilia sa, şi iarăşi se îndeletnicea cu postire şi rugăciuni şi cu obişnuitele lui osteneli.

Dar tot nu-l părăsea din război, ci mai ales, aprinzându-se din nălucirile cele din visuri, pătimea supărare de la vrăjmaş. Deci, sculându-se, a mers la un alt stareţ oarecare, sfânt şi foarte iscusit, şi i-a zis: ***"Părinte, ce să fac, că visele îmi întunecă mintea şi, aprinzându-mi trupul, îndulcindu-mi mintea şi nălucindu-mi prin vedenia visului, mă împing la păcat".***

Stareţul a zis: *"De vreme ce mintea ta n-ai despărţit-o de acea dulce pătimire, care se face în năluciri, pentru aceea pătimeşti aceasta urâtă supărare. Deci, să faci ceea ce-ţi voi zice ţie: să stai la priveghere şi încet să te obişnuieşti cu ea; să te rogi cu trezire şi te vei izbăvi de acel război".*

Moise, primind un sfat bun ca acesta de la sfântul povăţuitor cel iscusit, s-a întors la chilie şi a început a se deprinde în privegherea cea de toată noaptea. De aceea stătea în mijlocul chiliei toată noaptea, neplecându-şi genunchii în rugăciune, ca să scape de biruirea cea din vis, ci se ruga stând drept. El a petrecut şase ani într-o chinuire de sine ca aceasta, şi nici aşa nu putea să se izbăvească de supărarea trupului, care se luptă împotriva duhului - aşa voind Dumnezeu - adică, fiind ispitit ca aurul în ulcea, să primească cea mai slăvită cunună a vieţii celei pătimitoare.

După aceasta, nevoitorul cel viteaz a găsit altă rânduială de viaţa aspră: ieşind noaptea din chilia sa, înconjura chiliile cele sihăstreşti ale bătrânilor celor din pustie şi luând vasele lor de apă, pe care le găsea deşarte, le aducea apă fără să ştie ei. Apa era departe de locurile acelea, căci unii bătrâni îşi aveau chiliile lor ca la două stadii departe de apă, iar alţii ca la trei, la patru şi mai mult. Şi cum unii nu puteau să-şi aducă apa singuri, fiind bătrâni, el umplea în fiecare noapte vasele lor cu apa. Astfel ostenindu-se el, şi diavolul nesuferind să-i vadă suferinţa lui, i-a făcut - cu voia dumnezeiasca - o răutate în acest fel: într-o noapte, acest fericit iubitor de osteneală, plecând la un puţ, diavolul l-a lovit foarte tare peste şale cu un păr mare, şi a rămas acolo zăcând ca un mort. Făcându-se ziua, monahii au mers la puţ pentru apă şi au găsit pe Moise zăcând mai mult mort.

Deci, ducându-se ei, au spus despre aceasta marelui Isidor, părintele schitului, iar acesta, mergând cu fraţii, l-a luat şi l-a dus la biserică; deci, Moise, fiind slăbănogit, a bolit atâta vreme, încât abia după un an s-a întărit cu trupul.

Părintele Isidor i-a zis: *"Frate Moise, încetează de acum a te mai lupta cu diavolii mai presus de măsură; căci şi în această vitejie se cade a păzi măsura".*

Moise, nebiruitul ostaş al lui Hristos, a răspuns: ***"Nu voi înceta de la lupta până nu vor înceta de la mine nălucirile visurilor".***

Atunci Isidor i-a zis: *"În numele Domnului nostru Iisus Hristos, iată, acum au încetat de la tine acele pătimaşe supărări, şi de aici înainte vei petrece în pace. Deci, apropie-te cu îndrăzneală şi împărtăşeşte-te cu dumnezeieştile Taine ale Trupului şi Sângelui lui Hristos; însă să ştii aceasta, că pentru aceea a fost lăsat asupra ta un război trupesc greu ca acesta, ca să nu te lauzi în mintea ta că ai biruit patimile cu ale tale postiri şi nevoinţe şi ca să nu pieri, înălţându-te".*

Moise, auzind acestea şi împărtăşindu-se cu dumnezeieştile Taine, s-a dus la chilia sa. De aici înainte el a petrecut în pace de războaiele cele de mai înainte, luând aminte de sine în liniştita viaţă pustnicească.

După câteva luni, fiind întrebat de-l mai supără patimile, el a răspuns: ***"De când a făcut rugăciunea pentru mine Părintele Isidor, slujitorul lui Hristos, de atunci nici un fel de supărare nu mai pătimesc".***

După nişte ispitiri ca acestea, fericitul Moise a câştigat odihna prin milostivirea lui Dumnezeu şi a vieţuit din acea vreme restul vieţii sale fără de patimă şi fără de supărare; iar asupra diavolilor a luat de la Dumnezeu putere mare, încât el îi defăima pe aceia ca pe nişte muşte. Deci, el s-a umplut de darul Sfântului Duh şi s-a făcut cinstit între părinţi.

***

Sfântul ajungând vestit pentru viaţa sa îmbunătăţită, a auzit despre dânsul stăpânitorul acestei lături şi a mers la schit, vrând să vadă pe părintele Moise. Despre sosirea acestuia i-a spus stareţului, dar cuviosul, sculându-se, a ieşit din chilie, vrând să fugă şi să se ascundă într-o baltă cu trestie.

Atunci l-au întâmpinat slujitorii care erau cu boierul şi l-au întrebat, zicând: "Unde este chilia părintelui Moise?"

Iar el a răspuns: ***"El este un bătrân nebun şi foarte mincinos şi are viaţă necurată".***

Ei, auzind aceasta, s-au mirat şi au trecut alăturea. Când au mers la biserică, boierul a zis către clerici: "Eu, auzind de părintele Moise, am venit să mă binecuvântez de dânsul. Dar ne-a întâmpinat pe noi un monah mergând în Egipt, şi, întrebându-l unde petrece părintele Moise, el a zis multe cuvinte de hulă contra lui, numindu-l nebun, mincinos şi că ar avea viaţă necurată".

Clericii, auzind aceasta, s-au mâhnit şi au zis: "Ce fel era acel stareţ care v-a spus vouă cuvinte urâte împotriva sfântului bărbat?"

Ei au răspuns: "Un bătrân înalt, negru la faţă şi îmbrăcat în haină proastă".

Clericii au zis: "Acela este cu adevărat părintele Moise şi de vreme ce nu a voit să fie văzut de voi şi cinstit, de aceea a grăit acele vorbe pentru sine însuşi".

Boierul, folosindu-se mult, s-a dus, mulţumind lui Dumnezeu.

Astfel Cuviosul Moise fugea de slava şi cinstea omenească şi de vorbirea cu mirenii care veneau la dânsul, precum se scrie în Pateric despre iubirea lui de străini.

***

Odată se dăduse porunca tuturor părinţilor vieţuitori în pustie, zicându-le: "Să postiţi toată săptămâna aceasta şi să faceţi Paştile".

Din întâmplare au venit nişte fraţi străini din Egipt la părintele Moise şi stareţul le-a dat să mănânce puţină fiertură. Vecinii lui, văzând fumul, au spus clericilor: "Iată, Moise a nesocotit porunca, şi-şi face bucate!"

Iar ei au zis: "Când va veni în sobor, atunci îl voi certa pe el". Însă toţi ştiau postirea lui Moise.

Când a sosit sâmbăta, Moise a venit la biserică, la cântarea cea sobornicească, şi i-au zis părinţii înaintea tuturor: "Părinte Moise, porunca cea omenească ai călcat-o, iar pe a lui Dumnezeu ai săvârşit-o".

***

Încă şi în viaţa cuviosului Arsenie cel mare, se povesteşte: "Un frate oarecare venind de departe în schit, voia să vadă pe cuviosul Arsenie şi, fiind dus la dânsul, l-a văzut pe el; dar nu s-a învrednicit a auzi cuvintele aceluia, pentru că stareţul şedea şi privea în jos, fără să zică o vorbă. Apoi, ieşind de la dânsul, a rugat pe clericul care îl ducea, să-l ducă la părintele Moise, care din tâlhar s-a făcut călugăr. Clericul a dus pe acel frate străin la Moise, care i-a primit pe ei bucurându-se; apoi i-a odihnit, i-a ospătat şi i-a eliberat, arătându-le multă dragoste.

Deci, clericul a zis către acel frate străin: "Iată, i-ai văzut pe amândoi, pe părintele Arsenie şi pe părintele Moise. Care din ei ţi se pare că este mai bun?"

Fratele cel străin a zis: "Cel ce ne-a primit pe noi cu dragoste, acela este mai bun!"

Atunci un stareţ din cei plăcuţi lui Dumnezeu, auzind aceasta, s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: "Doamne, arată-mi mie lucrul acestor părinţi, căci unul fuge de oameni pentru numele Tău, iar celălalt îi primeşte pe toţi pentru numele Tău; drept aceea, care este mai desăvârşit dintr-înşii?"

Stareţul a văzut într-o vedenie două corăbii mari, înotând pe un râu mare; într-una era cuviosul Arsenie şi duhul lui Dumnezeu îi îndrepta corabia cu multă linişte; iar în cealaltă era cuviosul Moise şi îngerii lui Dumnezeu cu el, îi îndreptau corabia şi puneau faguri de miere în gura lui.

Cuviosul Moise, petrecând mulţi ani în nevoinţele pustniceşti, s-a învrednicit de rânduiala preoţească după o descoperire dumnezeiască. Deci, când l-a ridicat întâi la treapta preoţiei şi a fost îmbrăcat în stihar, episcopul a grăit către dânsul: "Acum părintele Moise este alb cu totul!"

Moise a zis către episcop: ***"Stăpâne, oare cele din afară fac pe preot alb, sau cele dinăuntru?"*** Ca şi cum ar fi zis: "Oare îmbrăcămintea dinafară, care acoperă trupul, face vrednic pe om de preoţie, sau bunătăţile cele dinăuntru?"

Episcopul, voind să-l ispitească dacă este cu adevărat rob al lui Hristos şi dacă are bunătăţi înăuntru, a zis clericilor: "Când va intra Moise în altar, să-l goniţi; apoi să vă duceţi după dânsul, să ascultaţi ce va grăi".

Clericii au făcut aceasta şi l-au izgonit din altar, zicându-i: "Arapule, ieşi afară".

El, ieşind şi stând la loc deosebit, se ocăra pe el, zicând: ***"Câine, bine ţi-a făcut! Bine ţi-a făcut, trup negru! Dacă nu eşti vrednic, cum îndrăzneşti a intra în altar? Nu eşti om, şi pentru ce te duci la oameni, care sunt slujitorii lui Dumnezeu?"***

Clericii, auzind aceste cuvinte ale lui, au spus episcopului. Episcopul a poruncit să-l cheme iar în altar şi l-a hirotonit preot. După aceea, l-a întrebat, zicându-i: "Părinte, ce-ai gândit când te-am izgonit şi când te-am chemat iar?"

Moise a răspuns: ***"M-am asemănat câinelui care când este gonit, fuge şi când este chemat se întoarce iar, alergând degrabă".***

Episcopul a zis: "Cu adevărat un om ca acesta este vrednic de dumnezeiescul dar; pentru că celor smeriţi Dumnezeu le dă har".

***

Acestui părinte i s-a făcut şi mai înainte o ispitire ca aceasta. Când era încă între noii începători, odată, fiind adunare de fraţi în schit, părinţii au vrut să-i ispitească smerenia lui şi l-au defăimat, zicând: "Pentru ce arapul acesta umblă printre noi?"

El, auzind aceasta, a tăcut.

Fraţii, când erau să plece, l-au întrebat, zicându-i: "Părinte Moise, nu te-ai tulburat când te-au defăimat părinţii?"

El le-a răspuns cu cuvintele psalmistului: ***M-am tulburat şi n-am grăit...***

După primirea rânduielii preoţeşti, cuviosul Moise, petrecând 15 ani şi împlinind de la naştere şaptezeci şi cinci de ani, a adunat şaptezeci şi cinci de ucenici şi s-a sfârşit mucenicește într-acest chip: într-una din zile, şezând cu fraţii, a zis: ***"Sculaţi-vă şi fugiţi de aici, că astăzi barbarii vor veni în schit să taie pe monahi".***

Fraţii i-au zis: "Părinte, tu pentru ce nu fugi?"

El a zis către dânşii: ***"Eu am atâţia ani şi aştept ziua aceasta ca să se împlinească cuvântul Stăpânului meu Hristos, Care a zis: Cel ce ridică sabia, de sabie va muri!"***

Fraţii au grăit: "Nici noi nu vom fugi, ci vom muri cu tine".

El le-a zis: ***"Eu n-am nevoie de aceasta, însă fiecare să se păzească pe sine cum petrece".***

Fraţii, sculându-se, au fugit, rămânând dintre ei lângă dânsul numai şapte. După un ceas le-a zis: ***"Se apropie barbarii".***

Unul din cei şapte fraţi, temându-se, a fugit din chilie într-un loc oarecare. Barbarii, intrând, au tăiat pe părintele şi pe cei şase fraţi care erau cu dânsul. Fratele care fugise, şezând în locul lui unde se ascunsese, a văzut cerul deschis şi şapte cununi luminoase pogorându-se din cer. După ducerea barbarilor, întorcându-se el

în chilie, a găsit pe părintele şi pe fraţi tăiaţi, iar trupurile lor zăcând în sânge. După aceasta, venind şi ceilalţi fraţi, le-au îngropat trupurile plângând.

Aşa a fost sfârşitul cuviosului părintelui nostru Moise arapul, care din tâlhar se făcuse monah şi care, prin adevărată pocăinţă, a plăcut desăvârşit lui Dumnezeu.

Lui nu numai Raiul, dar şi cerul i s-a deschis ca unui mucenic, şi s-a învrednicit de cununa slavei, cu ale cărui rugăciuni să ne povăţuiască şi pe noi la adevărata pocăinţă şi iubitorul de oameni Stăpânul Hristos, Dumnezeul nostru, să ne învrednicească Împărăţiei cereşti, Căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, se cuvine cinstea şi slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Moise Etiopianul - drumul spre sfințenie

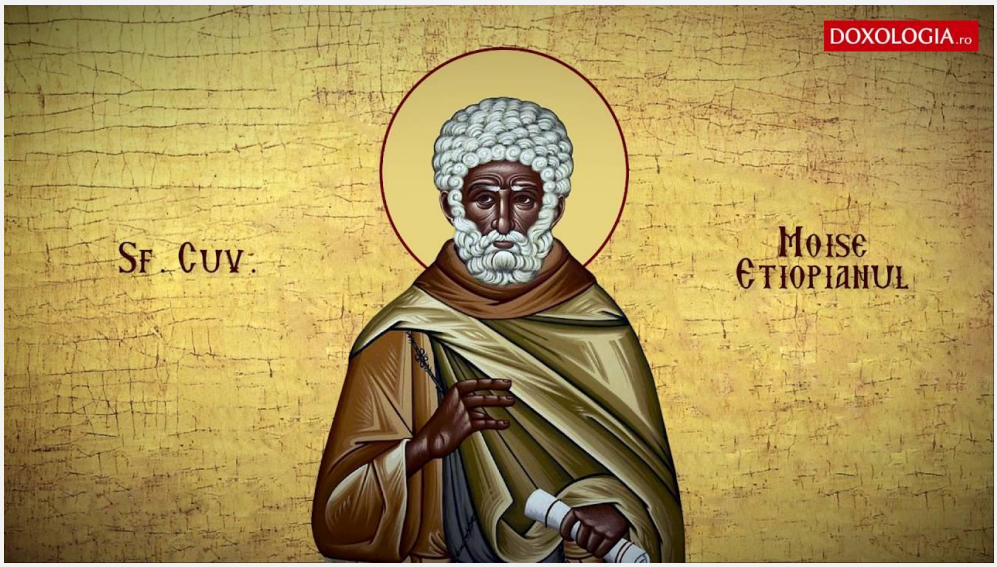

Ajuns călugăr după ce a fost șeful unor tâlhari, Sfântul Moise a fost chinut șase ani de diavolul desfrânării, dar l-a biruit, fiind omorât de necredincioșii care au atacat mănăstirea.

***

„Port dinapoia mea mulțimea mea de păcate, și de aceea nu le pot vedea, dar îndrăznesc să-l judec pe fratele meu...”

„Durerea (necazul) ține puțin timp, dar pacea este veșnică.”

***

De neam din Etiopia, după cum îi spune numele, Sfântul Moise a fost slujitorul unui politician, dar din cauza incorectitudinii sale, a fost alungat și a devenit conducătorul unor tâlhari.

Mustrat de conștiință, s-a retras după o vreme și a plecat într-o mănăstire, luptându-se mult timp cu diavolul desfrânării.

După șase ani în care a rezistat cu greu să nu se lepede de monahism, Domnul a luat de la el lupta și s-a curățat de toate gândurile curviei.

Hirotonit preot la bătrânețe, și-a prevăzut sfârșitul, spunându-le călugărilor să fugă, deoarece mănăstirea va fi atacată de necredincioși. Dar el, împreună cu șase frați

care nu au vrut să îl lase singur, au rămas pentru a lua plata pentru păcatele săvârșite în viața aceasta și au fost omorâți.

Sfântul Moise avea 75 de ani când a trecut la cele veșnice, după o viață în care și-a plâns păcatele tinereții.

Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Moise arapul ("cel din tâlhari"), etiopianul

În această lună (august), în ziua a douăzeci şi opta, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Moise arapul ("cel din tâlhari"), etiopianul.

Acest fericit era de neam etiopian şi la faţă peste tot negru, fiind sluga unui oarecare ce se afla la lucruri politiceşti. Pentru firea lui cea rea şi pentru viaţa tâlhărească l-a gonit domnul său.

Pizmuind el pe un păstor care îl zăticnise de la un lucru rău, s-a hotărât să-l ucidă; şi aflând că acela este de cealaltă parte de apa Nilului şi fiind apa mare, îşi luă sabia în gură, şi-şi puse cămaşa în cap, şi trecu înot. Dar păstorul prinzând de veste a fugit; atunci el a junghiat patru berbeci aleşi, şi înşiruindu-i pe o funie, a trecut iarăşi Nilul înot. Şi mâncând cărnurile, şi vânzând pieile pe vin, s-a dus la soţii lui.

Acestea le-am povestit ca să vedeţi, că este cu putinţă că cei ce vor, pot să se mântuiască prin pocăinţă.

Acesta în cele din urmă venind întru umilinţă, din oarecare primejdie, s-a dus la o mănăstire, şi atât s-a pocăit încât a tras şi pe soţii lui către Hristos prin pocăinţă.

Iar oarecând şezând în chilia sa, nimeriră la dânsul nişte tâlhari, neştiind că el este Moise, pe care fericitul legându-i cu un ştreang, îi puse pe umeri ca pe un sac cu paie, şi-i duse la obşte. Şi zise către fraţi: ***"De vreme ce mie nu mi se cade să fac nedreptate, am aflat pe aceştia ce veniră să-mi facă rău. Ce porunciţi pentru ei?"*** Iar aceia dacă-l cunoscură că el este Moise, vătaful de tâlhari cel vestit şi nebiruit, se mărturisiră lui Dumnezeu, şi se lepădară de lume şi se făcură călugări foarte iscusiţi.

De aceea trăind sfântul cu plăcere dumnezeiască şi luptându-se cu demonul neastâmpărării, a murit fiind bătrân de 75 de ani, făcându-se şi preot, şi lăsând 70 de ucenici.

Despre acesta vorbeşte Patericul egiptean sub numele de Moise "cel din tâlhari" sau Moise arapul: 38. Se spunea pentru un frate care a venit la Schetia ca să-l vadă pe avva Arsenie, că venind la biserică, se ruga clericilor, ca să se întâlnească cu avva Arsenie. Deci i-au zis lui: «Odihneşte-te puţintel, frate, şi-l vei vedea».

Iar el a zis: «Nu gust nimic de nu mă voi întâlni cu el».

Au trimis dar un frate ca să-l ducă, că era departe chilia lui. Şi bătând în uşă, au intrat amândoi şi închinându-se bătrânului, au şezut tăcând.

Deci a zis fratele cel de la biserica Schetiei: «Eu mă duc, rugaţi-vă pentru mine!»

Iar fratele cel străin, neaflând îndrăzneală către bătrânul, a zis fratelui: «Vin şi eu cu tine». Şi au ieşit împreună.

Însă fratele cel străin l-a rugat zicând: «Ia-mă şi la avva Moise cel din tâlhari». Şi venind ei la acela, i-a primit cu bucurie şi, tratându-i cu ospitalitate, i-a slobozit.

Şi i-a zis fratele cel ce-i ducea: «Iată, te-am dus la cel străin (Arsenie) şi la egiptean (Moise); care dintr-aceştia doi ţi-a plăcut?»

Iar el, răspunzând, a zis: «Mie, până acum, egipteanul mi-a plăcut».

Şi auzind unul din părinţi acestea, s-a rugat lui Dumnezeu zicând: «Doamne, arată-mi lucrul acesta, că unul fuge pentru numele Tău, iar altul îmbrăţişează pentru numele Tău».

Şi, iată, i s-au arătat două corăbii mari pe râu şi a văzut în una pe avva Arsenie şi pe Duhul lui Dumnezeu plutind cu linişte (isihie), iar în cealaltă pe avva Moise şi îngerii lui Dumnezeu, hrănindu-l cu faguri de miere.

Sinaxar - Sfântul cuvios Moise Etiopianul - 28 august

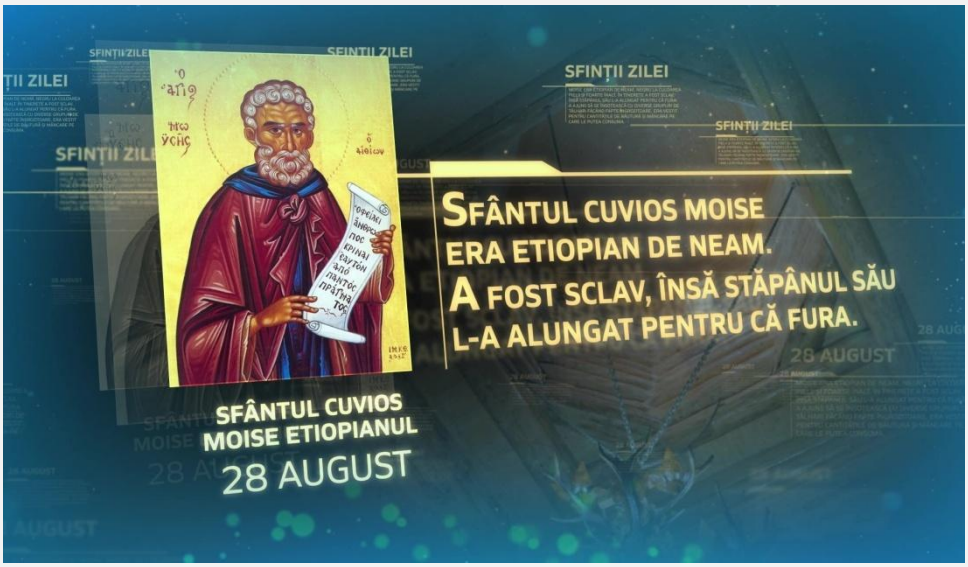

Sfântul cuvios Moise etiopianul a arătat prin viața sa ce înseamnă pocăința, schimbarea vieții și smerenia.

Moise era etiopian de neam, negru la culoarea pielii și foarte înalt. În tinerețe a fost sclav, însă stăpânul său l-a alungat pentru că fura. A ajuns să se însoțească cu diverse grupuri de tâlhari făcând fapte îngrozitoare. Era vestit pentru cantitățile de băutură și mâncare pe care le putea consuma.

Istoricul Paladie, cel care ne-a lăsat detalii biografice despre cuviosul Moise, afirmă că despre el se spunea că ajunsese până la ucideri.

Însă, o împrejurare nenumită din viața sa, l-a făcut pe Moise să se pocăiască, să regrete modul în care ajunsese să își trăiască viața. Atât de profundă a fost convertirea sa la viața virtuoasă încât Moise etiopianul a rămas peste veacuri, la fel ca Maria Egipteanca, o pildă răsunătoare.

După ce a intrat în mânăstire, a fost într-o zi călcat de tâlhari. I-a legat fedeleș, a mers în biserică și i-a întrebat pe frați „deoarece nu-mi este îngăduit să fac rău nimănui, ce porunciți pentru aceștia?” Tâlharii și-au dat seama pe cine au încercat să jefuiască. I-a uimit schimbarea cuviosului Moise și au rămas ei înșiși în mânăstire.

Marea ispită a cuviosului venea însă din amintirea plăcerilor care i-au umplut viața pe când era în lume. A luptat cu gândurile acestea până la sânge. Aceasta a fost marea lui biruință. Ca să nu mai fie luptat a stat ani de zile în picioare, pleca nop-

țile să slujească fraților aducându-le apă de la distanțe mari, s-a rugat neîncetat și a căutat sfat duhovnicesc de la părinții îmbunătățiți.

Avva Isidor l-a încurajat zicând „Nu te întrista. Căci sunt începuturile tale care te atacă, folosindu-se de obișnuință. Precum câinele obișnuit cu măcelăria nu se desparte de ea, dar de i se închide măcelăria și nu-i dă nimeni nimic, nu se mai apropie, la fel și tu, dacă stărui, demonul descurajându-se, se va depărta de tine.”

Pentru viața sa schimbată și îmbunătățită episcopul Alexandriei l-a hirotonit preot.

A slujit în smerenie trecând la Domnul la vârsta de șaptezeci și cinci de ani, lăsând în urma sa mulți ucenici.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Moise etiopianul

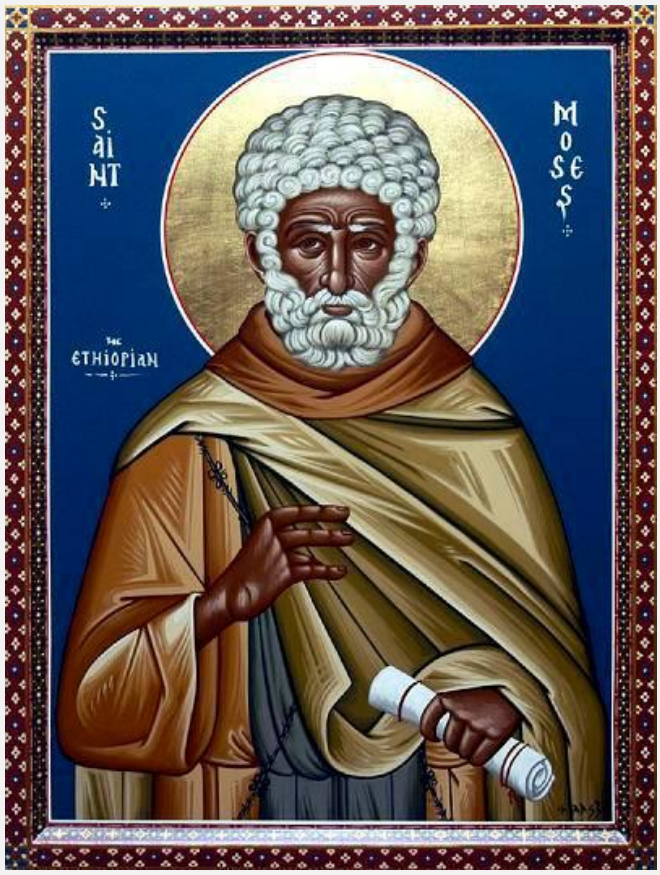

Sfântul cuvios Moise a fost etiopian de neam, era negricios la faţă şi slujea ca rob unui oarecare dregător. Pentru că avea o fire rea şi pentru viaţa sa tâlhărească, dregătorul său l-a eliberat, întrucât se temea de el.

Deci, plecând Moise, s-a însoţit cu tâlharii şi văzându-l aceia puternic la trup şi aspru la obicei, l-au pus vătaf peste ei.

Odată, Moise a dorit să se răzbune pe un cioban care-l împiedicase să facă o nelegiuire. Dar, negăsindu-l, i-a omorât patru berbeci graşi ale căror piei le-a vândut pe vin.

Mai apoi, Moise s-a pocăit, devenind călugăr iscusit, trăind în post şi în aspre nevoinţe, aducându-i la Hristos chiar şi pe tâlharii care au vrut oarecând să-l prădeze. Căci, şezând în chilia sa, au nimerit la el nişte tâlhari, neştiind că el este Moise. Şi legându-i fericitul cu o funie, i-a pus pe umeri ca pe un sac de paie şi i-a dus în faţa obştii şi a zis către fraţi: „De vreme ce mie nu mi se cade să fac dreptate, iar aceştia au venit asupra mea să-mi facă rău, ce porunciţi să fac cu ei?” Şi au poruncit pă-

rinţii să-i dezlege şi să-i lase liberi. Iar ei, dacă au cunoscut că el este Moise şi văzând atâta bunătate la el, s-au mărturisit înaintea lui Dumnezeu, s-au lepădat de lume şi au devenit călugări iscusiţi.

Cel care oarecând fusese tâlhar, s-a învrednicit chiar de darul preoţiei.

Pe când avea 75 de ani au năvălit saracinii în mănăstirea în care vieţuia şi împreună cu încă şase monahi a fost ucis, primind astfel cununa muceniciei din mâinile lui Hristos.

Astfel a fost sfârşitul cuviosului părintelui nostru Moise Etiopianul, care din tâlhar s-a făcut monah și cu desăvârșire plăcut lui Dumnezeu s-a făcut prin adevărată pocăinţă.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Moise etiopianul; Dreptul Iezechia

1. Sfântul cuvios Moise etiopianul (secolele IV-V) a fost în prima perioadă a vieţii tâlhar. Înțelegând că Dumnezeu l-a ajutat să scape din mai multe primejdii, s-a hotărât să renunţe la tot şi s-a călugărit, pocăindu-se pentru păcatele sale.

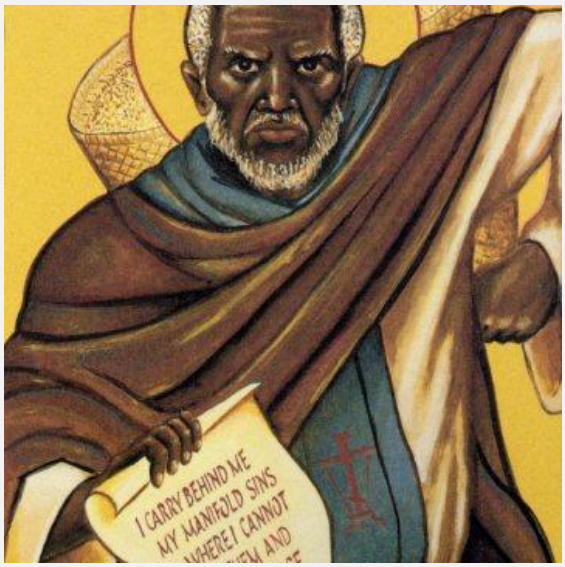

Mărturisea că s-a luptat atât de mult cu diavolii care-l ispiteau neîncetat, încât uneori cădea aproape mort.

Datorită pocăinţei sale a reuşit să convertească mai mulţi tâlhari care au devenit monahi şi părinţi îmbunătăţiţi.

Când Sfântul cuvios Moise avea 75 de ani mănăstirea a fost atacată de păgâni, însă Sfântul Moise nu a vrut să fugă din calea păgânilor, ci a ales să moară, spunând că astfel își ispăşeşte faptele.

2. Dreptul Iezechia (721-691 î.Hr.) era fiul regelui necredincios Ahaz. Viaţa dreptului Iezechia e descrisă în Vechiul Testament, cartea a 4-a a Regilor, capi-tolele 18-20.

A devenit rege al regatului Iuda la vârsta de douăzeci şi cinci de ani şi a domnit la Ierusalim timp de 29 de ani. Înflăcărat adorator al Adevăratului Dumnezeu, Iezechia a redeschis Templul lui Solomon.

În vremea sărbătoririi Paştelui evreiesc, la care a invitat pe toţi supuşii regatului lui Israel, Iezechia dădu ordin să se distrugă idolii din tot regatul, reamintind oamenilor cum fuseseră pedepsiţi strămoşii care se lepădaseră de Dumnezeul cel Adevărat. După aceasta, idolatria a încetat nu numai în regatul lui Iuda, ci în multe locuri din regatul lui Israel.

Pentru aceasta, Dumnezeu l-a scăpat de duşmani şi i-a îndeplinit rugăciunile. Astfel, în al patrusprezecelea an al domniei lui Iezechia, regele asirian Senaherib, fiu al lui Salmanasar, cucerind Israelul, şi-a adunat forţele pentru a începe război împotriva lui Iezechia.

Regele asirian cuceri fortăreaţa Lachis şi trimise o armată spre Ierusalim, cerând ca regele iudeu să se predea. Iezechia s-a întors către Dumnezeu în rugăciune şi un înger al Domnului doborî 185.000 de soldaţi de partea asiriană.

La puţin timp după retragerea lui Senaherib, Iezechia se îmbolnăvi. Profetul Isaia veni la el prin voia lui Dumnezeu şi îi spuse să îşi pună ordine în ale sale, pentru că va muri în curând. Dar puterea rugăciunii lui Iezechia fu atât de mare încât Dumnezeu îi prelungi viaţa cu încă cincisprezece ani.

Rugăciunea sa era înflăcărată când implora ajutorul lui Dumnezeu. Dar şi mai fierbinţi erau rugăciunile sale de mulţumire.

Iezechia a murit la vârsta de 54 de ani şi a fost îngropat cu înalte onoruri la Ierusalim.

Amintirea dreptului Iezechia se prăznuieste şi în Duminica iertării (a lăsatului sec de brânză), în Duminica Sfinţilor Strămoşi şi la 28 august.

Proloage - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Moise, arapul (t 400)

Luna august în 28 de zile: pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Moise, arapul (†400).

Acesta a fost etiopian cu neamul şi la faţă negricios, slugă fiind la cineva, care se afla într-o dregătorie. Dar, pentru firea lui cea rea şi viaţa lui cea, în ascuns, tâlhărească, domnul său, temându-se, l-a dezlegat din robie şi i-a dat libertatea.

Deci, plecând el, s-a însoţit cu tâlharii, care, văzându-l tare cu trupul şi aspru la obicei, l-au pus vătaf peste ei.

Între alte fapte tâlhăreşti ale lui, se pomeneşte şi aceasta: "El pusese gând rău unui cioban, care-l împiedicase de la o nelegiuire şi pe care voia să-l ucidă. Şi aflase că, în vremea aceea, ciobanul este pe celălalt mal al Nilului. Şi, fiind apa mare, şi-a luat sabia în dinţi, iar hainele şi le-a legat pe cap, şi aşa a trecut apa înot. Dar păstorul, prinzând de veste, a fugit. Deci, Moise a înjunghiat patru berbeci aleşi şi înşirându-i pe o funie, a trecut, iarăşi, Nilul, pe celălalt mal, înot. Şi, mâncând el cărnurile şi dând pielea berbecilor pe vin, s-a întors la însoţitorii săi.

Dar, acestea le-am povestit, ca să arăt că, pentru cei ce vor să se mântuiască prin pocăinţă, lucrul acesta este cu putinţă.

Acesta, deci, din oarecare primejdie, venind, în cele din urmă, l-a umilință, s-a dus la o mânăstire și atâta s-a pocăit, încât și pe însoțitorii săi i-a atras către Hristos, prin pocăință.

Că, șezând el în chilia sa, au nimerit la el, niște tâlhari, neștiind că el este Moise. Pe aceștia, fericitul legându-i cu un șireang, i-a pus pe umeri, ca pe un sac cu paie, și i-a dus în fața obștei și a zis către frați: ***"De vreme ce mie nu mi se cade să fac dreptate, iar aceștia au venit asupra mea, să-mi facă rău, ce porunciți să fac cu ei?"***

Și au poruncit părinții să-i dezlege și să-i lase liberi. Iar aceia, dacă l-au cunoscut că el este Moise, vătaful de tâlhari, cel vestit și neînfrânat, s-au mărturisit înaintea lui Dumnezeu, s-au lepădat de lume și s-au făcut călugări foarte iscusiți.

După aceea, a trăit Sfântul bătrân mulți ani în nevoințele pustnicești și s-a învrednicit chiar de cinstea preoțească, după o dumnezeiască descoperire.

Și, petrecând cincisprezece ani de la primirea preoției, iar de la nașterea sa, împlinind șaptezeci și cinci de ani și adunând șaptezeci și cinci de ucenici, Cuviosul Moise s-a sfârșit mucenicește.

Că, într-una din zile, stând el cu frații, a zis: ***"Iată, astăzi, vor veni barbarii în Schit, ca să taie pe monahi. Deci, sculați-vă și fugiți de aici."***

Și au zis frații: "Tu pentru ce nu fugi, părinte?"

Și a zis către dânșii: ***"Eu am atâția ani de când aștept ziua aceasta, ca să se împlinească cu mine cuvântul Stăpânitorului meu, Hristos, Cel ce a zis că toți cei care scot sabia, de sabie vor pieri" (Matei 26, 52).***

Au grăit lui frații: "Nici noi nu vom fugi, ci vom muri cu tine".

Iar el le-a zis lor: ***"În aceasta, eu nu am nici o vină; să se păzească fiecare, cum se pricepe".***

Și, sculându-se frații au fugit. Și au rămas lângă dânsul numai șapte.

Și, după un ceas, le-a zis lor: ***"Iată, barbarii sunt aproape".***

Deci, unul din cei șapte frați, temându-se, a fugit din chilie și s-a ascuns. Iar barbarii, venind, l-au tăiat pe părintele și pe cei șase frați, care se aflau cu el.

Iar fratele cel ce fugise, stând unde se ascunsese, a văzut cerul deschis și șapte cununi prea luminoase pogorâte din cer. Și, după plecarea barbarilor, întorcându-se la chilii, fratele a aflat tăiați, pe părintele și pe frați, și trupurile lor zăcând în sânge, și a plâns.

Așa a fost sfârșitul cuviosului Părintelui nostru Moise, arapul, care, din tâlhar, s-a făcut monah și, cu desăvârșire, plăcut lui Dumnezeu s-a făcut, prin adevărata pocăință, căruia nu numai Raiul, ci și cerul s-a deschis, ca unui mucenic, și s-a învrednicit de cununa slavei.

Cu ale cărui sfinte rugăciuni, să fim povățuiți și noi la adevărata pocăință și Împărăției Cerești să ne învrednicească Stăpânul Hristos, Iubitorul de oameni, Dumnezeul nostru, Căruia, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, Se cuvine cinste și slavă, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin.

Întru această zi, cuvânt din Pateric.

Am găsit, de multe ori, mai înainte, pomenirea unui mare stareț, care avea dar duhovnicesc, peste al cărui nume voi trece. Aici, voi spune, că de multe chipuri este judecata cea dreaptă a lui Dumnezeu.

Pentru că acel stareț spunea așa: "Trecând eu printr-un oarecare loc, am auzit de un pustnic, care ședea în munte. Iar, după ce m-am suit acolo, am aflat pe călugărul acela și, cum l-am văzut, după arătarea chipului său, am înțeles că avea o viață lăudată. Și, luând seama, am stat cu el câteva zile. Și l-am văzut pe el stând acolo și petrecându-și viața călugărească, pe cât se putea, cu râvnă. Și pe mulți dintre cei care veneau la dânsul, din lume, îi învăța și-i câștiga. Dar cel ce pe munte își câștigase petrecerea, dezlega la mâncări și la băuturi, ca și cum și-ar fi ascuns fapta lui cea bună și ca și cum ar fi fost pornit din dragoste și din ascultare, ceea ce era o înșelăciune drăcească și socotința sa trupească. Deci, așa petrecând, călugărul acela, peste puțină vreme, s-a mutat din viața aceasta.

Iar eu, nepricepându-mă ce se va alege din aceste două petreceri ale lui, mă rugam lui Dumnezeu, să-mi arate mie, oare, a fost primită lucrarea călugărului aceluia? Și l-am văzut pe el spânzurat cu capul în jos. Deci, văzând eu o taină ca aceea, m-am întors, cu întristare, precum se cădea, și, iată, altcineva mi-a zis mie: "Pentru ce te întristezi de aceasta? Că Dumnezeu a auzit rugăciunea ta și ți-a arătat faptele

călugărului. Că picioarele lui, fiindcă erau neîncălţate, aveau preţuire cerească, drept aceea ele la cer se uită, iar mintea lui şi celelalte, fiindcă aveau pământească şi trupească înţelegere, pentru aceasta, către pământ privesc."

***

Acelaşi stareţ, iarăşi, se rugă lui Dumnezeu să-i arate despre ucenicii lui cei morţi. Că a văzut pe doi dintr-înşii, la un loc foarte înfricoşător.

Şi, întrebându-i, unul din ei a răspuns, zicând că pe el l-a piedut nesaţiul pântecelui, iar, celălalt, zicea că a avut gânduri nemărturisite şi, pentru aceasta, a ajuns acolo.

Iar, despre cel ce cu îndrăcirea pântecelui, zicea cineva, din stareţii cei vechi, că se dăduse foarte mult, fără de vreme, la nesaţiul pântecelui.

***

Iarăşi, zicea acest stareţ: "Aveam doi ucenici, călătorind împreună cu mine. Şi neîmpăcându-se cu chipul înţelegerii mele, mă tulburau pe mine, adeseori. Şi, fiindcă îmi făceau mie împiedicare de la îndeletnicirea mea, cea după Dumnezeu, am socotit să-i las pe ei şi să mă duc la o mânăstire, cu viaţă de obşte, ca un începător străin, unde neavând nici o grijă, să pot afla îndeletnicirea, spre înţelegerea cea dumnezeiască, care lucru l-am şi făcut. Deci, petrecând în mânăstire trei săptămâni, nu făceam nimic de la mine, ci numai cele ce mi se porunceau mie, ca să mă pot îndeletnici cu dumnezeiasca înţelegere.

Iar, după acele trei săptămâni, am văzut pe cineva în haină albă, venind către mine şi având cu sine două vase. Şi mi-a dat mie vasul gol şi a turnat puţin undelemn, din celălalt, în vasul pe care mi l-a dat gol.

Apoi, i-am zis lui: "Să-mi dai mie celălalt undelemn." Iar el mi-a răspuns: "Ba nu, că, pe cât ai lucrat, pe atât ai şi luat". Şi acestea le zicea pentru supunerea cea desăvârşită şi pentru ascultarea cea binecuvântată.

Şi zicea stareţul: "Oricât de puţin ar lucra omul, dacă este cu dreptate, va lua plată de la Dumnezeu, numai să lucreze cu credinţă ceea ce face, precum se cuvine."

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului prea cuviosului părintelui nostru Moise, arapul

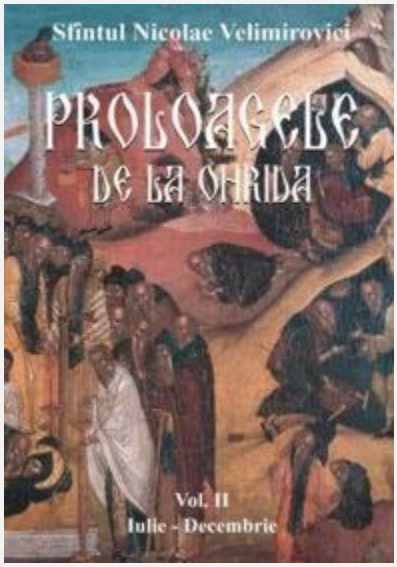

Sfântul prea cuvios Moise a fost de neam etiopian. El în lume a fost tâlhar şi căpetenie de tâlhari. Dar Duhul a mişcat inima lui şi din adâncurile răutăţii 1-a scos la adevărata pocăinţă şi la schimbarea radicală a vieţii.

Preacuviosul Moise la începuturile vieţii lui a fost sclav, dar răzvrătindu-se împotriva sclaviei, a fugit şi s-a alăturat unei cete de tâlhari. Cum era foarte mare, puternic şi plin de îndrăzneală, aceştia 1-au ales căpetenie peste ei.

Dar într-o zi pe tâlharul Moise 1-a cuprins chinul conştiinţei şi cumplita părere de rău pentru toate relele făcute în viaţa lui. De aceea el a părăsit ceata de tâlhari şi s-a dus la o mânăstire unde s-a dat pe sine cu totul în ascultarea unui avvă, supunându-se întregii rânduieli mânăstireşti.

El s-a folosit mult de învăţătura Sfinţilor Macarie, Arsenie şi Isidor şi de convorbirile cu ei. După un timp el s-a retras la o colibă în singurătate, unde s-a îndeletnicit cu lucrul mâinilor, rugăciunea, privegherile şi dumnezeieştile cugetări.

Chinuit de dracul curviei, Moise a dezvăluit boala lui părintelui duhovnicesc Isidor, care 1-a sfătuit să postească mai aspru, iar la vremea mesei să mănânce nu pe săturate. Văzând că acest canon nu dă roade, Avva Isisdor 1-a sfătuit să postească şi mai aspru, iar la rugăciune să stea în picioare. Atunci a început Avva Moise, fiind foarte puternic la trup, să se nevoiască cu adusul apei pe umerii săi,

pentru toţi Părinţii vârstnici din Lavră. Apa o aducea de la o fântână care se afla foarte departe şi la această nevoinţă petrecea toată noaptea.

După şase ani de cumplit război drăcesc, Sfntul Isidor l-a vindecat minunat de toate închipuirile, cugetele şi gândurile de curvie pe care i le semăna în suflet diavolul.

Preacuviosul Moise a fost sfinţit preot când a ajuns bătrân cu anii. El a întemeiat şi o mânăstire proprie, a dobândit în ea şaptezeci şi cinci de ucenici şi a trecut la cele veşnice la vârsta de şaptezeci şi cinci de ani.

El şi-a prevăzut şi ceasul şi felul morţii: într-o zi el le-a zis ucenicilor lui să fugă ca să-şi scape vieţile, deoarece mânăstirea avea să fie atacată de necredincioşi. Când ucenicii i-au cerut să vină cu ei, ca să scape împreună, Avva Moise le-a zis că tâlhar fiind el mai demult şi ucideri şi multe rele săvârşind, se cuvine ca acum să-şi ia plata pentru relele lui, după cuvântul: Toţi cei ce scot sabia de sabie vor pieri (Matei 25: 52).

Aşadar, Avva Moise a rămas în mânăstire împreună cu şase fraţi care nu au voit să îl lase şi au venit tâlharii şi i-au ucis pe toţi şapte. Unul dintre fraţi s-a ascuns în apropiere şi a văzut cum se pogoară şapte cununi din cer peste capetele mucenicilor celor ucişi.

Cântare de laudă la Sfântul Moise, arapul

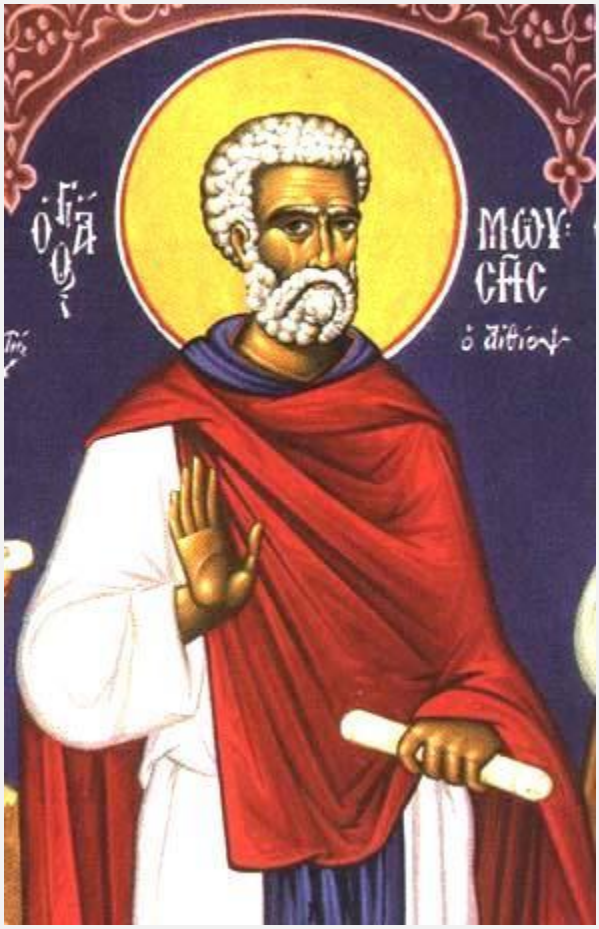

Binecuvântat este omul căruia
I-a iertat Dumnezeu păcatele!
Bucuros este el,
bucuros în amândouă lumi!

Moise, arapul, ca un alt fiu risipitor,
La Domnul s-a întors,
plângându-şi păcatele cu amar!

El trupul şi-a supus cu postiri lungi şi aspre,
Al Avveei Moise chip este negru,
Dar sufletul lui este alb!
El trupul şi-a supus
cu privegheri lungi şi aspre,
Şi astfel a scăpat din al diavolilor laţ.

Sufletul lui s-a făcut precum un lac de munte,
Care priveşte la cer, cu ape limpezi, clare:
în unda lui chiar Cerul îşi vede al său chip.

Fraţii pe Avva Moise întreabă:
„Au păcatele altora nu te întristează?
Nu vrei şi alţii să scape de al lor păcat? "

Lor Avva Moise, arapul le răspunde cu lacrimi:
„ Câtă vreme al meu păcat încă-ntru mine este,
Precum întru o casă hoitul de om mort,
De al altui' păcat nu pot să mă-ngrijesc,
Ci îmi ajunge-al meu,
Pe care să mi-l plâng. "

Leul feroce adesea
întru blând miel se preface,
Astă minune numai
Hristos o poate lucra.

Avva Moise demult fost-a
cumplit leu de munte,
Şi cu toate acestea s-a făcut
într-un blând miel.

Pentru ale Avvei Moise
jertfe şi rugăciuni sfinte,
Stăpâne Doamne Iisuse,
Miluieşte-ne pe noi.

Cugetare

Adevăratul creştin evită laudele oamenilor şi nu doar că le evită, dar chiar fuge de ele cu frică.

Sfântul Sava de la Pskov a părăsit slujba de egumen, mânăstirea şi obştea fraţilor care îl iubeau şi s-a sălăşluit într-o pustietate numai şi numai ca să scape de slava oamenilor, care jefuieşte tot binele din inimile celor pe care îi laudă.

Un principe credincios, auzind de uluitoarea transformare şi de marile lupte duhovniceşti pe care le dă Avva Moise, arapul [negrul], şi-a luat suita şi a călătorit în pustie ca să îi vadă faţa.

Prea cuviosul Moise a aflat de această venire şi a voit să se ascundă repede, dar aşa făcând, a dat faţă în faţă chiar cu alaiul princiar.

„Unde este chilia Avvei Moise?" - 1-au întrebat slugile principelui, nebănuind că vorbesc chiar cu el.

„Ce voiţi cu el? Nu este decât un bătrân ignorant, mincinos şi cu viaţă cu totul necurată."

Auzind acestea, vizitatorii au căzut în uimire, dar nu s-au lăsat: ei voiau să îl vadă pe Avva Moise cu ochii lor.

Când au sosit la chilia lui, au cerut să îl vadă pe avvă, dar monahii le-au răspuns că Avva Moise nu se află la chilie.

Cei din alaiul princiar au povestit monahilor despre întâlnirea pe care au avut-o pe cale şi ce le-a spus acela despre Avva Moise.

Monahii s-au înspăimântat şi i-au întrebat pe curteni cum arăta omul care le-a povestit aşa ceva.

Când au aflat că era un bătrân negru, cu pielea precum catranul, foarte înalt şi îmbrăcat mizerabil, monahii au strigat: „Este chiar Avva Moise al nostru!"

Această întâmplare a fost acelui principe de mare ajutor duhovnicesc. El s-a întors întru ale lui plin de bucurie.

Arhimandritul Teofil Părăian - „Doamne, învredniceşte-mă să Te iubesc pe Tine, cum am iubit altădată păcatul!”

Sfântul Moise arapul, pe care-l pomeneşte Biserica noastră în 28 august, a fost cel mai iscusit dintre Părinţii din pustia sketică, el, care înainte a fost tâlhar. Un tâlhar ajunge sfânt! Cum ajunge un tâlhar sfânt? Cu energiile cu care a lucrat în răutate, cu acelea lucrează în bunătate.

Se spune că cineva zicea aşa către Dumnezeu: „Doamne, învredniceşte-mă să Te iubesc pe Tine cum am iubit altădată păcatul!”. Pentru că tot cu iubirea pe care o port în suflet am iubit şi păcatul, acum aş vrea să Te iubesc pe Tine, măcar aşa cum am iubit păcatele de odinioară.

Nicolae Iorga spune că numai dinţii bolnavi simt fierbinţeala sau răceala alimentelor pe care le primesc. Dacă dintele nu-i bolnav, nu simte durere nici când bea rece, nici când bea ceva cald, pe când dacă dinţii sunt bolnavi, atunci suferă. Aşa-i şi cu mândria.

Când eşti mândru, nu-ţi place să-ţi facă cineva vreo îndreptare, eşti nemulţumit şi asta arată că pătimeşti de mândrie, dar dacă primeşti îndreptarea, primeşti ocara chiar cum ai primi cinstea, ai biruit mândria.

(Arhimandritul Teofil Părăian, Veniţi de luaţi bucurie, Editura Teognost, Cluj-Napoca, 2001, pp. 97-98)

Sfântul Vasile al Kineşmei - Nu te da bătut în lupta cu tine însuţi, nu abandona drumul la jumătate! Prietenii paraliticului din Capernaum: condiţia hotărârii neabătute şi a statorniciei în viaţa duhovnicească: "Lucrează după putere!"

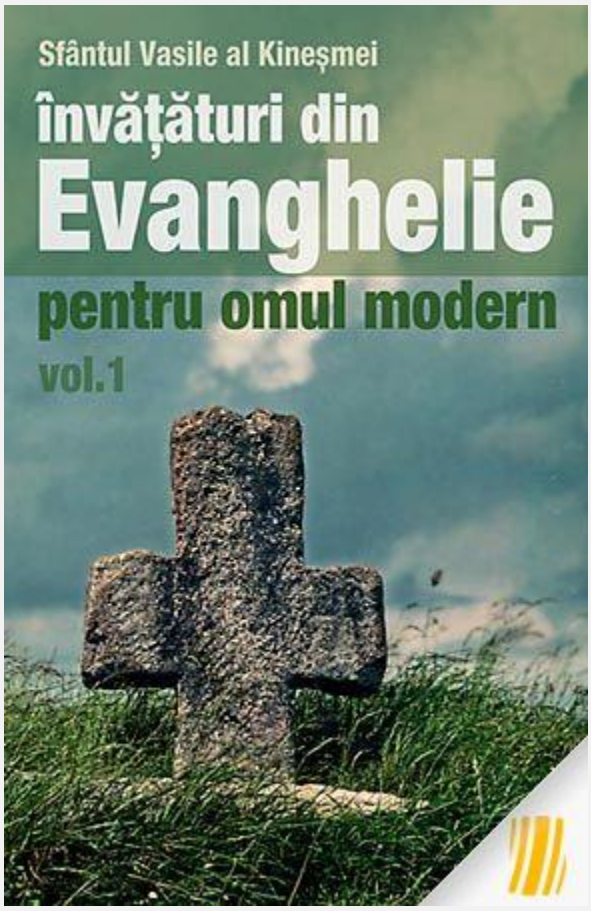

Statornicia în viaţa duhovnicească. Educarea perseverenţei şi a răbdării

[Omilie la Evanghelia după Marcu (Capitolul 2, versetele 1-12)]

Când Iisus a venit în Capernaum, în jurul Lui s-a adunat o mulţime mare. Poporul se îmbulzea ca să se uite la marele Proroc de curând ivit, despre care se vorbea atât de mult, ca să asculte învăţătura Lui, ca să primească de la El vindecare, în scurt timp, căsuţa orientală în care trăsese Domnul s-a umplut ochi. Între timp, patru oameni au adus un paralizat ca să ceară de la Domnul Iisus vindecarea lui. Totuşi, să intre în casă, ba pe deasupra şi cu asemenea povară, le-a fost cu neputinţă, fiindcă la uşă era o înghesuială cumplită. Atunci, folosind o scară exterioară, s-au suit pe acoperişul plat al casei, au spart acoperişul, au desfăcut tavanul şi cu nişte frânghii l-au coborât pe paralizat la picioarele lui Iisus.

E limpede că oamenii aceia îl iubeau pe bolnav, doreau cu patimă ca el să se vindece şi credeau că singura posibilitate ca aceasta să se întâmple era atingerea sau cuvântul Domnului Iisus Hristos. Paralizatul trebuia pus cu orice preţ înaintea Lui.

Gloata îi încurca - o piedică aproape de netrecut. Ei erau însă hotărâţi, şi vor obţine ceea ce le trebuie. Dacă nu se poate pe uşă, intrăm pe fereastră. Dacă nu se poate pe fereastră, spargem acoperişul, dar într-un fel sau altul privirea marelui Proroc va cădea asupra prietenului lor bolnav!

Câtă stăruinţă! Ce energie neabătută! Oamenii aceia aveau caracter şi aveau voinţă - şi vom vedea că stăruinţa lor a fost răsplătită. Paralizatul a fost vindecat. Ei şi-au atins scopul.

Ce lecţie pentru noi! Şi cum nimereşte el drept în locul cel mai dureros al sufletului poporului nostru! Avem o mulţime de porniri bune, sincere, fierbinţi, dar… "date ne-au fost porniri alese, însă nu ni s-a dat să împlinim nimic". Ele sunt duse rareori la capăt şi în domeniul organizării vieţii noastre exterioare şi sociale, iar cu atât mai rar în domeniul educaţiei personale şi mântuirii sufletului.

Adeseori părăsim lupta la jumătate, deoarece drumul către Hristos se dovedeşte a fi greu şi plin de piedici: o mulţime de bariere, mormane de pietre, pante abrupte, desişuri de nepătruns… Unii încearcă să se lupte, dar peste tot, la orice pas, sunt greutăţi şi ispite. Elanul scade, de undeva apare şi copleşeşte mintea gândul cumplit şi trădător: „Mântuirea pentru noi e cu neputinţă… Am pierit!" Şi oamenii fac cale întoarsă aproape cu nepăsare, renunţând să mai lupte în continuare.

Ascultaţi însă, voi, cei descurajaţi, care v-aţi pierdut nădejdea: chiar aţi folosit toate mijloacele pe care le aveţi le îndemână? Chiar v-aţi cheltuit toate puterile? Nu puteţi să răzbiţi pe uşă? Puteţi desface acoperişul. Puteţi sparge peretele… Uitaţi-vă, deja se clatină! Încă o sforţare, şi o să cadă! Şi voi vreţi să plecaţi? Staţi… Dar totul este în zadar. Voinţa moleşită, needucată, refuză să se încordeze în conti-nuare.

Vă este cunoscut acest tablou? Nu-i aşa că această lipsă de vlagă a voinţei, această lipsă a călirii şi a oţelului din caracter este o boală specifică a poporului nostru? Câte trădări şi căderi nu au loc la noi! Şi asta nu în virtutea unei răutăţi active a voinţei, ci în virtutea laşităţii, slăbiciunii, lipsei de consistenţă morală. Nu dăm nici o atenţie educării voinţei. Grija părinţilor pentru copii se reduce la îngrijirea exterioară, iar bolile sufletului rămân nebăgate în seamă, şi ştiinţa de a trăi pe care

ne-o însuşim din copilărie nu ne spune nimic despre ce înseamnă a fi de sine stătător şi despre forţa convingerilor, ci ne învaţă doar să ne adaptăm şi să ne supunem împrejurărilor.

Or, în viaţa duhovnicească a creştinului este nevoie mai mult decât oriunde de perseverenţă şi de năzuinţă neabătută către un singur ţel. Perseverenţa minuţioasă, zilnică, este aici mult mai importantă decât marile eforturi izolate ale voinţei sau decât actele eroice. Aceasta este o regulă care se aplică deopotrivă în viaţa personală şi în cea socială. Entuziastul sclipitor, pasionat, ce se răceşte repede, aduce în comunitatea creştină mai puţin folos decât ostenitorul smerit, care săvârşeşte lucrarea sa nebăgat de seamă, dar cu perseverenţă.

De ce? Fiindcă viaţa duhovnicească a creştinului creşte treptat, dezvoltându-se organic odată cu creşterea sufletească, şi de aceea cere eforturi constante, neîntrerupte, îndelungate ale voinţei. Eforturile excesive pot duce doar la o creştere a ei tensionată, artificială - sau, ca să folosim vocabularul medical, la o hipertrofie. Chiar dacă asta nu va omorî cu totul tinerii ei vlăstari (ceea ce se întâmplă adeseori), în orice caz va avea urmări foarte dăunătoare. Iată de ce îndrumătorii încercaţi interzic de obicei nevoinţele excesive, de care adeseori se apucă călugării înfierbântaţi!

Răposatul stareţ Anatolie de la Optina, fostul ucenic de chilie al Sfântului Ambrozie, spunea uneori: „E uşor să iei o sarcină mare, dar o vei putea duce până la capăt? Calea este lungă: trebuie s-o duci până la sfârşitul vieţii… Tocmai c-o să pierzi totul. Lucrează după putere… după putere!..”

Îmi amintesc din vremea copilăriei îndepărtate: la fereastra noastră stătea un ghiveci de flori, în care era iasomie superbă, înmiresmată. Când îi dădeau cei dintâi muguri, adesea nu aveam răbdare să aşteptăm până când vor ieşi din ei florile albe şi bine mirositoare; în nerăbdarea noastră, adeseori desfăceam mugurele, eliberând de sub învelişul verde petalele delicate, şi floricica se deschidea, spre entuziasmul nostru, gingaşă şi parfumată, dar - vai! - nu pentru multă vreme. De obicei, în seara aceleiaşi zile se chircea, pălea şi pierea, şi nimeni nu mai putea să îi dea viaţă.

Aşa e şi în viaţa duhovnicească: să o grăbeşti în mod artificial înseamnă să o distrugi. Nu poţi să sari direct la etajul al cincilea: trebuie s-o iei pe scări, treaptă cu treaptă, străbătând toate etajele, începând cu parterul. La fel ca o floare, viaţa duhovnicească cere atenţie permanentă şi îngrijire îndelungată; este nevoie de perseverenţă şi de neîncetată şlefuire de sine.

Dar cum să dezvolţi în tine perseverenţa dacă n-o ai? Dacă vom cerceta felul de viaţă al sfinţilor nevoitori, vom descoperi trei condiţii principale de care depindea continuitatea şi perseverenţa lucrării lor duhovniceşti.

⇒ *În primul rând, scopul unic. Toată viaţa lor era pătrunsă de năzuinţa spre un singur scop: Dumnezeu şi mântuirea sufletului.*
⇒ *În al doilea rând, deplină lepădare de sine şi încredinţare a propriei vieţi voii lui Dumnezeu.*
⇒ *În al treilea rând, odrasla celor două condiţii de mai înainte: o răbdare uriaşă.*

Unicitatea scopului este consecinţa unicităţii centrului vieţii. Când omul este pătruns pe de-a-ntregul de iubirea de Dumnezeu, când fiecare amănunt, cât de mărunt, al vieţii lui este legat de gândul la Dumnezeu, când el simte întotdeauna în jurul său prezenţa lui Dumnezeu, Care este pretutindeni în chip nevăzut, atunci fireşte că Dumnezeu este centrul tuturor năzuinţelor lui şi fiecare faptă a lui e determinată de dorinţa de a plăcea lui Dumnezeu şi de teamă de a încălca poruncile Lui.

Într-o formă desăvârşită, împlinită, această unicitate a centrului şi a scopului o vedem, bineînţeles, la Domnul Iisus Hristos - acest ideal suprem al caracterului moral. Toată viaţa Lui şi toată lucrarea Lui au fost pătrunse de gândul la Dumnezeu-Tatăl şi de unicul scop al mântuirii omului ce pierea. Oriunde propovăduia, orice spunea, tema fundamentală era întotdeauna Dumnezeu şi mântuirea omenirii.

În toată Evanghelia nu găsim nici un moment în care El să arate grijă de Sine Însuşi ori năzuinţa către vreun scop pământesc, vremelnic. Pentru El totul era pus în umbră de gândul la Dumnezeu. Nu puteţi sluji şi lui Dumnezeu, şi mamonei, spunea El, şi a fost primul care a întrupat în viaţa Sa această integritate a slujirii aduse lui Dumnezeu.

Atâta timp cât omul slujeşte la doi domni - şi lui Dumnezeu, şi mamonei - adică atâta timp cât în slujirea lui Dumnezeu amestecă şi năzuinţe spre scopuri pământeşti, slujirea idolilor pământeşti, nu poate exista în el perseverenţă, fiindcă slujirile acestea sunt incompatibile, se contrazic una pe alta, şi omul e silit să le alterneze în viaţa sa, înlocuindu-L pe Dumnezeu cu mamona şi invers - iar asta face nestatornică şi şovăielnică linia generală a purtării lui. Doar atunci când în sufletul lui se formează un singur centru şi un singur scop devine constantă orientarea lucrării lui şi doar atunci poate să atingă mari reuşite.

Aceasta este o lege a voinţei nu numai în domeniul vieţii religioase, ci şi în orice alt domeniu. Toate marile realizări ale minţii şi creaţiei omeneşti au fost obţinute în acest fel.

Atunci când Newton, genialul fizician ce a descoperit legea gravitaţiei şi a explicat sistemul echilibrului corpurilor cereşti, a fost întrebat cum a ajuns la această descoperire, a răspuns: „M-am gândit tot timpul la asta!" Aşadar, taina mişcării planetelor şi a stelelor era pentru el singura problemă care-i preocupa mintea permanent, vreme îndelungată - un unic centru al cugetării.

În muzeul Rumiantev *[actualmente în celebra Galerie Tretiakov (n.tr.).]* se află minunatul tablou „Arătarea lui Hristos poporului", al pictorului Alexandru Ivanov. Atunci când te uiţi la el ţi se pare că a fost pictat dintr-o răsuflare, într-o singură şi mare pornire de inspiraţie, atât de degajate sunt pozele personajelor, atât de naturală e compoziţia şi atât de armonios este transmisă de către pictor ideea generală: atenţia numeroasei mulţimi, îndreptată brusc asupra Domnului Iisus Hristos. Dacă veţi merge însă în sala alăturată, veţi vedea acolo o grămadă de schiţe pregătitoare. Fiecare personaj a fost desenat la început separat, adeseori în mai multe poze, din care mai apoi a fost aleasă pentru tablou cea care l-a satisfăcut mai mult pe pictor.

Atunci înţelegeţi limpede cât de îndelung şi minuţios a lucrat pictorul la opera sa, cu câtă sârguinţă a chibzuit fiecare amănunt şi cât de mult timp i-a ocupat acest tablou întreaga atenţie, slujind drept centrul principal al imaginaţiei lui creatoare. Rezultatul acestei munci perseverente, îndelungate, a fost o operă cu adevărat splendidă.

În perioada Antichităţii clasice, în Grecia a trăit Demostene, un cetăţean al Republicii ateniene. În condiţiile orânduirii republicane, în care toate problemele vieţii politice şi sociale erau dezbătute pe faţă, de la tribuna publică, în faţa unui uriaş auditoriu, retorii pricepuţi aveau o mare însemnătate, datorită enormei înrâuriri pe care discursurile lor o aveau asupra maselor. În Republica ateniană, această înrâurire era deosebit de puternică, deoarece atenienii erau foarte sensibili la frumuseţe, inclusiv la frumuseţea cuvântului. De aceea, iscusinţa oratorică se bucură la ei de o uriaşă cinstire şi slavă, şi Demostene a fost tentat de cariera aceasta. El a hotărât să devină un orator faimos, însă prima lui apariţie înaintea poporului a fost nereuşită - a fost fluierat. Pricina era aceea că, în pofida inteligenţei sale, a marelui său talent oratoric şi a priceperii de a-şi expune ideile elegant, nu avea deloc însuşirile exterioare necesare pentru a produce impresie asupra gloatei. Scund de statură, destul de insipid ca

înfăţişare, gângav, cu voce firavă şi plămâni slabi, ce nu-i îngăduiau să rostească curgător frazele lungi şi cizelate, nu putea spera că va face impresie. Şi totuşi, nereuşita nu l-a descurajat pe Demostene. El şi-a înţeles neajunsurile şi a hotărât să le corecteze. A început o muncă tenace, perseverenţa.

Mergea pe ţărmul mării, unde se ascundea într-o peşteră singuratică, pentru ca nimeni să nu-i strice concentrarea - iar ca să biruie dorinţa de a-şi vedea prietenii şi cunoscuţii şi să se rupă de viaţa zgomotoasă a capitalei şi-a ras capul pe jumătate. Cu asemenea înfăţişare nu putea ieşi nicăieri, şi vrând-nevrând a fost nevoit să aştepte până când a crescut la loc părul ras.

În izolarea sa, a început o serie de exerciţii progresive. Ca să-şi dezvolte profunzimea respiraţiei, se suia pe nişte stânci abrupte, în timpul acestor suişuri străduindu-se să vorbească fără oprire. Pentru a-şi forma o voce sonoră, atunci când valurile loveau cu putere ţărmul rostea discursuri lungi în faţa mării, străduindu-se să acopere zgomotul valurilor. Ca să-şi învingă defectul de vorbire şi să ajungă să vorbească limpede, lua o pietricică în gură şi se străduia să pronunţe clar fiecare sunet. În fine, ca să se dezveţe de neplăcutul obicei de a smuci din umăr atârna de bolta peşterii sale o sabie, şi rostindu-şi discursurile stătea sub aceasta în aşa fel încât la orice mişcare bruscă a umărului vârful să i se înfigă în trup.

După o muncă îndelungată, stăruitoare, Demostene a dobândit mari succese. Când a ieşit din însingurarea sa şi a apărut din nou înaintea poporului la tribuna oratorică, era cu totul alt om. Vocea frumoasă şi puternică, dicţia excelentă, gesticulaţia elegantă şi de efect, excelenta structură a discursului, frazele sonore şi cadenţate - toate fermecau şi cucereau imediat mulţimea. Demostene a devenit un orator de renume - dar câtă perseverenţă i-a trebuit ca să se biruie pe sine însuşi şi să îşi biruie defectele înnăscute! Iar această perseverenţă era susţinută exclusiv de dorinţa pătimaşă, irezistibilă, de a deveni orator, dorinţă care pentru o vreme a înlăturat din sufletul lui orice altceva şi a devenit centrul întregii lui vieţi.

Dacă într-un domeniu pur lumesc focalizarea voinţei într-un singur centru dă asemenea rezultate, în domeniul duhovnicesc-religios aceste rezultate sunt de-a dreptul uimitoare, fiindcă slaba voinţă omenească este ajutată aici de atotputernicul har al lui Dumnezeu, întărit de care omul renaşte, se înnoieşte desăvârşit - sau cum zice Sfântul apostol Pavel, devine făptură nouă în Hristos. Exemple ale acestei depline renaşteri sunt extrem de multe în istoria nevoinţei creştine. La drept vorbind, aproape fiecare sfânt a trecut prin acest proces al luptei lăuntrice cu sine

însuşi, şi în fiecare caz biruinţa a fost dobândită prin stăruinţa îndreptată către un singur scop: unirea cu Dumnezeu.

***

Din numeroasele exemple de acest fel vom lua unul singur: Cuviosul Moise arapul, care fusese căpetenie sălbatică de tâlhari şi a devenit apoi călugăr smerit şi sfânt - dar înainte să ajungă la asta a fost nevoit să treacă printr-o luptă deosebit de grea şi îndârjită cu ispitele.

La scurtă vreme după întoarcerea lui la Hristos, dracii s-au străduit să trezească în el fosta lui necurăţie trupească. Ispita era atât de puternică, încât, după cum povestea el însuşi după aceea, aproape că a renunţat la hotărârea lui de a trăi în cucernicie.

Istovit de luptă, s-a dus la marele Isidor, fostul preot al Schitului, vestit prin sfinţenia vieţii sale şi prin înţelepciunea sfaturilor sale. Isidor s-a străduit să-l mângâie şi îi spunea să nu se mire de această ispită, deoarece n-a trecut mult timp de când s-a lepădat de felul stricat de viaţă şi este firesc să simtă o atracţie puternică spre răul de mai înainte. Încercatul stareţ i-a explicat că aceste deprinderi ale necurăţiei trupeşti sunt ca nişte câini, care obişnuiţi să roadă oase într-o măcelărie, se întorc mereu la ea atâta timp cât pot să intre - dar dacă nu li se aruncă nici un os şi li se închide uşa în nas, nu se mai întorc, ci se duc altundeva ca să găsească ceva de mâncat.

Întărit şi mângâiat de această învăţătură mântuitoare, Moise s-a închis în chilia sa şi a început să-şi smerească trupul prin felurite nevoinţe, mai ales prin postire. Nu mânca nimic, ci doar puţină pâine; muncea mult şi se ruga mult. Gândul la Dumnezeu, la unirea cu El, la iertarea şi mântuirea sufletului nu-l părăsea deloc, însă vremea eliberării lui de ispite tot n-a venit. Domnul, Care dorea să-l înalţe înmulţind biruinţa lui, a îngăduit ca în ciuda tuturor sforţărilor sale de a-şi smeri trupul Moise să nu aibă odihnă în cuget, mai ales nopţile.

Aceasta l-a făcut din nou să ceară sfatul altora, şi i-a povestit despre starea sa unui stareţ din pustie, care era socotit călugăr cu viaţă desăvârşită.

- Ce să fac, părinte? - l-a întrebat. Visele îmi întunecă mintea şi vechea mea deprindere cu răul face ca sufletul meu să se îndulcească de chipuri necurate.

La mărturisirea lui Moise, stareţul a răspuns:

- Asta se întâmplă deoarece nu îţi întorci mintea cu destulă hotărâre de la aceste amintiri. Învaţă-te să priveghezi, roagă-te cu osârdie, şi vei vedea că vor trece ispitele.

Moise s-a întors la chilia sa cu hotărârea neclintită de a urma acest sfat, şi a început să petreacă nopţile în picioare, în mijlocul chiliei sale, fără să închidă ochii, rugându-se mereu şi nelăsându-se în genunchi la rugăciune, de teamă ca nu cumva în urma acestei schimbări trupul lui să simtă uşurare şi să-i dea demonului prilej de a-l ispiti. Cu toate astea, patimile continuau să se zbuciume.

Atunci s-a apucat de o nevoinţă nouă: noapte de noapte, mergea pe la chiliile sihaştrilor care din pricina vârstei înaintate şi a neputinţei trupeşti nu mai erau în stare să meargă singuri după apă, întrucât aceasta se găsea departe; le lua fără voia lor ulcioarele şi le aducea înapoi pline, în acest scop străbătând câteodată chiar şi cinci mile.

Această milostivire fină, care îl sortea unei mari oboseli şi prin însuşi acest fapt nimicea focul arzător al patimilor, a stârnit şi mai mult împotriva lui întărâtarea demonilor, dar Cuviosul obişnuia să spună: „Eu nu voi înceta să mă lupt până când demonii nu vor înceta să mă chinuie cu vise ispititoare”. Şase ani s-a luptat în acest fel cuviosul Moise, până când liniştea şi pacea dorită i s-au înstăpânit, în sfârşit, în suflet. El a biruit. A biruit stăruinţa lui, însă aceasta n-ar fi fost cu putinţă dacă sufletul lui n-ar fi fost stăpânit de un singur gând, de un singur scop: cel de a ajunge la Dumnezeu.

Pe această cale s-a ridicat înaintea lui o piedică înspăimântătoare, aproape de neînvins: patimile lui sălbatice. Ca să le învingă printr-o răbdătoare luptă cu sine însuşi de-a lungul a şase ani şi să nu dea înapoi, să nu şovăie, a fost neapărată nevoie ca acest scop principal al vieţii să-i lumineze întotdeauna Hristos ca o stea călăuzitoare, să-l atragă la sine irezistibil şi să-i dea imbold la luptă neîncetată. Şi pentru orice alt creştin chipul Domnului Iisus Hristos trebuie să fie punctul central în jurul căruia se cristalizează întreaga viaţă duhovnicească, şi atunci toată voinţa se dezvoltă într-o singură direcţie, dobândind o uriaşă tenacitate şi stăruinţă.

***

Cea de-a doua condiţie a perseverenţei în viaţa nevoitorilor creştini este deplina încredinţare de sine voii lui Dumnezeu. Lucrul acesta pare ciudat la prima vedere. Când vorbim de perseverenţă, de obicei avem în vedere tocmai capacitatea şi puterea de a stărui în împlinirea propriilor dorinţe, pe când aici se cere lepădare de voia proprie şi supunere faţă de Dumnezeu. Perseverenţă şi supunere!.. Oare aceste

lucruri sunt compatibile? Fără îndoială! În împlinirea poruncilor lui Dumnezeu poţi fi la fel de perseverent ca în împlinirea propriilor dorinţe, şi chiar cu mult mai mult, căci în supunerea faţă de Dumnezeu voia omului găseşte un reazem atât de puternic cum nu poate avea în lucrarea întemeiată pe voia proprie şi pe autodeterminare.

În mod subiectiv, acest reazem stă în aceea că cerinţele legii dumnezeieşti au pentru om o autoritate cu mult mai mare decât propriile lui dorinţe. Oricât de mândru ar fi omul, oricât de înclinat ar fi să-şi exagereze calităţile şi valoarea, în adâncul sufletului tot nu poate să le dea o poziţie atât de înaltă ca cea pe care o dă credinciosul lui Dumnezeu.

Ca atare, dorinţele lui personale pot fi resimţite foarte acut, pot ajunge până la treaptă de patimă, dar niciodată nu vor dobândi forţa de imperativ moral pe care o au pentru credincios poruncile şi cerinţele voii dumnezeieşti. În propriile lui dorinţe, omul ori observă neapărat elemente de egoism, care le lipsesc de curăţie morală şi de obligativitate pentru conştiinţă, ori, atunci când lucrarea lui este liberă de imbolduri egoiste şi năzuieşte pe de-a-ntregul spre folosul aproapelui, nu poate fi absolut convins de corectitudinea căii pe care a ales-o pentru a le realiza, deoarece îşi dă seama că alegerea aceasta este determinată de propria lui minte, a cărei putere nu o poate socoti absolută.
În ambele cazuri, inevitabile îndoieli slăbesc fermitatea şi convingerea lucrării lui. Aceste îndoieli nu sunt cunoscute de credinciosul ce s-a supus pe de-a-ntregul voii dumnezeieşti.

În mod obiectiv, reazimul lucrării aflate în armonie cu voia dumnezeiască stă în aceea că Domnul îl ajută în chip nevăzut pe slujitorul Său credincios, care împlineşte voia Lui. Pe de o parte acest ajutor mare şi atotputernic, iar pe de alta credinţă în corectitudinea căii arătate de degetul lui Dumnezeu şi în sfinţenia şi infailibilitatea absolută a normelor lăsate de Domnul lucrării omului, duc în consecinţă la aceea că omul credincios, care s-a supus lui Dumnezeu şi se bizuie pe deplin în voia Lui cea atotputernică, este duhovniceşte infinit mai perseverent şi mai puternic decât necredinciosul, care slujeşte exclusiv propriului „eu” şi e călăuzit de dorinţele sale egoiste şi de indicaţiile raţiunii proprii.

A treia condiţie a perseverenţei este răbdarea. Răbdarea sfinţilor nevoitori a fost întotdeauna uriaşă. Însemnătatea ei pentru nevoinţa creştină este cu totul limpede: ca să duci o luptă neîntreruptă cu ispitele, să te îndreptezi mereu, cu încordare, pe tine însuţi şi să nu dai înapoi până în ultima clipă a vieţii tale, să nu te laşi de lucrul

pe care l-ai început până când nu l-ai dus la capăt, trebuie să fii în stare să înduri bărbăteşte –

- *în primul rând suferinţele şi lipsurile ce însoţesc întotdeauna nevoinţa creştină, iar*
- *în al doilea rând inevitabilele greşeli, căderi şi nereuşite, ce pot cu uşurinţă să stârnească descurajarea şi să slăbească energia creştinului lipsit de experienţa duhovnicească.*

Diavolul se foloseşte întotdeauna de nereuşite, străduindu-se să le exagereze însemnătatea până la dimensiunile unei autentice catastrofe, ca să-l aducă pe nevoitor la deznădejde şi să-l silească să înceteze lupta. ***Tocmai capacitatea de a îndura suferinţele şi de a nu te lasă tulburat de nereuşite este forma pe care o îmbracă răbdarea creştină. Ea se dezvoltă în mod firesc din cele două condiţii ale perseverentei pe care le-am arătat mai sus, adică din unicitatea scopului vieţii şi din supunerea faţă de Dumnezeu, iar fără acestea nu poate nimeni să atingă o treaptă înaltă.***

A răbda suferinţele ştiind că acest lucru place lui Dumnezeu şi a îndura nereuşitele ştiind că ele sunt îngăduite de Dumnezeu spre educarea noastră în smerenie este incomparabil mai uşor decât atunci când nu înţelegi de ce şi pentru cine este nevoie de aceasta. Lipsurile lipsite de noimă, inutile, chiar şi atunci când sunt neînsemnate, sunt resimţite mult mai dureros şi irită cu mult mai mult decât o mare durere al cărei sens este limpede pentru noi.

În ce priveşte educarea răbdării pot fi de folos şi următoarele observaţii. Adeseori, nerăbdarea noastră în lucrarea creştină vine din aceea că mai degrabă vrem să ne delectăm de roadele eforturilor făcute şi să avem succese rapide, vizibile. A doua zi după ce ne-am întors către Dumnezeu vrem deja să fim sfinţi.

Dacă nu se întâmplă asta, începe să ni se pară că eforturile noastre sunt zadarnice, şi încetul cu încetul pune stăpânire pe suflet descurajarea. Adeseori suntem în stare de mari fapte eroice, fiindcă acolo succesul se arată imediat, însă în munca umilă de zi cu zi, care nu dă rezultate rapide şi evidente, energia noastră se împuţinează şi se stinge în scurtă vreme.

Pentru a preveni descurajarea, trebuie să ţinem bine minte că nici un efort, oricât de mic ar fi, nu rămâne lipsit de rezultat, ci îşi lasă urmă în suflet. Dacă nu observăm succese, asta se întâmplă cel mai des din pricină că vederea noastră duhovnicească nu este încă destul de experimentată ca să le distingă atunci când

ele nu au dimensiuni mari - dar dacă eforturile noastre sunt de bună credinţă, rezultatele sunt neîndoielnice, şi putem fi convinşi de asta.

Uitaţi-vă cât de încet, pe neobservate, creşte un copac. Este aproape imposibil să stabileşti cât a crescut el într-o zi, şi o creştere semnificativă se vede doar la sfârşitul anului. Aşa e şi în viaţa duhovnicească.

Întotdeauna e mai bine să ne uităm nu la scopul final al năzuinţelor noastre, ci la pasul următor pe care trebuie să-l facem. În viaţa creştină, acest scop final este aproape imposibil de văzut clar, căci idealul e aici nemărginit şi dispare în depărtare, iar a compara calea străbătută cu depărtarea pe care trebuie s-o străbatem în continuare este o îndeletnicire şi nefolositoare, şi capabilă să insufle descurajare. Oricât de mult ar fi înaintat omul, în faţa lui tot se întinde o cale nesfârşit de lungă, aşa încât i se pare întotdeauna că se află la începutul drumului. De aceea, nu trebuie să măsori niciodată cât ai crescut duhovniceşte, ci să-ţi îndrepţi toată atenţia spre a face pasul următor cât mai bine.

Cel mai bine este să te gândeşti ce trebuie să faci, nu ce poţi să atingi. Împlineşte-ţi conştiincios datoria şi nu te îngriji prea mult de rezultate. Lasă cu încredere acest lucru în seama Domnului.

Ţine minte întotdeauna regula înţeleptului din vechime: „Îndatoririle sunt ale tale, iar urmările sunt ale lui Dumnezeu.”

(din: Sfântul Vasile al Kineşmei, Evanghelia pentru omul modern. Învăţături din Evanghelia după Marcu - volumul 1, Editura Sophia, 2013)

Avva Moise etiopianul catre avva Pimen: “Puţină vreme este osteneala, şi de-a pururea odihna”. Cum devin tâlharii sfinţi?

Una dintre multele forme ale înşelăciunilor celor mai perverse ale vremurilor de pe urmă stă în aceea că se foloseşte cu viclenie de exemplele unora dintre sfinţi, pentru a îndreptaţi sau a camufla “duhovniceşte” anumite păcate sau moduri de viaţă ticăloase. Aşa s-a întâmplat şi în cazul vieţii marelui avva Moise arapul, cel întors prin minunea lui Dumnezeu, cu o pocăinţă incredibilă pentru noi, chiar dintre cei mai de temut hoţi, tâlhari, ucigaşi şi curvari, şi pe care unii cu păcate grele, mai mult sau mai puţin similare, l-au folosit sau îl folosesc pentru a se… compara cu acela şi pentru a emite pretenţii că, şi după o astfel de viaţă, totuşi să i se recunoască dreptul (luat de la sine putere!) de a deveni - halucinantă îndrăzneală! – chiar predicatorii, învăţătorii, tâlcuitorii fără sfială ai celor sfinte, mustrătorii, osânditorii, de nu chiar “profeţii” poporului, care împart sentinţe “cumplite”, definitive şi emit directive sau porunci “obligatorii” pentru cei din jur, fără nici cea mai mică urmă de ruşine sau de simţ al măsurii proprii.

Este una dintre situaţiile ciudate ale unor vremuri confuze, în care “vameşii” cei mai nedrepţi şi nepocăiţi devin totodată cei mai acerbi şi mai agresivi farisei, fără să se lase cu adevărat de păcate şi să aibă măcar scuză “dreptăţii” din fapte, iar cine cutează a le contesta autoritatea, devine automat duşman, intrus şi pus fără drept de apel în ceata “căldiceilor”. Dar cum să crezi că poţi deveni vreodată din vameş

nedrept şi înşelător direct apostol şi propovăduitor, fără ca măcar să treci printr-o baie îndelungă a pocăinţei, începând cu lucrul cel mai important: să întorci împătrit cele însuşite pe nedrept de la cei păgubiţi prin fapta ta strigătoare la cer!

De prea multe ori, se întâmplă că decupăm şi luăm numai ce ne convine din vieţile sfinţilor, ca şi din Evanghelie, din canoane şi din scrierile Sfinţilor Părinţii, iar aşa se întâmplă că, cel mai adesea, rămânem cu detalii sau cu părţi accesorii ale unei pildă sau învăţături şi sacrificăm exact esenţa, principalul.

Şi în cazul Sfântului Moise etiopianul, esenţiale după întoarcere sunt căinţa şi smerenia sa profunde şi uluitoare şi lupta sa totală, necruţătoare cu păcatul, cu patimile, mergând până la cele mai mici urme ale patimilor care îl urmăreau încă, prin amintiri!

Cu cine lupta, cu păcatul altora? Nu, ci cu propriul său "mort" din casă, pe care ştia că nu-i ajunge vremea să-l plângă cât ar fi nevoie... Şi când şi cum a ajuns preot şi învăţător? Numai silit de alţii, ajuns la vârsta deplinei maturităţi şi curăţiri duhovniceşti. Şi ce învăţa şi atunci, cu umilinţă, pe ucenici? Să nu judece, să nu defaime, să fie smeriţi, să îşi vadă de păcatele proprii şi să şi le plângă înaintea lui Dumnezeu, cu osteneală neprecupeţită. Ce făcea, de asemenea, când alţii îl vorbeau de rău sau îi aminteau de păcatele sale din tinereţe, pentru a-l smeri? Tăcea şi se bucura lăuntric, întristându-se doar atunci când era lăudat...

Cam acesta era avva Moise. Nu un mare păcătos iertat printr-o întoarcere formală în Biserică şi atât. Nu o căpetenie de răufăcători care, schimbând macazul, s-ar fi gândit să devină… tot o căpetenie, dar acum din ceata celor "buni". Ci un tâlhar devenit sfânt prin roade vădite de pocăinţă, aduse nu peste noapte, ci prin zeci de ani de chinuri şi osteneli sufleteşti şi trupeşti asumate, prin deplină lepădare de sine, de voia şi firea sa îmbolnăvită de păcat, prin ascultare şi smerenie desăvârşită, iar nu prin trâmbiţarea de sine.

Părinte Sfinte, curăţeşte-ne şi pe noi de negreala răutăţii, a făţărniciei şi a trufiei din noi şi nu ne lăsa pe nici unul să ne pierdem, fiind nişte vameşi cu apucături de farisei!

Cele şapte capete ale avvei Moise către avva Pimen

1. Zis-a Avva Moise că trebuie omul să moară dinspre prietenul său, ca să nu-l judece intru ceva.

2. Iarăşi a zis că este dator omul să se omoare pe sine dinspre tot lucrul rău, mai-nainte de a ieşi din trup, ca să nu facă rău vreunui om.

3. A zis iarăşi: De nu va avea omul în inima sa că este păcătos, Dumnezeu nu-l ascultă pe el. Şi a zis fratele: Ce este aceasta, a avea în inimă că este păcătos? Şi a zis lui bătrânul: Cel ce-şi poartă păcatele sale nu vede pe ale aproapelui său.

4. A zis iarăşi: De nu se va uni fapta cu rugăciunea, în zadar se osteneşte omul. Şi a zis fratele: Ce este unirea faptei cu rugăciunea? Şi a zis bătrânul că: Acelea pentru care ne rugăm să nu le mai facem. Căci când omul îşi va lăsa voile sale, atunci Se împacă Dumnezeu cu dânsul şi îi primeşte rugăciunea.

A întrebat un frate: În toată osteneala omului ce este ceea ce îi ajută lui? Şi zice bătrânul: Dumnezeu este Cel ce ajută. Că scris este: Dumnezeu este scăparea noastră şi puterea, ajutor întru necazurile cele ce ne-au aflat pe noi foarte. (Ps.45:2)

5. A zis fratele: Dar postirile şi privegherile pe care le face omul ce se fac?

Îi zice bătrânul: Acestea fac pe suflet să se smerească. Că scris este: Vezi smerenia mea şi osteneala mea, şi lasă toate păcatele mele (Ps. 24:18). Dacă sufletul va face roadele acestea, Se milostiveşte Dumnezeu spre dânsul printr-însele.

6. Zice fratele bătrânului: Ce va face omul la toată ispita care vine asupra lui sau la tot cugetul vrăjmaşului? Îi zice lui bătrânul: Dator este să plângă înaintea bunătăţii lui Dumnezeu, ca să-i ajute; şi se odihneşte degrab de se va ruga întru cunoştinţă. Căci scris este: Domnul este mie ajutor, şi nu mă voi teme ce îmi va face mie omul (Ps. 117:6).

7. A întrebat fratele: Iată, omul bate pe robul său pentru greşeala ce a făcut. Ce va zice robul? Zice bătrânul: De este robul bun, va zice: Miluieşte-mă, am greşit. Îi zice fratele: Nimic altceva nu zice? Zice bătrânul: Nu. Căci dacă va pune prihana asupra sa şi va zice „Am greşit”, îndată se milostiveşte spre dânsul domnul lui. Iar sfârşitul tuturor acestora este a nu judeca pe aproapele. Căci când mâna Domnului omora pe tot cel întâi născut în pământul Egiptului, nu era casă unde să nu fi fost într-însa mort. (Ies. 12:29) Îi zice fratele: Ce este cuvântul acesta? Îi zice lui bătrânul ca: De vom lua seama la păcatele noastre, nu vom vedea păcatele aproapelui. Căci nebunie este omului ce are mortul său, să-l lase pe el şi să se ducă să-l plângă pe al aproapelui. Iar a muri dinspre aproapele tău aceasta este: A purta păcatele tale şi a nu avea grijă de tot omul, că acesta este bun sau acesta este rău. Să nu faci rău nici unui om, nici să gândeşti rău în inima ta asupra cuiva, nici să

defaimi pe cineva când face rău, nici să te pleci celui ce face rău aproapelui său. Să nu cleveteşti pe cineva; ci zi: Dumnezeu ştie pe fiecare. Să nu te îndupleci cu cel ce grăieşte de rău, nici nu te bucura de clevetirea lui, nici nu urî pe cel ce cleveteşte pe aproapele lui. Şi aceasta este aceea: Nu judecaţi, şi nu veţi fi judecaţi. Nu avea vrajbă cu vreun om, şi nu ţine vrajbă în inima ta. Să nu urăşti pe cel ce vrăşmăjuieşte pe aproapele său. Şi aceasta este pacea, cu acestea mângâie-te pe sine-ţi. Puţină vreme este osteneala, şi de-a pururea odihna, cu Darul lui Dumnezeu-Cuvântul. Amin".

***

Avva Moise (322-407), prăznuit de Biserică la 28 august, a fost în tinereţe tâlhar la drumul mare, iar mai apoi, pocăindu-se, s-a făcut iubitor de defăimare de sine în Schit, sub ascultarea avvei Isidor cel mare şi a avvei Macarie. Mai mult decât aceasta, a ajuns vestit mult dincolo de hotarele Schitului pentru marea sa iubire de fraţi, iar părinţii l-au ales să-l hirotonească preot.

Sfântul Ioann Casian i-a dedicat avvei Moise două din Convorbirile sale (C1 şi C2), şi este menţionat cu mare admiraţie şi de Palladie, autorul Lavsaiconului (19), care spune că a murit lăsând în urma 75 de ucenici.

De asemenea, avva Moise a prorocit că Schitul va fi devastat dacă monahii nu vor păzi poruncile părinţilor lor. Înaintea morţii sale mucenicești a arătat neînfricare, primind-o ca pe o răsplată cerească pentru faptele din tinereţe. […]

(din: Pateric egiptean, Editura Sophia, 2011, Bucureşti)

Din Lavsaicon despre Moise etiopianul

Un om, numit Moise, de origine etiopian şi negru la piele, era slujitor al unui funcţionar. Din pricina relei purtări şi a hoţiei, l-a dat afară stăpânul său. Se spunea că ajunsese până la ucideri. Şi sunt silit să spun cele rele ale lui, ca să arăt puterea pocăinţei sale.

Se povestea astfel că ajunsese în fruntea unei bande de tâlhari, între ale cărei tâlharii apăru şi răzbunarea împotriva unui păstor, care, prin câinii lui, l-a împiedicat de la o faptă de hoţie. Voind să-l ucidă, căuta locul unde se afla acela cu oile. Şi a aflat că e dincolo de Nil. Apa râului era largă, ca de-o milă. Moise ţinând cuţitul în gură şi punându-şi hainele pe cap, a trecut astfel râul. Trecându-l astfel, puţin a lipsit să nu fie văzut de păstor. Căci s-a ascuns în nisip. Junghiind patru berbeci, la alegere, şi legându-i cu o funie, a străbătut râul înapoi. Şi venind într-o

curte mică, îi tăie şi, mâncând cea mai bună carne, după ce a băut şase litre din vinul pe care îl cumpărase, s-a depărtat la cincizeci de mile, unde îşi avea banda locul.

Omul acesta fu străpuns mai târziu de atâta părere de rău, datorită unei împrejurări oarecare, că s-a retras într-o mănăstire; şi a înaintat la atâta pocăinţă, că a făcut şi pe demonul care conlucrase cu el din tinereţe la relele făcute, să vadă în el pe Hristos, prin faptul că şi cei ce au păcătuit împreună cu el, (şi aceia) au venit la pocăinţă prin el.

Astfel, se spune că odată tâlharii aceia au căzut la picioarele lui când şedea în chilie, neştiind cine este. Şi aceştia erau patru. Legându-i pe toţi şi luându-i în spate, ca pe un sac cu paie, i-a adus la biserică fraţilor, zicând: "Deoarece nu-mi este îngăduit să fac rău nimănui, ce porunciţi pentru aceştia?". Şi mărturisindu-se aceia şi cunoscând că acela este Moise, cel ce era vestit şi cunoscut între tâlhari, au slăvit şi ei pe Dumnezeu; şi s-au lepădat şi ei de lume, pentru schimbarea acestuia, cugetând: "Dacă acesta, atât de destoinic şi de priceput în tâlhării, s-a temut de Dumnezeu, pentru ce vom respinge noi mântuirea?".

Acestui Moise i-au adăugat diavolii la vechiul obicei şi pornirea spre neînfrânarea curviei. Era atât de ispitit, cum povestea el însuşi, că puţin i-a trebuit să nu iasă din noua lui hotărâre. Venind deci la marele Isidor cel din Schit, i-a povestit luptele ce le poartă cu ispitele.

Isidor i-a zis: "Nu te întrista. Căci sunt începuturile tale care te atacă, folosindu-se de obişnuinţă. Precum câinele obişnuit cu măcelăria nu se desparte de ea, dar de i se închide măcelăria şi nu-i dă nimeni nimic, nu se mai apropie, la fel şi tu, de stărui, demonul descurajându-se, se va depărta de tine".

Deci întorcându-se, din ora aceea s-a nevoit şi mai tare, înfrânându-se mai ales de la mâncăruri, nemâncând nimic altceva decât pâine uscată de douăsprezece uncii, lucrând foarte mult şi rostind cinci sute de rugăciuni [1] [1]. Topindu-şi astfel trupul, continua totuşi să ardă şi continuă să viseze la plăceri.

---

[1] *Munca nu înseamnă numai a face cele ce ni le-a dat Dumnezeu şi mai potrivite trebuinţelor noastre, ci şi a obosi trupul, sleindu-i puterile care, altfel, caută satisfaceri în plăceri. Mâncarea puţină şi care nu trezeşte plăcere e un alt ajutor la slăbirea acestor puteri. Dar, împreună cu acestea două, trebuie unită rugăciunea, prin care omul se deschide puterii lui Dumnezeu.*

A mers deci la un alt sfânt şi i-a spus: “Ce să fac, că îmi întunecă cugetarea visele sufletului după obişnuinţa cu plăcerea?”.

Îi zise acela: “Deoarece n-ai despărţit mintea de nălucirile despre acestea, supune-te în aceasta: predă-te înfrânării şi roagă-te în stare trează, şi te vei elibera repede de aceasta”.

Auzind el şi acest îndemn, plecând în chilia lui, s-a hotărât să nu mai doarmă toată noaptea şi să nu-şi mai plece genunchiul. Rămânând deci în chilie şase ani, a stat în picioare, în mijlocul chiliei, toate nopţile, rugându-se, fără să închidă ochii. Dar nici aşa n-a putut învinge ispita.

Şi-a impus deci sieşi, iarăşi, altă vieţuire. Ieşind nopţile, pleca în chiliile bătrânilor şi ale celor mai nevoitori şi, luând căldările lor pe ascuns, le umplea cu apă. Unii aveau apă la depărtare de două, alţii de cinci mile, alţii la o jumătate de milă.

Într-una din nopţi, observând demonul aceasta şi nesuportând-o, când s-a plecat el spre fântână, l-a lovit cu un băţ în spate şi l-a lăsat ca mort, nesimţind nici ce a păţit, nici de la cine.

A doua zi venind cineva să scoată apa, l-a aflat zăcând acolo, şi a vestit aceasta marelui Isidor, preotul Schitului. Luându-l deci pe el, l-au adus în biserică. Şi un an întreg a bolit, şi de abia după aceea au ajuns trupul şi sufletul lui în putere.

Deci îi spuse lui marele Isidor: “Încetează, Moise, de-a te mai lupta cu demonii şi nu-i mai lovi. Căci sunt nişte măsuri şi ale bărbăţiei celei ce se nevoieşte”.

Dar el i-a răspuns: „Nu voi înceta până ce nu va înceta în mine nălucirea adusă de demoni” [2] [2].

Îi spuse lui: “În numele lui Iisus Hristos, visele tale au încetat. Primeşte deci cu curaj Sfânta Împărtăşanie. Fă aceasta ca să nu te lauzi că ai biruit patimă tu însuţi. Astfel, ai biruit-o spre folosul tău”.

---

[2] *Slăbiciunea faţă de patimi vine din obişnuinţa cu ele. Cu cât s-a obişnuit cineva mai mult cu vreo patimă, cu atât scapă mai greu de ea, cu atât are mai puţină putere împotriva ei. E o înţeleaptă învăţătură ce ni se dă aici.*

Şi a plecat iarăşi spre chilia lui. La două luni după acestea, întrebat de Isidor, a spus că n-a mai pătimit nimic. S-a învrednicit de o harismă împotriva demonilor în aşa fel, că ne temeam mai tare noi de muşte decât acela de demoni.

Aceasta a fost nevoinţa lui Moise etiopianul, care a fost numărat şi el între părinţii cei mari.

A adormit la şaptezeci şi cinci de ani în Schit, ajuns preot şi lăsând după el şaptezeci de ucenici” [3] .

[3] *Moise, monah în pustia Schit (pe la 395), a sfârşit ucis de mazici. Dar Paladie nu aminteşte aceasta (aut. şi op. cât., p. 34). Unele momente din viaţa lui sunt cuprinse şi în Patericul tipărit în 1939, p. 143-147.*

Patericul Sfinţilor batrâni - Pentru avva Moise

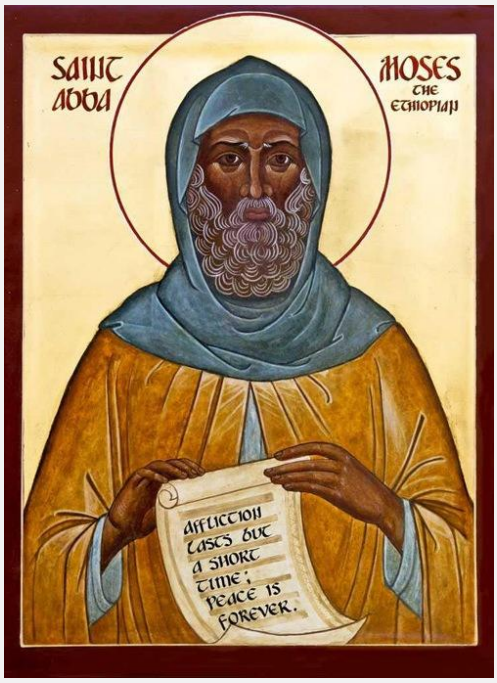

1. Luptat a fost odată avva Moise spre curvie foarte. Şi nemaiputând să şadă în chilie, s-a dus şi l-a vestit pe avva Isidor. Şi l-a rugat pe el bătrânul ca să se întoarcă la chilia sa dar nu a primit, zicând: nu pot avvo. Şi luându-l cu sine l-a suit pe casă şi i-a zis: ia aminte la apus. Şi luând aminte, a văzut mulţime nenumărată de diavoli, tulburându-se şi gâlcevindu-se ca să bată război. Zis-a lui iarăşi avva Isidor: caută şi spre răsărit şi ia aminte. Şi a căutat şi a văzut mulţime nenumărată de sfinţi, îngeri slăviţi. Şi a zis avva Isidor: iată aceştia sunt cei trimişi sfinţilor de la Domnul spre ajutor, iar cei de la apusuri, sunt cei ce bat război cu noi. Deci mai mulţi sunt cei cu noi. Şi aşa, mulţumind lui Dumnezeu, avva Moise a luat îndrăzneală şi s-a întors la chilia sa.

2. Un frate odată a greşit în Schit şi făcându-se adunare, a trimis către avva Moise, dar el nu voia să vină. Deci a trimis către dânsul preotul zicând: vino, că te aşteaptă norodul! Atunci, el sculându-se, a venit şi luând o coşniţă găurită şi umplând-o cu nisip, o purta. Iar ei ieşind în întâmpinarea lui, i-au zis: ce este aceasta, părinte? Zis-a lor bătrânul: ***păcatele mele sunt înapoia mea curgând jos şi eu nu le văd dar am venit astăzi să judec păcatele străine.*** Şi ei auzind, n-au grăit nimic fratelui, ci l-au iertat.

3. Altădată făcându-se adunare în Schit, vrând părinţii să-l certe, l-au defăimat pe dânsul, zicând: pentru ce vine în mijlocul nostru şi etiopianul acesta? Iar el auzind

a tăcut. Iar după slobozirea adunării, i-a zis lui: avvo, nu te-ai tulburat întru nimic? Zis-a lor: m-am tulburat, dar nu am grăit.

4. Ziceau părinţii despre avva Moise, că s-a făcut cleric şi i-a pus lui epitrahilul şi i-a zis arhiepiscopul: iată, te-ai făcut totul alb, avvo Moise! Zis-a lui bătrânul: oare la cele dinafară, prea sfinţite, sau şi la cele dinăuntru? Şi vrând arhiepiscopul să-l cerce, a zis către clericii săi: când va intra avva Moise în altar, izgoniţi-l şi urmaţi după dânsul ca să auziţi ce zice. Deci a intrat bătrânul şi l-au dojenit şi l-au izgonit, zicându-i: du-te afară, etiopianule! (Adică, harapule.) Iar el ieşind zicea către sine: bine ţi-au făcut, încenuşatule cu pielea şi negrule! Tu nefiind om, ce vii cu oamenii?

5. S-a dat odată în Schit poruncă: postiţi săptămâna aceasta! Şi în acea vreme au venit nişte fraţi de la Egipt la avva Moise, şi le-a făcut lor puţină fiertură. Şi văzând vecinii fumul, au zis clericilor: iată Moise a călcat porunca şi fiertură a făcut pentru ei. Iar ei au zis: când va veni, noi îi vom grăi lui. Iar după ce a venit sâmbăta, clericii văzând petrecerea cea mare a lui Moise, îi ziceau înaintea norodului: o, avvo Moise, porunca oamenilor ai călcat-o şi a lui Dumnezeu ai păzit-o!

6. Un frate a venit la Schit la avva Moise, cerând de la dânsul cuvânt. Şi i-a zis lui bătrânul: du-te, şezi în chilia ta şi chilia te va învăţa pe tine toate.

7. Zis-a avva Moise: omul cel ce fuge este asemenea cu strugurele cel copt, iar cel ce petrece între oameni, este ca agurida.

8. A auzit odată stăpânul locului despre avva Moise şi s-a dus la Schit ca să-l vadă. Şi i-au vestit unii bătrânului de aceasta. Atunci s-a sculat să fugă în luncă şi l-a întâlnit, zicând: spune, bătrânule, unde este chilia lui avva Moise? Le-a zis lor: ce voiţi de la dânsul? Căci este om nebun. Şi venind stăpânul locului la biserică, a zis către clerici: eu auzind cele despre avva Moise, m-am pogorât să-l văd. Şi iată neam întâlnit cu un bătrân care se ducea în Egipt şi i-am zis lui: unde este chilia lui avva Moise? Şi ne-a zis: ce voiţi de la dânsul? Nebun este. Deci auzind clericii, s-au mâhnit zicând: oare cine este bătrânul care a grăit acestea despre sfânt? Iar ei au zis: un bătrân purtând haine vechi, înalt şi negricios. Atunci au zis: el este avva Moise. Şi pentru ca să nu se întâlnească cu voi, v-a zis acestea. Şi mult folosindu-se stăpânul, s-a dus.

9. Zicea avva Moise în Schit: de vom păzi poruncile părinţilor noştri, eu mă fac chezaş pentru voi către Dumnezeu, că barbarii nu vor veni aici; iar de nu le vom păzi, are să se pustiască locul acesta.

10. Şezând odată fraţii lângă dânsul, le zicea lor: iată barbarii astăzi vin la Schit. Sculaţi-vă şi fugiţi! Dar tu nu fugi, avvo? Iar el le-a zis: de atâţia ani aştept ziua aceasta, să se împlinească cuvântul Domnului Hristos, care zice: toţi cei ce scot sabia, de sabie vor muri (Mat. 26, 52.). Ei i-au zis: nici noi nu fugim, ci cu tine vom muri. Atunci el le-a zis: eu nu am nici o vină. Fiecare să vadă cum şade. Şi erau şapte fraţi, cărora le-a zis: iată barbarii se apropie de uşă. Şi intrând i-au omorât. Iar unul dintr-înşii temându-se, s-a ascuns după împletiturile de coşniţe şi a văzut şapte cununi pogorându-se şi încununându-i pe dânşii.

11. A spus avva Pimen, că un frate l-a întrebat pe avva Moise cu ce fel de chip se omoară omul pe sine pentru aproapele. Şi i-a zis bătrânul: de nu va pune omul în inima sa, cum că se află în mormânt de trei zile, nu ajunge la cuvântul acesta.

12. Ziceau unii de avva Moise din Schit, că vrând să vină la Piatră, a ostenit umblând. Şi zicea întru sine: cum pot să-mi adun apă aici? Şi i-a venit lui glas zicând: intră şi de nimic nu te griji! Deci a intrat şi au venit la dânsul unii din părinţi şi nu avea decât un vas mic de apă. Şi fierbând el puţină linte, s-a cheltuit. Iar bătrânul se necăjea. Deci, intrând şi ieşind se ruga lui Dumnezeu şi iată un nor de ploaie a venit deasupra Pietrei şi i-a umplut toate vasele. Şi au zis după aceea bătrânului: spune-ne nouă, de ce ieşeai şi intrai? Şi le-a zis lor bătrânul: judecată făceam cu Dumnezeu că m-a adus aici şi iată apă nu am ca să bea robii Lui. Pentru aceasta intram şi ieşeam, rugându-mă lui Dumnezeu: până ce ne-a trimis nouă ploaie.

13. Zis-a avva Moise că trebuie omul să moară faţă de prietenul său, ca să nu-l judece întru ceva.

14. Iarăşi a zis că este dator omul să se omoare pe sine de tot lucrul rău, mai înainte de a ieşi din trup, ca să nu facă rău vreunui om.

15. A zis iarăşi: de nu va avea omul în inima sa cum că este păcătos, Dumnezeu nu-l ascultă pe el. Şi a zis fratele: ce este aceasta, a avea în inimă că este păcătos. Şi i-a zis lui bătrânul: ***cel ce-şi poartă păcatele sale, nu le vede pe ale aproapelui său.***

16. Zis-a iarăşi: de nu se va uni fapta cu rugăciunea în zadar se osteneşte omul. Şi a zis fratele: ce este unirea faptei cu rugăciunea? Şi a zis bătrânul: acelea pentru care ne rugăm să nu le mai facem, căci când omul îşi va lăsa voile sale, atunci se împacă Dumnezeu cu dânsul şi îi primeşte rugăciunea.

17. A întrebat un frate: în toată osteneala omului care este aceea care îi ajută lui? Şi a zis bătrânul: Dumnezeu este scăparea noastră şi puterea, ajutor întru necazurile cele ce ne-au aflat pe noi foarte (Ps. 45, 1.).

Iar fratele a zis: posturile şi privegherile pe care le face omul, ce fac? I-a zis bătrânul: acestea fac sufletul să se smerească, căci scris este: vezi smerenia mea şi osteneala mea şi lasă toate păcatele mele (Ps. 24, 19). Dacă sufletul va face roadele acestea, se milostiveşte Dumnezeu spre dânsul printr-însele.

Zis-a fratele bătrânului: ce va face omul la toată ispita care vine asupra lui sau la tot cugetul vrăjmaşului. I-a zis lui bătrânul: dator este să plângă înaintea bunătăţii lui Dumnezeu, ca să-i ajute şi se odihneşte degrab de se va ruga cu cunoştinţă. Căci scris este: Domnul îmi este ajutor şi nu mă voi teme de ce îmi va face mie omul (Ps. 117, 6.).

A întrebat fratele: iată omul bate pe robul său pentru greşeala ce a făcut. Ce va zice robul? Zis-a bătrânul: de este robul bun, va zice: miluieşte-mă, am greşit! I-a zis fratele: nimic altceva nu zice? I-a zis bătrânul: nu, căci dacă va pune prihană asupra sa şi va zice am greşit, îndată se milostiveşte spre dânsul Domnul lui, iar sfârşitul tuturor acestora, este a nu judeca pe aproapele, căci când mâna Domnului omora pe tot cel întâi născut în pământul Egiptului, nu era casă în care să nu fi fost mort.

I-a zis fratele: ce este cuvântul acesta? I-a răspuns bătrânul: de vom lua seama la păcatele noastre, nu le vom vedea pe ale aproapelui nostru; căci nebunie este omului ce are mortul său, să-l lase pe el şi să se ducă să-l plângă pe al aproapelui.

Iar a muri faţă de aproapele tău, aceasta este: a purta păcatele tale şi a nu avea grijă de tot omul, că acesta este bun sau acesta este rău.

Să nu faci rău nici unui om, nici să gândeşti rău în inima ta asupra cuiva, nici să defaimi pe cineva când face rău, nici să te pleci celui ce face rău aproapelui tău şi să nu cleveteşti pe cineva, ci zi: Dumnezeu ştie pe fiecare.

Să nu te îndupleci cu cel ce grăieşte de rău, nici nu te bucura de clevetirea lui, nici urî pe cel ce cleveteşte pe aproapele lui. Şi aceasta însemnă: nu judecaţi şi nu veţi fi judecaţi.

Nu avea vrajbă cu vreun om şi nu ţine vrajbă în inima ta. Să nu urăşti pe cel ce vrăjmăşeşte pe aproapele său. Şi aceasta este pacea cu acestea pe tine mângâie-te.

Puţină vreme este osteneala şi de-a pururea odihna, cu darul lui Dumnezeu, Cuvântul, Amin.

Sursa: http://www.pateric.ro/pentru-avva-moise/

Sfântul Ioan Iacob Hozevitul: Sfântul Moise arapul, profeţie înfricoşătoare despre zilele din urmă ale monahismului şi creştinismului: decădere demonică şi persecuţie cruntă

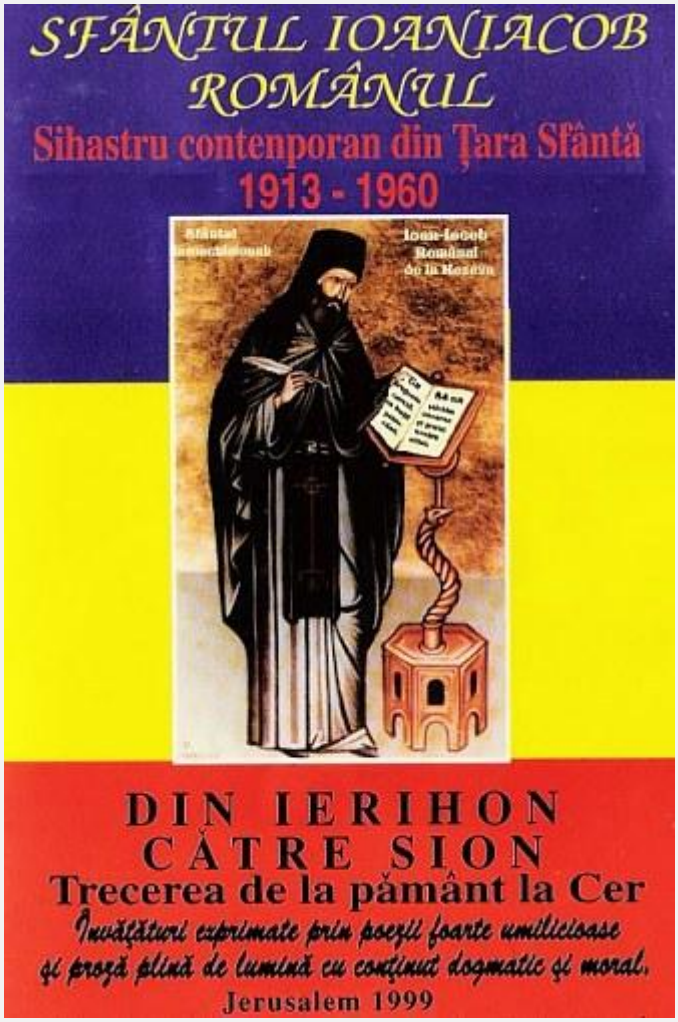

Sfântul Moise arapul a profeţit zicând că în zilele cele de pe urmă ale veacului al şaptelea şi jumătate, viaţa monahicească se va defăima cu totul şi nu vor mai ţine socoteala monahii de mântuirea sufletului şi vor umbla prin mijlocul tulburărilor şi al gâlcevilor, întunecaţi, fără nici un folos şi leneşi, negrijindu-se nicidecum de fapta bună, robiţi de patimile păcatului, pentru că de acolo de unde l-au ars pe satana nevoitorii cei dintâi, tot aşa şi el are să ardă şi să pârjolească. Şi de unde s-a biruit, va birui şi el pe monahii cei leneşi şi defăimători. Unde a sporit dreptatea, acolo va prisosi mai mult păcatul şi fărădelegea, pentru că se va răci dragostea multora şi vor petrece monahii prin mijlocul lumii şi a lumenilor fără frică, cu mâncăruri şi băuturi, amăgindu-se de poftele trupului prin deşertăciuni în necurăţie şi fapte ruşinoase. În acele zile va fi urâciune, zavistie, sfezi şi bătăi în Mănăstirile

de obşte până la sânge, tot aşa şi în Lavre unde nu este de obşte, din răutatea unuia asupra celuilalt vecin al lui; şi pentru că s-au defăimat Sfintele canoane şi nevoinţa cea duhovnicească, se vor pune egumeni şi stareţi oameni neîncercaţi în fapta bună, fără credinţă, nepricepuţi, de nici un folos şi simpli nedeosebind binele de rău, leneşi, fără fapte bune, grijindu-se numai de cele pământeşti, purtându-se cu neruşinare în slujbe.

Răpind cu sila egumeniile, cu daruri şi neştiind să povăţuiască turmă şi frăţimea şi neştiind că ei sunt chip şi pildă de folos pentru cei care urmează fapta bună şi neînţelegând că ei au să dea seama lui Dumnezeu în ziua judecăţii pentru turma lor. Şi din pricina nepăsării egumenilor care nu poartă grijă de turmă se vor pierde. Se vor osândi nu numai cei leneşi şi trândavi, ci şi fraţii cei cu viaţă bună şi înfrânaţi.

După aceea a văzut robul lui Dumnezeu Moise, că nor şi vârtej, negură întunecoasă şi ispite foarte înfricoşate au venit asupra monahilor din partea de la miazănoapte, căci îi gonea pe monahi şi cinul cel monahicesc de blestematele eresuri şi îi sileau pe mulţi să lepede hainele monahiceşti şi să se însoare.

Atunci puţini nevoitori, care vor fi încercaţi ca aurul şi argintul în cuptor, la necazuri multe, în prigoană şi strâmtoare, se vor lămuri.

Şi câţi se vor afla încercaţi şi vor birui atâtea înfricoşate ispite, se vor prea mări şi se vor prea slăvi şi se vor cinsti de Dumnezeu mai mult decât acei care au răbdat căldura şi zăduful zilei şi gerul nopţii.

După aceea a văzut robul lui Dumnezeu Moise că a trecut iarna aceea a necazurilor şi ispitirilor şi prigoana acelor înfricoşate eresuri şi s-a făcut linişte. Şi, după ce vor trece câţiva ani, iarăşi se va dispreţui ceata monahilor cea îngerească şi vor veni ispite asupra lor mai multe şi mai silnice. A văzut că monahii vor petrece împreună cu călugăriţele, şi împreună cu pofta cea rea va veni şi tirania căci şi cei ce nu vor voi se vor batjocori cu de-a sila.

Preoţii se vor spurca prin păcatul desfrâului şi preotesele lor vor prea curvi, asemenea şi ei vor prea curvi cu altele.

Atunci va veni mânia cea mare a lui Dumnezeu şi va distruge tot neamul cel viclean şi-l va trimite în focul cel veşnic.

Deci, fericiţi vor fi câţi nu se vor pleca la cea mai mare fărădelege a necurăţiei care este mai silnică şi mai grea decât uciderea, ci se vor împotrivi şi vor mustra

fărădelegea ca Sfântul Ioan Botezătorul, şi vor stărui mustrând amestecarea de sânge şi vor fi ucişi de cei prea fărădelege şi spurcaţi şi prea necuraţi oameni din vremea aceea, şi se vor odihni în sânul lui Avraaam, al lui Isaac şi al lui Iacob, al prea slăviţilor Patriarhi şi vor locui întru Împărăţia Cerurilor cu toţi sfinţii, bucurându-se şi veselindu-se, de care să ne învrednicească Dumnezeu şi pe noi cu darul lui cel Sfânt. Amin…”

(din: Sfântul Ioan Iacob Hozevitul, Din Ierihon către Sion)

Avva Moise - Sfântul “Harap alb” al pustiei Egiptului

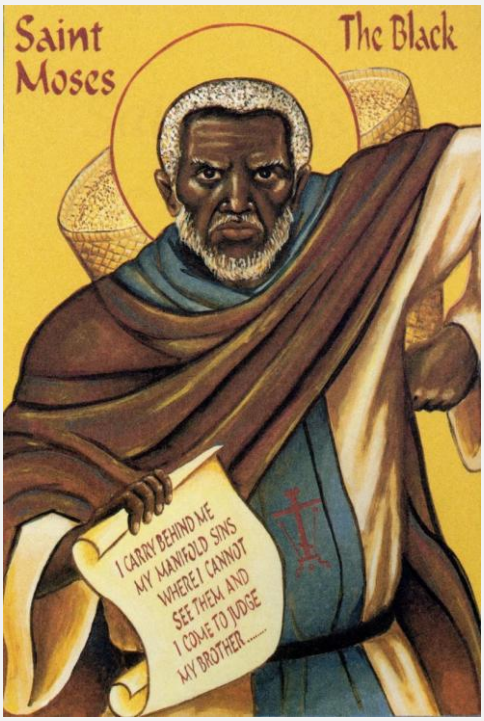

“Harapul” negru ca tăciunele şi la piele şi la suflet a fost un tâlhar şi un ucigaş înfricoşător care s-a ascuns de frică într-o mănăstire. În timp - un timp al pocăinţei minunate - dată fiind viaţa sa anterioară şi motivul imediat al “intrării” în mănăstire, Avva Moise a devenit unul din cei mai mari Sfinţi ai Pustiei, Sfinţi ai Patericului, de la care am moştenit pilde de înţelepciune dumnezeiască. Un “harap” care, prin harul Duhului Sfânt a devenit la suflet mai alb decât zăpada…

În urma dialogului dintre Sfântul Ioan Cassian, însoţit de prietenul său, Sfântul Gherman, cu Avva Moise, ne-a rămas, de asemenea, o mărturie de nepreţuit pentru îndrumarea duhovnicească referitoare la necesitatea dobândirii discernământului, a dreptei judecăţi, pentru a nu trăi în înşelare şi a nu înţelege greşit poruncile:

***

Ziceau părinţii despre avva Moise, că s-a făcut cleric şi i-a pus lui epitrahilul. Şi i-a zis arhiepiscopul: iată, te-ai făcut totul alb, avvo Moise!

Zis-a lui bătrânul: oare la cele dinafară, prea sfinţite sau şi la cele dinăuntru? Şi vrând arhiepiscopul să-l cerce, a zis către clericii săi: când va intra avva Moise în altar, goniţi-l şi urmaţi după dânsul ca să auziţi ce zice. Deci a intrat bătrânul şi l-au dojenit şi i-au gonit zicându-i: du-te afară, etiopianule! Iar el ieşind zicea către

sine: bine ţi-au făcut, încenuşatule cu pielea şi negrule! Tu nefiind om, ce vii cu oamenii ?

***

Luptat a fost odată avva Moise spre curvie foarte. Şi nemaiputând să şadă în chilie, s-a dus şi l-a vestit pe avva Isidor. Şi l-a rugat pe el bătrânul ca să se întoarcă la chilia sa dar nu a primit, zicând: nu pot avvo. Şi luându-l cu sine l-a suit pe casă şi i-a zis: ia aminte la apus. Şi luând aminte, a văzut mulţime nenumărată de diavoli, tulburându-se şi gâlcevindu-se ca să bată război. Zis-a lui iarăşi avva Isidor: caută şi spre răsărit şi ia aminte. Şi a căutat şi a văzut mulţime nenumărată de sfinţi, îngeri slăviţi. Şi a zis avva Isidor: iată aceştia sunt cei trimişi sfinţilor de la Domnul spre ajutor, iar cei de la apusuri, sunt cei ce bat război cu noi. Deci mai mulţi sunt cei cu noi. Şi aşa, mulţumind lui Dumnezeu, avva Moise a luat îndrăzneală şi s-a întors la chilia sa.

***

Un frate odată a greşit în Schit şi făcându-se adunare, a trimis către avva Moise, dar el nu voia să vină. Deci a trimis către dânsul preotul zicând: vino, că te aşteaptă norodul! Atunci, el sculându-se, a venit şi luând o coşniţă găurită şi umplând-o cu nisip, o purta. Iar ei ieşind în întâmpinarea lui, i-au zis: ce este aceasta, părinte? Zis-a lor bătrânul: păcatele mele sunt înapoia mea curgând jos şi eu nu le văd dar am venit astăzi să judec păcatele străine. Şi ei auzind, n-au grăit nimic fratelui, ci i-au iertat.

***

Altădată făcându-se adunare în Schit, vrând părinţii să-l certe, l-au defăimat pe dânsul, zicând: pentru ce vine în mijlocul nostru şi etiopianul acesta? Iar el auzind a tăcut. Iar după slobozirea adunării, i-a zis lui: avvo, nu te-ai tulburat întru nimic? Zis-a lor: m-am tulburat, dar nu am grăit.

***

Zicea avva Moise în Schit: de vom păzi poruncile părinţilor noştri, eu mă fac chezaş pentru voi către Dumnezeu, că barbarii nu vor veni aici, iar de nu le vom păzi, are să se pustiască locul acesta.

***

A spus avva Pimen, ca un frate l-a întrebat pe avva Moise cu ce fel de chip se omoară omul pe sine pentru aproapele. Şi i-a zis bătrânul: de nu va pune omul în inima sa, cum că se află în mormânt de trei zile, nu ajunge la cuvântul acesta. Zis-a avva Moise că trebuie omul să moară faţă de prietenul său, ca să nu-l judece întru ceva.

***

Zis-a iarăşi: de nu se va uni fapta cu rugăciunea în zadar se osteneşte omul. Şi a zis fratele: ce este unirea faptei cu rugăciunea? Şi a zis bătrânul: acelea pentru care ne rugăm să nu le mai facem, căci când omul îşi va lăsa voile sale, atunci se împacă Dumnezeu cu dânsul şi îi primeşte rugăciunea.

***

A întrebat un frate: în toată osteneala omului care este aceea care îi ajută lui? Şi a zis bătrânul: Dumnezeu este scăparea noastră şi puterea, ajutor întru necazurile cele ce ne-au aflat pe noi foarte.

***

Iar fratele a zis: Posturile şi privegherile pe care le face omul, ce fac? I-a zis bătrânul: acestea fac sufletul să se smerească, căci scris este: vezi smerenia mea şi osteneala mea şi lasă toate păcatele mele. Dacă sufletul va face roadele acestea, se milostiveşte Dumnezeu spre dânsul printr-însele.

***

Zis-a fratele bătrânului: ce va face omul la toată ispita care vine asupra lui sau la tot cugetul vrăjmaşului?
I-a zis lui bătrânul: dator este să plângă înaintea bunătăţii lui Dumnezeu ca să-i ajute şi se odihneşte degrab de se va ruga cu cunoştinţă. Căci scris este: Domnul îmi este ajutor şi nu mă voi teme de ce îmi va face mie omul”.

***

Puţină vreme este osteneala şi de-a pururea odihnă, cu darul lui Dumnezeu, Cuvântul. Amin.

(Sursă: Sfaturi Ortodoxe, Patericul egiptean)

Maria Burlă: „Cu Dumnezeul pe care Îl avem, nu este cazul să deznădăjduim”

Foto: arhiva Mănăstirii Pângăraţi

Fiecare am primit prin Botez și Mirungere harismele Duhului Sfânt. Acestea sunt ca niște semințe de care trebuie să ne ocupăm îndeaproape pentru a ne bucura și noi, și ceilalți de rodul lor. Dumnezeu dă sămânța, dar omul o lucrează, fiindcă mântuirea este o sinergie între voinţa omului şi darul lui Dumnezeu. Așa ne-a explicat Părintele Arsenie de la Pângărați.

***

Preacuvioase Părinte, cum se capătă iubirea de Dumnezeu?

Iubirea aceasta se cultivă. Dumnezeu ne dă sămânţa şi omul o cultivă, o îngrijeşte, o udă, o prăşeşte de buruieni, aşa cum faci cu o floare. Îţi dă cineva o sămânţă, ţi-o pune în palmă și-ți spune: „uite, asta e o sămânţă de floare foarte frumoasă”. Te duci acasă, pregăteşti un loc frumos în grădină, rupi buruienile, o pui în pământ şi o uzi. Răsare floarea, tu o plivești - că iar cresc buruienile - îi mai pui şi un gărduţ, ca să n-o mănânce caprele şi după aceea, încet-încet, creşte un copăcel cu flori foarte frumoase şi cu un parfum minunat. Deci Dumnezeu dă sămânţa, dar lucrează şi omul.

E posibil să avem în noi astfel de seminţe nelucrate?

Da, bineînţeles. Doar suntem botezaţi, avem harismele Duhului Sfânt. Suntem miruiţi cu pecetea darului Duhului Sfânt pe toate mădularele noastre. Sămânţa este pusă. Şi aşa învaţă Biserica: mântuirea este o sinergie, o împreună-lucrare între voinţa omului şi darul lui Dumnezeu.

Şi când omul e în deznădejde, nu mai are voinţă?

Are, dar i se taie lucrarea. Deznădejdea este de la diavol, nu este de la Dumnezeu. Cu Dumnezeul pe care Îl avem, nu este cazul să deznădăjduim, cum spunea Părintele Rafail Noica.

Nu se pune problema. „Fraţilor, având în jurul nostru atâta nor de mărturii, să alergăm cu stăruinţă în lupta ce ne stă înainte, cu ochii aţintiţi asupra lui Hristos, începătorul şi plinitorul credinţei noastre”. Iată, nor de mărturii! Şi Maria Egipteanca, şi tâlharul de pe cruce, şi Moise arapul - tâlhar, criminal, pe toţi i-a făcut Dumnezeu sfinţi mari!

Maria Burlă: De ce e nevoie să avem legătură cu creația?

Omul nu se mântuiește fără natură, fără creație. El, când se îndumezeiește, se transfigurează odată cu toată creația. De aceea ne raportăm la toată creația, și la soare, și la lună, și la cer, și la pământ. „Materia nu este independentă de noi, pentru că și noi înșine suntem și materie. Noi, de fapt, îndumnezeim o materie - carnea și sângele din trupul nostru. Și îndumnezeind materia noastră, o îndumnezeim și pe cea din jurul nostru”, spune părintele Luca, starețul Mănăstirii Bistrița.

***

Oare ce înseamnă arhitectură gândită liturgic și când anume un altar este perfect? Sau, mai bine spus, ce atentează la perfecțiunea lui? Potrivit părintelui Luca, sta-rețul Mănăstirii Bistrița, răspunsul la prima întrebare este acesta: arhitectura gândită liturgic permite întâlnirea soarelui creat cu Soarele necreat, pe parcursul desfășurării Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii. Și aceasta pentru că omul nu se mântuiește fără natură, fără creație. El, când se îndumezeiește, se îndumnezeiește cu toată creația și el însuși îndumnezeiește materia din care este creat: carnea și sângele din trupul său.

Pentru a doua întrebare, răspunsul îl găsim tocmai în vremea Sfântului Ștefan cel mare, inegalabilul ctitor de lăcașuri sfinte. „Meșterii care ridicau atunci bisericile din porunca sa nu aveau busolă. Dar cum făceau? Când era ziua egală cu noaptea, la solstițiul de vară, acolo unde aveau de gând să zidească biserica, băteau în pământ o prăjină. Și atunci, umbra de amiază le dădea exact axul solar, răsăritul. Era suficient să bată un țăruș după acea umbră și așa așezau ei estul foarte corect. Fiindcă știau că doar așa se împlinesc toate semnificațiile liturgice”, afirmă părintele Luca.

Pe vremea când era stareț la Mănăstirea Popăuți din Botoșani, sfinția sa a descoperit câteva detalii din arhitectura bisericii ștefaniene, cărora nu li se acordă importanța cuvenită. Vom lămuri în continuare despre ce anume este vorba.

Dialogul dintre soarele creat și Soarele necreat

Bisericile medievale au masa proscomidiarului așezată spre est, la o înălțime de 90 - 100 centimetri. Deasupra ei, la 1,4 metri de la pardoseală, este așezat un mic gemuleț. Doar așa primele raze ale soarelui abia răsărit se vor opri pe sfântul disc aflat pe masa proscomidiarului. Acolo se încheie un dialog între soarele creat și Soarele necreat, aflat pe sfântul disc. Preotul face sfânta proscomidie. Când ajunge să iasă cu Sfintele Daruri și se întoarce să le așeze pe Sfânta Masă, soarele s-a ridicat deja și ajunge, ca și la proscomidiar, prin geamul din axul absidei, de data aceasta, tot pe sfântul disc. De aceea, fereastra din axul Sfântului Altar se proiectează mai sus decât celelate ferestre ale bisericii, aprox. la 2,8 metri de la pardoseală.

„Asta-i fericirea: o triarmonie între om, Dumnezeu și natură”

„Soarele de pe cer ne duce cu gândul la Soarele din cer, necreat. Dar poți să întrebi: ***De ce e nevoie să avem legătură cu creația, cu creatura?*** Omul a fost creat împreună cu natura, să se îndumnezeiască. Acesta a fost scopul. Dacă omul se îndumnezeiește, se îndumnezeiește și natura în jurul lui.

Să ne gândim puțin la Sfântul Onufrie și la Sfântul Marcu din Etiopia. Acești oameni care au trăit în pustie au ajuns să recâștige starea paradisiacă și au intrat în comuniune, în armonie cu Dumnezeu și cu întreaga creație, cu animalele și cu ei înșiși.

Deci, de fapt, asta-i fericirea: o triarmonie între om, Dumnezeu, natură și el însuși. Când omul a căzut, între el și natură s-a produs o ruptură. Toată natura suspină când omul păcătuiește, este potrivnică. După ce a căzut în păcat, omul a început să sacrifice animalele ca să le mănânce. În momentul în care a agresat animalele, și animalele l-au agresat pe om”, spune părintele Luca.

Așadar, omul nu se mântuiește fără natură, fără creație. El, când se îndumezeiește, se transfigurează odată cu toată creația. De aceea ne raportăm la toată creația, și la soare, și la lună, și la cer, și la pământ. „Materia nu este independentă de noi, pentru că și noi înșine suntem și materie. Noi, de fapt, îndumnezeim o materie -

carnea și sângele din trupul nostru. Și îndumnezeind materia noastră, o îndumnezeim și pe cea din jurul nostru”, concluzionează părintele Luca.

Magdalena Gheorghe - Pagina copiilor - Tâlharul care a ajuns sfânt

Cu multe veacuri în urmă, în părţile Egiptului trăia un tâlhar pe nume Moise. Acesta era negru şi atât de puternic, încât toţi se temeau de el, atât oamenii obişnuiţi, cât şi tâlharii cei mai răi. Însă, dincolo de obiceiul cel rău, acesta avea o inimă bună şi a început să se întrebe pentru ce face atâtea răutăţi.

Apoi, întâlnindu-se cu un călugăr, acesta a stat de vorbă cu Moise şi i-a povestit despre credinţa în Hristos şi viaţa în mănăstire. Atunci, Moise a hotărât să meargă la mănăstire şi să înceapă o viaţă nouă. Aşa a ajuns Moise, din tâlharul vestit ce era, călugăr.

El şi-a construit o chilie mică, nu departe de mănăstire, şi trăia acolo rugându-se zi şi noapte lui Dumnezeu. A trăit mulţi ani în mănăstire şi a devenit atât de blând, încât a ajuns sfânt şi Dumnezeu i-a dăruit darul facerii de minuni.

La moartea lui a lăsat şaptezeci de ucenici, exact numărul de tâlhari pe care îi condusese înainte de călugărie.

V-am povestit acestea, deoarece pe avva Moise Etiopianul îl pomenim în această săptămână, pe 28 august.

Vă mai spun acum şi o întâmplare cu acest sfânt, din care avem de învăţat cu toţii.

***

Odată, un frate din mănăstire a greşit. S-a întrunit adunarea bătrânilor şi l-au chemat şi pe avva Moise, dar el nu voia să vină.

Preotul a trimis după el, zicându-i:
- Vino, oamenii te-aşteaptă.

El s-a sculat şi a venit, cărând în spate un coş găurit, plin cu nisip.

Uimiţi de apariţia lui, fraţii l-au întrebat:
- Ce înseamnă aceasta, părinte?

Bătrânul le-a răspuns:
- Păcatele mele curg în spatele meu, eu nu le văd, dar vin astăzi ca să judec păcatele altuia.

Auzind acestea, nu i-au mai spus nimic fratelui care greşise, ci i-au cerut iertare.

Arh. Mihail Daniliuc - Un alt „tâlhar” în cereasca Împărăție

Este impresionată viața Sfântului Moise Etiopianul, după ce a început urcușul către Cer: nopți nedormite, rugăciuni pline de umilință, lupta cu mulți demoni dar, în primul rând, cu propriul său trup și cu patimile ce-l chinuiau. La fel de emoționant rămâne sfârșitul său, el acceptând să-i fie luată viața de sabia unor tâlhari - ca unul ce, odinioară, în același mod a curmat viața multor semeni fiind, la rându-i, tâlhar.

***

Cine nu știe de celebrul personaj răstignit odată cu Hristos, Mântuitorul lumii, care, printr-o inspirată rostire - „Pomenește-mă, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta” (Luca 23, 43) - a dobândit Raiul? ***Charismaticul părinte Cleopa de la Sihăstria, într-una dintre predicile sale, referindu-se la cunoscutul protagonist al dramaticei întâmplări de pe Golgota, spunea: „Văzut-ai rugăciune tâlhărească? Văzut-ai tâlhar înţelept? A ştiut să fure mult în viaţa lui! Dar, având credinţă în inimă, a ştiut să fure cu limba Raiul”.***

Din sinaxarul zilei de 28 august aflăm că mai există un astfel de locatar al cerești-lor locașuri, Moise etiopianul sau arapul. Aidoma celui de pe Golgota, și el a furat, a comis nenumărate spargeri, fărădelegi ori uciderи.

Aflăm din viața lui că, la un moment dat și-a venit în sine, alegând să trăiască ascetic, pocăindu-se cu lacrimi fierbinți și cu aspră nevoință. Odată proslăvit, se vede că a înduplecat milostivirea Cerescului Tată, Care i-a șters noian de fără-delegi, primindu-l ca pe tâlharul de pe Golgota în lumina și iubirea Sa.

Este impresionată viața lui Moise etiopianul, după ce a început urcușul către Cer: nopți nedormite, rugăciuni pline de umilință, lupta cu feluriţi demoni dar, în primul rând, cu propriul său trup și cu patimile ce-l chinuiau. La fel de emoționante rămân atât modul în care a fost chemat la marea și înfricoșătoarea Taină a Preoției, cât și sfârșitul său - el acceptând să piară ucis de sabia unor tâlhari ca unul ce, odinioară, a curmat viața multor semeni în acelaşi însângerat mod. Așa s-a împlinit în propria existență cuvântul Domnului: „Cel ce ridică sabia, de sabie va pieri” (Matei 26, 52).

Interesant de reținut este că tâlharului celui dintâi, care a „furat” Raiul, nu i s-a reținut numele. În Sfânta Scriptură întâlnim numele unor persoane care nu au spus, nici n-au săvârșit lucruri deosebite. Totuși, acestui personaj, rămas celebru, evangheliștii i-au omis numele, deși unele scrieri apocrife, precum Evanghelia lui Nicodim, au consemnat numele Dismas. Vasăzică, numele nu i s-a reținut, se pare, dintr-o pedagogie divină - căci el întruchipează paradigma tuturor celorlalți oameni cu o viață decăzută, promiscuă, despre întoarcerea cărora s-ar crede că ar fi imposibilă. Dar, odată ce l-au descoperit pe Hristos, precum Moise pomenit acum, la finele lui Gustar, au săvârșit o lucrare de pocăință uluitoare, față de care Domnul a răspuns prompt, cu aceleași cuvinte mântuitoare de pe Golgota: „Astăzi vei fi cu Mine în Rai” (Luca 23, 43). Adverbul de timp „astăzi” însemnează o permanentizare a poftirii adresată de Marele Răstignit tuturor celor ce s-au pregătit a răspunde dumnezeieștii chemări.

Viața şi minunata convertire a lui Moise Etiopianul, văzută în lumina învățăturii Sfinților Părinți despre căderea în păcat și posibila restaurare a omului, ne arată că pocăinţa este posibilă ca metamorfoză, care nu priveşte atât păcatul în sine, cât reîntoarcerea la Dumnezeu, revenire la reala menire a omului. Din punct de vedere al spiritualităţii ortodoxe, în pocăinţă este important viitorul, iar nu trecutul.

Biserica amintește despre starea de păcătoșenie a Sfântului Moise nu pentru a-i cinsti viața decăzută, ci lucrarea de refacere, de fortificare a chipului lui Hristos în el. Dacă păcatul a atras după sine moartea, pocăinţa umple existența cuviosului martir de viaţă şi de Înviere. Moartea adusă de păcat este, pe de o parte, „viaţa” trăită în afara comuniunii cu Dumnezeu, iar viaţa adusă de pocăinţă este trăirea în şi cu Dumnezeu. Dacă scopul păcatului a fost dorinţa de „autoîndumnezeire”, pocăinţa are ca scop suprem ajungerea la asemănarea cu Dumnezeu prin lucrarea virtuţilor, virtuţi care nu se pot împlini decât într-o comuniune cu Hristos, comuniune posibilă numai în Biserică, prin Sfintele Taine.

Trudnica lucrare de pocăință a Sfântului Moise, după cum ne-o prezintă Sinaxarul zilei, ne apare ca o luminoasă pedagogie, ajutându-ne să înțelegem că începutul întoarcerii de la păcat la Dumnezeu este, în primul rând, recunoaşterea păcatelor. Acest fapt reprezintă condiţia sine qua non pentru părăsirea căii ticăloase, pentru vindecare şi mântuire. Plecând de la etapa inițială a pocăinţei, omul nu trebuie să se învârtă în jurul ei, ci să treacă la o treaptă mai înaltă: cea a simţirii durerii pentru starea păcătoasă în care se află. Această fază se mai numeşte a zdrobirii inimii: nu din cauza eului rănit, ci pentru că prin păcat s-a despărţit de Dumnezeu şi, dacă stăruie în vinovăție, rămâne departe de El.

Cunoaşterea stării proprii de păcătoşenie constituie o condiţie absolut necesară a reînnoirii legăturii omului cu Dumnezeu şi a dobândirii, în final, a mântuirii. Din cunoaşterea de sine, omul ajunge la adevărata cunoaştere a tot ceea ce există, aici cuprinzându-se şi realităţile duhovniceşti cele mai tainice şi mai înalte. Într-adevăr, cel care se căieşte de păcatele sale, prin harul lui Dumnezeu, se curăţă de patimi şi, încetul cu încetul, întunericul aşternut peste puterea de cunoaştere a sufletului se risipeşte. Mintea i se luminează de către Duhul Sfânt, pe măsura curăţirii sale.

Toate acelea le regăsim minunat în urcușul duhovnicesc al monahului martir Moise etiopianul. Într-un fel, fiecare dintre noi ne asemănăm cu viața sa înainte de convertire: și noi, prin păcate, ne-am rănit și ne-am prăduit sufletele. De aceea, cade-se să însoțim fiecare zi a vieții noastre cu virtutea pocăinței, rugându-l pe Sfântul Moise etiopianul, un iscusit dascăl al pocăinței, să ne întărească în împlinirea acestei virtuți - singura cale de îndreptare și de reînnoire a vieții, de ridicare și de eliberare de un trecut păcătos și apăsător - agonisindu-ne mult râvnita mântuire.

Ips Timotei - Tâlharul, mărturisitorul și moștenitorul Împărăției netrecătoare

† Timotei Prahoveanul,
episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor
- 16 apr, 2020

Slovele Sfintelor Evanghelii, cântările și lecturile pe care le ascultăm în această perioadă ne îndeamnă la o temă de reflecție tulburătoare: iubirea lui Hristos fără margini este mai tare decât moartea.

Spre finalul Săptămânii Pătimirilor ne atrage în chip special atenția un personaj negativ la prima vedere, care rămâne însă pildă de pocăință, unul dintre cei doi tâlhari care au fost răstigniți alături de Domnul.

Moartea pe cruce era rezervată criminalilor și răufăcătorilor. Cel care a făcut numai bine și a cărui iubire rămâne neegalată nu merita o asemenea răsplată, dar toate acestea s-au întâmplat ca să se vădească smerenia Lui, așezarea în chipul slugii, suferind moarte și încă moarte pe cruce (Filipeni 2, 8).

Sfântul Ioan Gură de Aur, vorbind despre tâlharul care L-a mărturisit și a pomenit cel dintâi Împărăția Lui, spune că era un om putred din pricina cumplitei răutăți, își cheltuise viața în omoruri și spargeri de case, dar L-a mărturisit atunci când se rosteau hule asupra Lui. Faptele păreau a da altă mărturie în ochii celor care nu înțe-

legeau iconomia tainei, iar cele ce se petreceau păreau a-l arăta slab și neputincios, totuși adevărul ieșind la iveală chiar prin cele potrivnice. Trebuie să ne gândim, spune Sfântul Ioan Gură de Aur, că Acela este stăpânul, iar noi suntem robi, Acela a suferit ocări, batjocură pentru tine, tu, din pricina ta, Acela pentru cei cărora le-a făcut bine, pentru cei care L-au răstignit, tu din pricina ta însuți. El a suferit în văzul întregului popor, străini și băștinași, cărora Domnul le-a rostit cuvinte pline de iubire de oameni, iar noi suferim doar în fața câtorva oameni, iar cea mai mare ocară pentru Domnul a fost că L-au părăsit chiar ucenicii Lui, toți prietenii au fugit, iar dușmanii și vrăjmașii L-au atârnat pe cruce, Îl ocărau, Îl batjocoreau și își băteau joc de El, chiar și cei doi tâlhari. Totuși unul dintre tâlhari dintr-odată s-a schimbat.

Când suntem ocărâți, noi devenim nemiloși, dar când este ocărât Dumnezeu, suntem nepăsători, nu suntem deranjați și ofensați.

Despre același moment al răstignirii ne vorbește și Sfântul Chiril al Ierusalimului, care afirmă că mai întâi amândoi tâlharii Îl ocărau, apoi unul, priceput fiind, a cunoscut bunătatea și Dumnezeirea Lui când El S-a rugat: Părinte, iartă-le, că nu știu ce fac! (Luca 23, 34) „Glasul acesta nu este numai plin de toată iubirea de oameni, ci și multă stăpânire arată”, spune Sfântul Chiril.

Așadar, cel care mai întâi Îl hulea pe Mântuitorul drept adevărat Împărat Îl cunoaște și astupă gura celuilalt tâlhar și zice către Iisus: Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta!, și primește răspuns de la Domnul: Astăzi împreună vei fi cu Mine în Rai!, căci ca om era pe cruce, iar ca Dumnezeu pretutindeni era, de nicăieri lipsind.

Într-un chip, păgânii L-au mărturisit pe Hristos, iar poporul Lui Îl hulea.

Cunoscător al cuvintelor Sfintei Scripturi, căutând chipuri de pocăință, Sfântul Andrei Criteanul amintea despre tâlharul care a cunoscut milostivirea lui Dumnezeu: Ca tâlharul strig Ție, pomenește-mă, ca Petru plâng cu amar, iartă-mă, Mântuitorule, strig ca vameșul, lăcrimez ca păcătoasa, primește-mi tânguirea ca oarecând pe a cananeencei.

În cântarea a 9-a a Canonului, Sfântul Andrei Criteanul spune: Un tâlhar Te-a hulit, un tâlhar Dumnezeu Te-a cunoscut, că amândoi împreună pe cruce erau răstigniți, dar o, Mult-Îndurate, ca și tâlharului celui credincios care Te-a cunoscut pe Tine Dumnezeu, deschide-mi și mie ușa slăvitei Tale Împărății…

Biserica a cunoscut în istoria ei cazuri tulburătoare de întoarcere la pocăință a unor tâlhari, cum a fost Moise Arapul (Etiopianul), din părțile Egiptului, cunoscut pentru uciderile și faptele lui rușinoase. Dumnezeu, Cel care nu dorește moartea păcătoșilor, ci întoarcerea lor într-o zi, S-a milostivit de el, iar Moise a părăsit obiceiurile de până atunci și s-a retras într-o mănăstire, făcând ascultare din toată inima, plângându-și cu multe lacrimi păcatele.

Odată, au venit câțiva tâlhari și nerecunoscându-l pe cel care fusese vătaful lor întru nelegiuiri, au încercat să prade chinovia. Moise, prinzându-i i-a dus la egumen. Acesta a apreciat faptul că virtuosul monah nu a lăsat ca trecutul lui sângeros să-l determine să-i pedepsească el însuși pe făptași, eventual chiar ucigându-i. Tâlharii, înțelegând schimbarea lui Moise și având dorință de pocăință, s-au făcut și ei monahi, devenind ascultători asemenea lui.

Acesta s-a luptat mulți ani cu neputințele firii, cu ispitele, încercările, gândurile întinate, spunând că mulțime de demoni năvăleau asupra lui, deși se considera încă fiind începător, până când într-o zi, duhovnicul care îl spovedea i-a spus: Mă voi ruga ca Dumnezeu să îți ridice aceste neputințe de la tine, să te ajute să fii sprijinit în lupta ta.

Când Moise se bucura de cinstire din partea fraților, a fost vizitat de guvernatorul acelei regiuni, care dorea să-l vadă. Dar Moise a ieșit din chilie și s-a ascuns într-o baltă cu trestii. Când s-a întâlnit cu însoțitorii guvernatorului pe drum, l-au întrebat unde este chilia lui Moise, iar el din smerenie a răspuns că acela e un bătrân nebun, mincinos și cu viață necurată. Oaspeții s-au mirat auzind aceste cuvinte și, mergând către chilia lui, le-au spus celorlalți frați despre întâlnirea de pe cale pentru care aceștia mult s-au mâhnit și au întrebat ce fel de monah era cel care a spus cuvinte nepotrivite împotriva lui Moise, iar ei au răspuns: Un bătrân înalt, negru la față și îmbrăcat cu o haină ponosită. Acela este cu adevărat avva Moise și de vreme ce nu a dorit să fie cunoscut și cinstit de voi, de aceea a spus despre sine aceste vorbe, au mărturisit monahii. Guvernatorul a plecat mulțumind lui Dumnezeu, mișcat de smerenia unui monah cu faimă mare.

Prin hotărâre dumnezeiască, descoperită arhiepiscopului Alexandriei, Moise avea să primească și preoția. Atunci, după ce l-a îmbrăcat cu stihar și cu veșmintele luminoase, Moise i-a spus episcopului: Stăpâne, oare cele din afară fac pe preot alb sau cele dinăuntru? Episcopul, înțelegând că are lucrare duhovnicească, l-a încercat și le-a spus celorlalți: Când va intra în Altar, goniți-l și apoi vedeți ce va spune. Ieșind din biserică și stând într-un loc singuratic, el se ocăra zicând: Câine ce ești, ai trup negru și nu ești vrednic, cum îndrăznești a intra în Altar, pentru ce te duci

cu oamenii, tu cel care nu ești om? Cei care au auzit cuvintele i-au spus episcopului. În cele din urmă l-a chemat în Altar și au continuat slujirea lor, iar Moise le-a vorbit: ,,M-am asemănat câinelui care atunci când este gonit fuge, când este chemat se întoarce alergând”. Episcopul le-a spus: Dumnezeu celor smeriți le dă har, iar omul acesta merită slujirea pe care a primit-o...

Către sfârșitul vieții, Dumnezeu i-a descoperit că, într-o zi, barbarii, apropiindu-se, aveau să-l ucidă, iar atunci a văzut cerul deschis și șapte cununi pogorându-se din cer pentru mai mulți monahi care erau împreună. Între cei care au murit atunci a fost și Moise Arapul, care din tâlhar s-a făcut monah și a plăcut desăvârșit lui Dumnezeu. Lui nu numai Raiul, dar și cerul i s-a deschis și s-a învrednicit de cununa slavei, așa cum a văzut slava lui Dumnezeu întâiul martir al Bisericii, Sfântul arhidiacon Ștefan.

Biserica cinstește la începutul lunii mai un alt fost tâlhar, care în tinerețea lui a săvârșit multe crime, furturi, șantaje, cu numele Barbar. Acesta a mărturisit într-o zi că Hristos nu a respins cererea tâlharului împreună răstignit cu El și se ruga să nu-l piardă nici pe el în mila Sa fără margini. După ce a lăsat obiceiul tâlharilor, s-a dus într-o biserică și a dezvăluit preotului nelegiuirile pe care le-a săvârșit, cerând iertare din toată inima. Preotul l-a primit în casa lui, iar acesta mergea asemenea unui animal, în patru labe, și nu se considera vrednic să fie numit om. A locuit împreună cu vitele și se considera mai rău decât acestea. Vreme de 12 ani, în munți, în pădure a trăit fără îmbrăcăminte, suferind frigul și căldura asemenea marilor sihaștri de odinioară. Trupul lui era înnegrit de arderea soarelui, dar și de noroiul în care trăia. Într-o zi, niște negustori, venind la vânătoare, au crezut că era un animal și au slobozit asupra lui mai multe săgeți, găsindu-și astfel sfârșitul. Preotul care l-a spovedit pe fostul tâlhar i-a găsit trupul care strălucea, îmbrăcat de această dată în lumină dumnezeiască. La mormântul lui s-au făcut multe minuni, iar vestea despre întoarcerea fostului tâlhar a ajuns până departe.

Istoria acestor tâlhari ne arată că oricine se poate pocăi și că nici un păcat nu este atât de mare, încât să nu poată fi iertat de Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat în vremea jertfei de pe Golgota cu tâlharul mărturisitor al veșnicei Împărății.

De asemenea, Dumnezeu a spus că cel căruia i se iartă mult, mult iubește. Aceste cuvinte au fost confirmate de nenumărate ori în istoria creștinismului de modelele de pocăință ale tâlharului de pe cruce și ale unor tâlhari care au părăsit păcatul și care s-au arătat în chip minunat mai iubitori decât ucenicii care L-au părăsit pe Domnul în ziua răstignirii Sale.

PS Benedict Bistriţeanul le-a prezentat romilor din Pata Rât trei lecţii de viaţă de la Sfântul Moise Etiopianul

Publicat de Gheorghe Anghel
28.08.2021

Schimbarea vieţii, aducerea altor persoane la Hristos şi oferirea de ajutor necondiţionat sunt trei lecţii pe care le învăţăm din viaţa Sfântului Moise Etiopianul, le-a spus Preasfinţitul părinte Benedict Bistriţeanul romilor din Pata Rât. Ierarhul a slujit vineri în parohia clujeană, în ajunul sărbătorii ocrotitorului lor spiritual, informează Radio Renaşterea.

Când a auzit cuvântul Domnului, s-a hotărât să nu mai facă rău

Ascultând de Domnul ne schimbăm modul în care trăim, aceasta este prima lecţie pe care o învăţăm din viaţa Sfântului Moise, a explicat prea sfinţia sa.

„Domnul i-a spus în inimă cu toată puterea: Să nu mai păcătuieşti! Că şi el a fost om rău ca şi noi. A fost hoţ, a bătut pe alţii, ba chiar a omorât, dar când a auzit acest cuvânt al Domnului s-a hotărât să nu mai facă rău. El a trăit prin secolul 4, a fost din Etiopia şi spuneam că numai om serios n-a fost; le-a făcut pe toate cele, dar când Domnul i-a spus să nu mai păcătuiască a înţeles lucrul acesta”.

Părintele episcop a subliniat că, de regulă, oamenii nu se comportă frumos cu cei care au o poziţie socială nu tocmai bună. Însă, ierarhul i-a îndemnat să îl aibă exemplu pe Sfântul Moise care nu a fost tratat bine de semeni, nici atunci când şi-a schimbat modul de a trăi.

„Ce a făcut el atunci când alţii l-au desconsiderat? A trăit foarte frumos şi le-a dat exemplu. Şi-a schimbat viaţa şi s-a rugat pentru ei şi nu i-a mai păsat ce a spus lumea, atâta timp cât el îl avea pe Dumnezeu în inimă”.

Preasfinţia sa a spus comunităţii din Pata Rât că nimeni în lume nu este mai preţios decât cel care îl are pe Dumnezeu în inimă.

„Şi nu bogăţiile nu ne fac oameni importanţi, chiar dacă lumea aşa vede acum, ci prezenţa Domnului în inimă. Când ai prezenţa Domnului în inimă, ai toate bogăţiile din lumea aceasta. Şi cine ne dă cinstea cea mai mare? Nu lumea, ci Domnul Hristos care a venit pentru cei săraci. El a venit pentru cei păcătoşi care vor să îşi schimbe viaţa; Domnul a venit pentru cei care lumea nu-i băga în seamă, pentru cei care nu aveau casă, care nu erau din familie bună. A venit Domnul pentru voi, pentru noi, şi pentru mine, şi pentru fiecare în parte. Suntem oameni de cinste în această lumea dacă îl avem pe Domnul Hristos în inima noastră, deoarece toate celelalte trec”.

Când venim la Hristos, să nu venim singuri!

O altă lecţie predată de Sfântul Moise ne arată că atunci când descoperim pe Domnul, nu venim singuri la Hristos, ci luăm şi pe alţii, a spus ierarhul reamintind o întâmplare din viaţa sfântului:

„După ce şi-a schimbat viaţa Moise tâlharul s-a dus într-o mănăstire. Într-o vreme, acolo au venit alţi tâlhari ca să fure din aşezământul monahal. Moise era foarte puternic şi i-a prins pe toţi, nu le-a făcut nici un rău, i-a dus la stareţ şi i-a spus: Eu i-am prins pe hoţii aceştia, fă tu ce vrei cu ei. Stareţul i-a zis: Îi iertăm. Atunci tâlharii s-au întors la Hristos şi au devenit buni ca Moise. Ce învăţăm: Noi când venim la Hristos nu venim singuri, ci luăm şi pe prietenii noştri şi le spunem că este bun Domnul”.

Să dăm o mână de ajutor!

Sfântul Moise ne mai învaţă să oferim ajutorul nostru tuturor celor care au nevoie, a precizat ierarhul.

Erau în comunitate părinţi mai bătrâni, iar Sfântul Moise era foarte puternic din punct de vedere fizic. Ei trăiau în pustiu, iar apa era foarte departe şi se aducea greu. Ce făcea Moise? Noaptea, în timp ce părinţii se rugau sau dormeau, el se ducea la fântână, cu găleţile bătrânilor şi spre dimineaţă, când se trezeau, ei aveau apă la uşă. De aici învăţăm că trebuie să luăm găletuţa de la bunica, de la vecina şi să aducem apă, să facem lucruri pe care cei în vârstă nu le mai pot face", i-a sfături ierarhul pe cei mai tineri din Para Rât.

Pata Rât

La marginea oraşului Cluj-Napoca, în Pata Rât, trăieşte o comunitate de romi formată din aproximativ 2000 de persoane. Comunitatea s-a format la sfârşitul anilor 60 şi cuprinde patru zone: Dallas, Cantonului, Colina Verde şi zona Rampei.

Pentru cele 2000 de persoane, arhiepiscopia a înfiinţat o parohie în anul 2013. Piatra de temelie pentru lăcaşul de cult din lemn a fost aşezată în acelaşi an.

În 2019 a fost sfințită și a doua biserică din zonă, ocrotită de Sfântul mare mucenic Gheorghe. Aceasta deservește comunitatea de rromi din zona Dalas, formată din aproximativ 300 de copii și peste 100 de familii.

În ambele biserici de la Pata Rât, în fiecare duminică după-amiază se organizează programe pentru copii, activități educative, recreative și religioase.

Sursa:
https://basilica.ro/ps-benedict-bistriteanul-le-a-prezentat-romilor-din-pata-rat-trei-lectii-de-viata-de-la-sf-moise-etiopianul/?swcfpc=1&fbclid=IwAR0OIA_MnsymJSx0N8DLkBlYRwr_n9gqJ6pSUICGsxALu6uZwTHxs_qOUIM

Pr. Paul Siladi - Libertate și discernământ în viața duhovnicească

Avva Moise, tâlharul convertit, este el însuși o lume complexă. Convertirea lui este un moment de revoluție interioară care-l pune la începutul unui nou drum, drumul înspre libertate al fostului sclav alungat.

În apoftegma 5 din cele care îi sunt dedicate în Patericul egiptean, îl vedem pe Moise manifestându-se în libertate față de poruncile oamenilor. Iar libertatea aceasta frizează neascultarea, dar ne poate spune ceva despre cum funcționează raporturile duhovnicești.

Din povestire aflăm că dintr-un motiv oarecare a fost poruncă în Sketis să postească toți o săptămână. În timpul acela, Avva Moise are vizitatori din Egipt, așa că întrerupe postul și le face o fiertură celor care veniseră să îl vadă. Vecinii văd că iese fum, așa că merg și îl pârăsc clericilor: „Moise a încălcat porunca, și-a făcut fiertură”. Preoții au amânat cercetarea până când va veni la slujbă. Sâmbătă însă, când au văzut „nobila purtare a Avvei Moise, i-au zis în fața întregii obști: Avva Moise, ai încălcat porunca oamenilor, dar ai împlinit porunca lui Dumnezeu”.

Avva Moise decide de unul singur să încalce porunca dată întregii obști. Ce îl face pe el să își asume un asemenea risc? După ce se ghidează când ia o asemenea hotărâre? Este un act de rebeliune, de neascultare faptul că nu postește alături de ceilalți? Rupe comuniunea cu obștea monahul când procedează așa cum a făcut Moise?

Libertatea bătrânului așa cum o vedem în apoftegma 5 trebuie să o așezăm în context pentru a o putea înțelege mai bine. De aceea mergem puțin în spate să vedem cum este prezentat Moise în povestirea anterioară.

Moise etiopianul a fost hirotonit preot la capătul unor ani grei de nevoință și ascultare. Arhiepiscopul i-a pus epitrahil și i-a spus „Iată, ești alb din cap și până în picioare”. Dar ca să îl pună la încercare ierarhul a cerut preoților să îl alunge când va intra în Altar. Iar aceia au făcut așa. S-au repezit cu violență asupra lui și l-au gonit. Iar Moise și-a asumat umilința și injuriile fără ezitare. Ajunsese deja la o mare smerenie; reușise să treacă dincolo de ambițiile personale, orgoliu și slavă deșartă.

Acesta este, așadar, ambientul interior care creează refuzul Avvei Moise de a nu se supune poruncii date în Sketis. Smerenia adâncă și exercițiul îndelungat al ascultării sunt condiții pentru discernământ. Fără smerenie ești orbit, pentru că privirea este fixată obsesiv asupra sinelui, iar fără experiența ascultării este imposibil să auzi mișcarea Duhului. O faptă aparent bună s-ar putea foarte bine să fie rezultatul unor porniri sufletești în care se amestecă tot felul de patimi camuflate. La fel cum s-ar putea ca un gest de aparentă neascultare născut dintr-o inimă curată să fie o faptă bună, dacă este privită cum trebuie, din unghiul potrivit.

Libertatea se naște din nevoință și ascultare, dar se hrănește din curaj și risc. Avva Moise decide curajos și chiar riscă, dar gestul lui este confirmat de Dumnezeu și de comunitate, implicit, prin preoți. Iar confirmarea aceasta spune doar că dragostea față de aproapele real, în carne și oase, cel care se află în fața ta, este deasupra unor porunci abstracte. Dar pentru a o pune în practică este nevoie de noblețe și inimă curată.

Pr. Paul Siladi - Paradoxala libertate

Avva Moise etiopianul, tâlharul convertit, a fost multă vreme privit cu suspiciune de ceilalți monahi. Grupajul de apoftegme care îi sunt dedicate ni-l arată în câteva rânduri supus unor încercări, adesea dure. Iar istorisirile sunt în așa fel ordonate, încât putem observa progresul duhovnicesc al fostului bandit.

În apoftegma a treia ni se spune că părinții de la Sketis au vrut să vadă în ce măsură Moise poate să rabde disprețul. Într-un mediu masculin, violent și dur, cum este cel în care trăise etiopianul nostru înainte de convertire, puține lucruri sunt mai dureroase decât cuvintele spuse cu dispreț.

La o adunare, așadar, călugării îi spun: „Ce caută și etiopianul acesta în mijlocul nostru?” Însă Moise a tăcut, iar la sfârșit, când a fost întrebat dacă nu cumva a fost tulburat de cuvintele dure care i-au fost adresate, el a răspuns cu un verset din Psalmi: „M-am tulburat, dar n-am scos un cuvânt” (Ps 76, 4). Acesta este primul nivel, cel în care, deși tulburat, reușești să te înfrânezi.

A patra apoftegmă este și mai dură, dar de data aceasta îl vedem pe Moise umilit după hirotonie, gonit de clerici din Altar. Acum însă ascetul se găsește la un alt nivel duhovnicesc. De această dată nu doar că tace, dar își asumă toate nedreptățile la care este supus. Aceasta este practica nejudecării și a osândirii de sine, care a fost trăită cu precădere de monahii deșertului, iar apoi de părinții filocalici. Ține de esența paradoxală a vieții creștine. Ceea ce ar putea părea o formă de supunere și de înrobire este calea împărătească înspre libertatea totală. Și calea aceasta o par-

curge în ani lungi de aspră nevoință Sfântul Moise. Ajunge până acolo încât nu doar că nu mai este privit cu neîncredere și supus la tot felul de încercări, ci părinții se întristează când cineva nu îi acordă cinstea cuvenită.

Istorisirea aceasta o găsim în apoftegma opt. Cineva din nobilime vrea să îl vadă pe Moise, care ajunsese deja faimos. Însă bătrânul află că urmează să fie vizitat, așa că fuge din calea vizitatorilor. Totuși, se întâlnește cu ei, nu îl recunosc și când îl întreabă unde poate să fie găsit Moise, acesta răspunde: „Dar ce vreți de la el? E un om nebun”. Când convoiul ajunge la biserică și povestește clericilor întâmplarea, frații se întristează, dar înțeleg din descriere că acela cu care se întâlnise și care îl vorbise de rău pe Moise era monahul însuși, care a refuzat toată pompa cu care urma să fie vizitat.

Ascultarea, nejudecarea și osândirea de sine sunt instrumentele către o paradoxală libertate pe care monahii, călăuziți de Duhul Sfânt, au dobândit-o în deșert. Libertate pe care a trăit-o și Avva Moise, care a înțeles că atunci când jefuia și era temut, deși scăpase din robie, era mai puțin liber decât era chiar în cea mai grea perioadă ascetică, pe când în deșert fiind era privit cu neîncredere și chiar cu dispreț. Asumând disprețul acesta a ajuns nu doar la libertate, ci și la dragoste și cinstire, pe care le găsim exprimate în toate celelalte povestiri despre el.

Augustin Păunoiu - Pilda zilei - Păcatul osândirii aproapelui

Sfinţii care au trăit cu mult timp înaintea noastră, dar tot printre oameni ca şi noi, ne-au lăsat exemple povăţuitoare de îngăduinţă faţă de lipsurile aproapelui. Ei ne-au atras atenţia cu privire la vorbirea de rău şi ne-au redat multe experienţe edificatoare în legătură cu nesăbuinţa judecăţii aproapelui, a judecăţii aspre a lui Dumnezeu atunci când osândim pe cineva şi a milei Lui faţă de neosândirea oamenilor. Să ne oprim atenţia la un exemplu din Patericul egiptean.

***

Paladie, cel care a consemnat apoftegmele Părinţilor, spune că odată s-au adunat fraţii unei mănăstiri să judece fapta unui monah şi l-au invitat la judecată pe avva Moise Etiopianul. Ce se întâmplase? Un frate greşise odată în pustia Sketis, şi au trimis şi după avva Moise, dar el nu voia să vină.

A fost trimis preotul după el, să-i spună: „Vino, că te aşteaptă lumea“.

Atunci el s-a ridicat şi a venit. A luat un coş găurit plin cu nisip, pe care îl căra în spate.

Ceilalţi, ieşindu-i în întâmpinare, îi spuseră: „Ce s-a întâmplat, avva, cu tine? Şi ce reprezintă sarcina pe care o porţi în spate?“

„Acestea sunt păcatele mele, a răspuns vestitul eremit, pe care eu însumi nu le văd, printre altele, merg să-l osândesc pe fratele meu pentru păcatele lui, pe care le văd foarte bine.“

Mustraţi de acest răspuns, fraţii au anulat judecata lor cu privire la cel vinovat.

Maria Chirculescu - Sfântul Moise arapul (cel negru, cel din tâlhari, etiopianul)

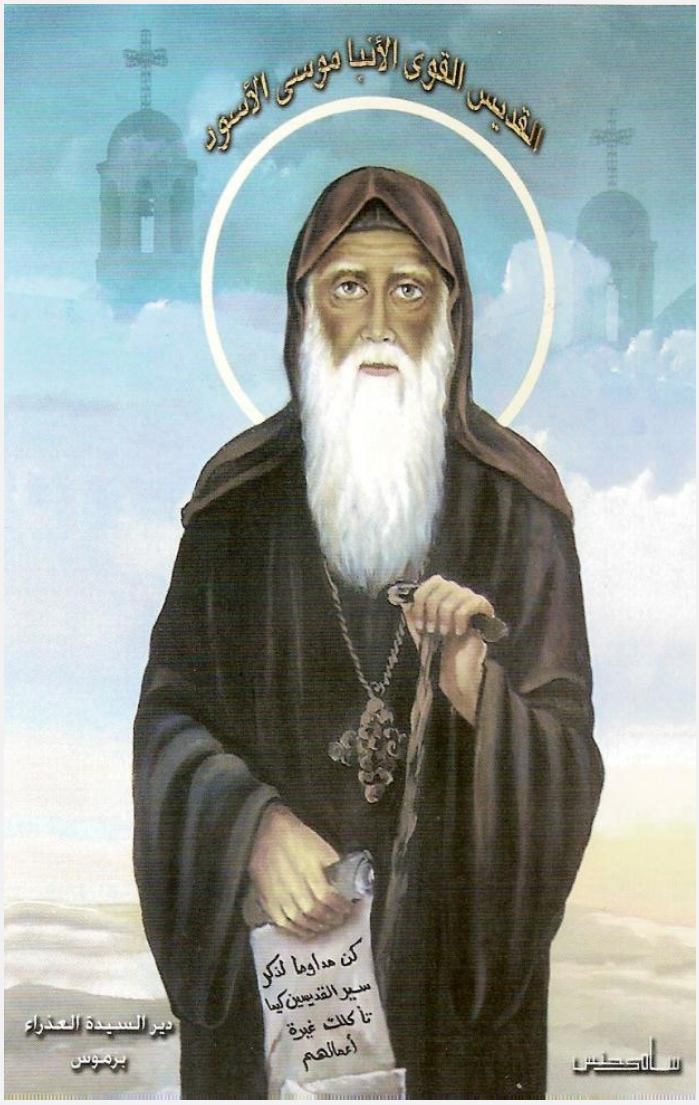

Moise era un fost scalv, alungat de stăpânul său pentru firea lui rea şi pentru viaţa tâlhărească.

Etiopian de origine, a fost vătaf de tâlhari în Nitria, vestit pentru omorurile sale şi pentru forţa sa fizică.

S-a făcut călugăr la vârsta deplinei maturităţi şi a fost ucenicul lui Isidor, preotul.

În Lavsaicon, Paladie ne înştiinţează că odată Moise a legat patru tâlhari ce îi intraseră în casa după ce se făcuse călugăr. I-a luat pe toţi în spinare şi i-a dus la

biserică, supunându-i judecăţii fraţilor săi creştini. Toţi patru tâlhari, după ce au fost eliberaţi, recunoscându-l pe Moise cel oarecând şeful bandei lor, au rămas şi s-au călugărit!

Avva Moise a suferit mucenicia de la năvălitorii păgâni pe la anul 375. Ştia că vin barbarii, şi-a anunţat ucenicii să fugă, dar el a rămas ca să se indeplinească cuvântul Domnului: ” Cel ce ridică sabie, de sabie va pieri!” .

După moartea sa şi a celorlalţi şase ucenici care au rămas lângă el, un alt ucenic care se ascunsese a văzut cerurile deschise şi şapte cununi luminoase pogorându-se din cer.

La moarte (avea 75 de ani, fusese făcut preot la 60 de ani), a lăsat 70 de ucenici, după numărul tâlharilor din ceata pe care o condusese cândva.

Avva Moise întruchipează în mod clasic una dintre trăsăturile pustiei, şi anume virtutea lepădării depline.

Ca monah, el a încercat să facă exact invers decât ceea ce a trăit când era tâlhar. Astfel, cu silire, zdrobind puterea vechilor sale obişnuinţe, după ce ani întregi şi-a înmuiat vechea asprime care i se făcuse ca o a doua fire, Avva Moise a putut fi descris de către Sfântul Macarie cel mare drept … „o fire molatică” (21): Zis-a avva Moise către avva Macarie din Schit: voiesc să mă liniştesc şi nu mă lasă fraţii. Şi i-a zis lui avva Macarie: văd că firea ta este molatică şi nu poţi să întorci vreun frate. De voieşti să te linişteşti, du-te în pustie, înăuntru în piatră şi acolo te vei linişti! Şi aceasta făcând s-a odihnit.) (După „În inima pustiei” Pr. John Chryssavagis, Ed. Sophia, 2004)

Moaştele Sfântului Moise cel negru (sec 4) se află la Mănăstirea Romanilor din Deşertul Nitria - Egipt (Waadi Natrun, zona Patericului Egiptean).

Câteva imagini de la intrarea în biserica mănăstirii şi cu Sfintele moaşte ale Sfântului Moise cel negru.

Tricoul din dreapta raclei este dovada unei minuni înfăptuite de curând acolo.

La moaştele Sfântului Moise cel negru sunt aduşi mulţi demonizaţi, iar preoţii fac frecvent slujbe pentru tămăduirea acestora (exorcizare).

Un tânăr astfel vindecat a constatat că după slujbă avea înscris pe tricou numele Sfântului Moise etiopianul şi o cruce - fotografia acelui tricou este acum pusă lângă moaştele sfântului, drept dovadă a mijlocirii pe care Sfântul Moise o face pentru cei cărora li se slujeşte lângă racla sa.

أجساد الآباء الأطهار القديسين
الأنبا موسى الأسود والأنبا ايسيذورس
من الجيل الرابع الميلادي
هتم بالمقصورة إكراما لجسديهما الطاهرين
نيافة الأنبا بنيامين
وأحد رهبان دير البرموس
نيافة الأنبا مكاريوس أسقف الدير
١٦٧٣ش — ١٩٥٧م

أجساد الآباء الأطهار القديسين
الأنبا موسى الأسود والأنبا ايسيذوروس
من الجيل الرابع الميلادي
اهتم بالمقصورة إكراما لجسديهما الطاهرين
نيافة الأنبا بنيامين
مطران المنوفية واحد رهبان دير البرموس
في عهد نيافة الأنبا مكاريوس أسقف الدير
١٦٧٣ش - ١٩٥٧م

Interesant este ca la Platina, în SUA - mănăstirea Părintelui Seraphim Rose - în micuţa biserică a mănăstirii se află şi o icoană a Sfântului Moise arapul, iar unul dintre călugări - un american ortodox extrem de negru şi extrem de înalt - are numele de călugărie… Moise!

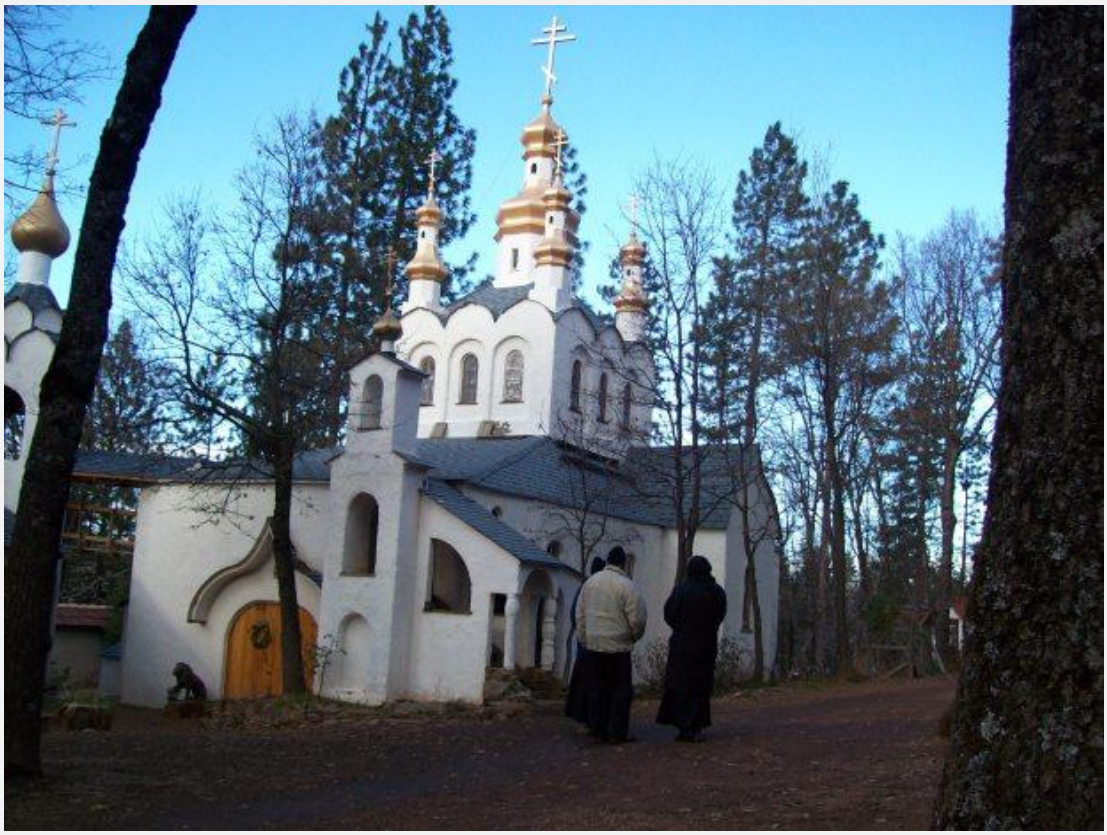

Bisericuţa mănăstirii Platina - închinată Sfântului Gherman din Alaska

Icoana Sfântului Moise cel negru, din Mănăstirea Platina - SUA

„Înfrânare neasemănată, stare de toată noaptea, priveghere neadormită, minte strălucitoare de frumuseţea cea dumnezeiască, ai avut fericite Moise. Pentru aceasta ai primit darul tămăduirilor, a tămădui patimile cele prea cumplite. Pentru care te rugăm pe tine, părinte, cere tuturor mare milă“. (Minei pe August, Tipografia Cărţilor Bisericeşti, Bucureşti, 1894, p. 298.)

Sfinte Moise, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, pentru schimbarea dintru trufie întru smerenia bineplăcută Lui!

Maria Chirculescu – Jurnal de pelerin - Egipt: Sfantul Moise etiopianul

Moaştele Sfântului Moise cel negru (sec 4) se află la Mănăstirea Romanilor din Deşertul Nitria - Egipt (Waadi Natrun, zona Patericului Egiptean).

Mănăstirea Platina, California, SUA / februarie 2009. Pădure înfrigurată, biserica micuţă, puţini călugări - dar toţi tineri americani, zâmbitori.

Mormântul Părintelui Serafim Rose este undeva în dreapta, în spatele bisericii. Seara vine repede în februarie.

Aflăm că pentru femei cazarea se face doar într-o singură chilie cu două paturi, pentru bărbaţi - tot o chilie, dar cu mai multe paturi. Asta este tot.

Apare Părintele Moise, un negru extrem de negru - în noapte i se văd doar dinţii, când ne zâmbeşte primitor. Foarte înalt, probabil are mai mult de 2 metri ! El este cel care ne conduce la chiliile în care a făcut deja focul cu lemne.

Şi fac acum legătura cu icoana Sfântului Moise etiopianul din biserica Mănăstirii Sfântului Gherman din Platina, răspuns viu la mirarea mea din momentul în care am descoperit-o aici, printre icoanele multor Sfinţi ruşi, în îndepărtata America de Vest: tânărul călugăr ortodox de culoare nu a primit întâmplător acest nume la călugărie !!

Dimineaţa, la micul dejun, vedem că Moise are ascultare la trapeză: a gătit, serveşte masa rapid, citeşte din cărţile sfinte în timp ce toată lumea mănâncă tăcută. Primirea de străini cu multă dragoste, cu gesturi simple şi cu bucurie transmisă de la inimă la inimă - aşa cum Sfântul Moise etiopianul înţelegea să îl slujească pe Domnul Hristos - o are cu prisosinţă şi tânărul american convertit la ortodoxie de aici.

Dacă în secolul 21, într-o Americă în care doar 1% din populaţie este ortodoxă, se poate lua ca model nevoinţa vieţii Sfântului Moise etiopianul din deşertul egiptean al secolului 4, încă nu este totul pierdut!

Moise era un fost scalv, alungat de stăpânul său pentru firea lui rea şi pentru viaţa tâlhărească.Etiopian de origine, a fost vătaf de tâlhari în Nitria, vestit pentru omorurile sale şi pentru forţa sa fizică. S-a făcut călugăr la vârsta deplinei maturităţi şi a fost ucenicul lui Isidor, preotul.

Avva Moise întruchipează în mod clasic una dintre trăsăturile pustiei, şi anume virtutea lepădării depline.

Ca monah, el a încercat să facă exact invers decât ceea ce a trăit când era tâlhar. Astfel, cu silire, zdrobind puterea vechilor sale obişnuinţe, după ce ani întregi şi-a înmuiat vechea asprime care i se făcuse ca o a două fire, Avva Moise a putut fi descris de către Sfântul Macarie cel mare drept … „o fire molatică” (21): Zis-a avva Moise către avva Macarie din Schit: voiesc să mă liniştesc şi nu mă lasă fraţii. Şi i-a zis lui avva Macarie: văd că firea ta este molatică şi nu poţi să întorci vreun frate. De voieşti să te linişteşti, du-te în pustie, înăuntru în piatră şi acolo te vei linişti! Şi aceasta făcând s-a odihnit.)

Avva Moise a suferit mucenicia de la năvălitorii păgâni pe la anul 375. Ştia că vin barbarii, şi-a anunţat ucenicii să fugă, dar el a rămas ca să se indeplinească cuvântul Domnului: ” Cel ce ridică sabie, de sabie va pieri!” .

După moartea sa şi a celorlalţi şase ucenici care au rămas lângă el, un alt ucenic care se ascunsese a văzut cerurile deschise şi şapte cununi luminoase pogorându-se din cer.

La moarte (avea 75 de ani, fusese făcut preot la 60 de ani), a lăsat 70 de ucenici, după numărul tâlharilor din ceata pe care o condusese cândva.

Mănăstirea Romanilor din deşertul Nitria - Egipt adăposteşte din sec 4 moaştele Sfântului Moise cel negru (Waadi Natrun, zona Patericului Egiptean).

Foarte multă lume vine să se închine la racla Sfântului Moise etiopianul, fiind cunoscute tămăduirile şi ajutorul puternic pe care Sfântul Moise îl dă pentru alungarea patimilor (ispitele beţiei, ale patimilor trupeşti - cu care s-a luptat el însuşi ani de zile în adâncul pustiului).

Sunt aduşi mulţi demonizaţi la Sfintele sale moaşte, iar preoţii fac frecvent slujbe pentru exorcizare.

Ieromonahul care este ghidul mănăstirii povesteşte fiecărui grup cum un tânăr demonizat astfel vindecat a constatat că, după slujbă, pe tricoul cu care a fost îmbrăcat a apărut numele Sfântului Moise etiopianul şi o cruce. Fotografia acelui tricou este acum pusă lângă moaştele sfântului, drept dovadă a mijlocirii pe care sfântul o face pentru cei cărora li se slujeşte lângă racla sa.

***

Sfântul Arsenie cel mare s-a nevoit în aceeaşi mănăstire ca şi Sfântul Moise cel negru. Nu s-au păstrat moaştele sale, doar stâlpul lângă care stătea în timpul Sfintei Liturghii, în biserica - denumit astăzi Coloana Sfântul Arsenie.

În viaţa cuviosului Arsenie cel mare, se povesteşte: “Un frate oarecare venind de departe în schit, voia să vadă pe cuviosul Arsenie şi, fiind dus la dânsul, l-a văzut pe el; dar nu s-a învrednicit a auzi cuvintele aceluia, pentru că stareţul şedea şi privea în jos, fără să zică o vorbă.

Apoi, ieşind de la dânsul, a rugat pe clericul care îl ducea, să-l ducă la părintele Moise, care din tâlhar s-a făcut călugăr. Clericul a dus pe acel frate străin la Moise, care i-a primit pe ei bucurându-se; apoi i-a odihnit, i-a ospătat şi i-a eliberat, arătându-le multă dragoste.

Deci, clericul a zis către acel frate străin: “Iată, i-ai văzut pe amândoi, pe părintele Arsenie şi pe părintele Moise. Care din ei ţi se pare că este mai bun?”

Fratele cel străin a zis: “Cel ce ne-a primit pe noi cu dragoste, acela este mai bun!”

Atunci un stareţ din cei plăcuţi lui Dumnezeu, auzind aceasta, s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: “Doamne, arată-mi mie lucrul acestor părinţi, căci unul fuge de oameni pentru numele Tău, iar celălalt îi primeşte pe toţi pentru numele Tău; drept aceea, care este mai desăvârşit dintr-înşii?”

Stareţul a văzut într-o vedenie două corăbii mari, înotând pe un râu mare; într-una era cuviosul Arsenie şi duhul lui Dumnezeu îi îndrepta corabia cu multă linişte; iar în cealaltă era cuviosul Moise şi îngerii lui Dumnezeu cu el, îi îndreptau corabia şi puneau faguri de miere în gura lui.

Maria Chirculescu
Miriam Turism

Icoane

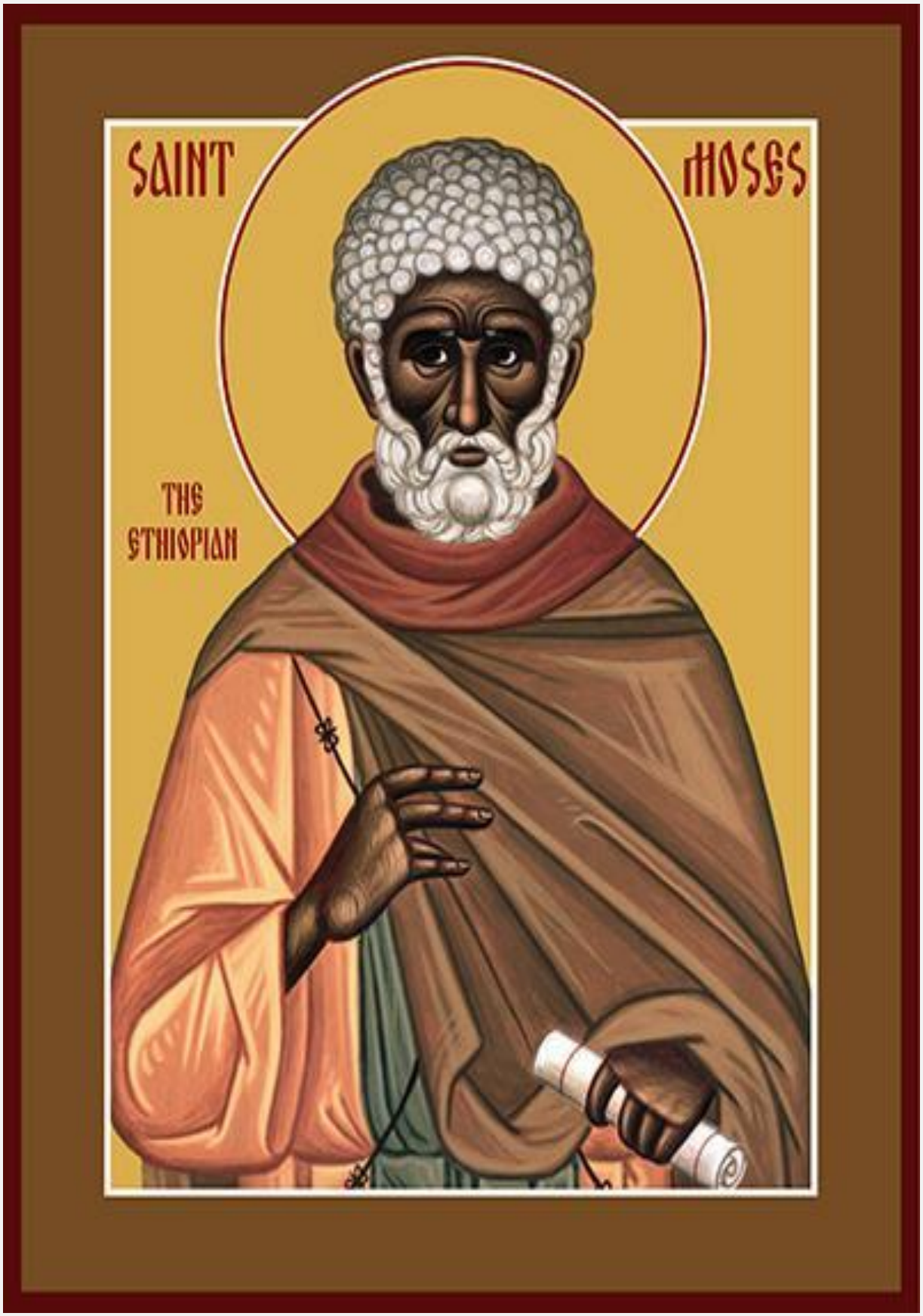
SAINT
MOSES
THE
ETHIOPIAN

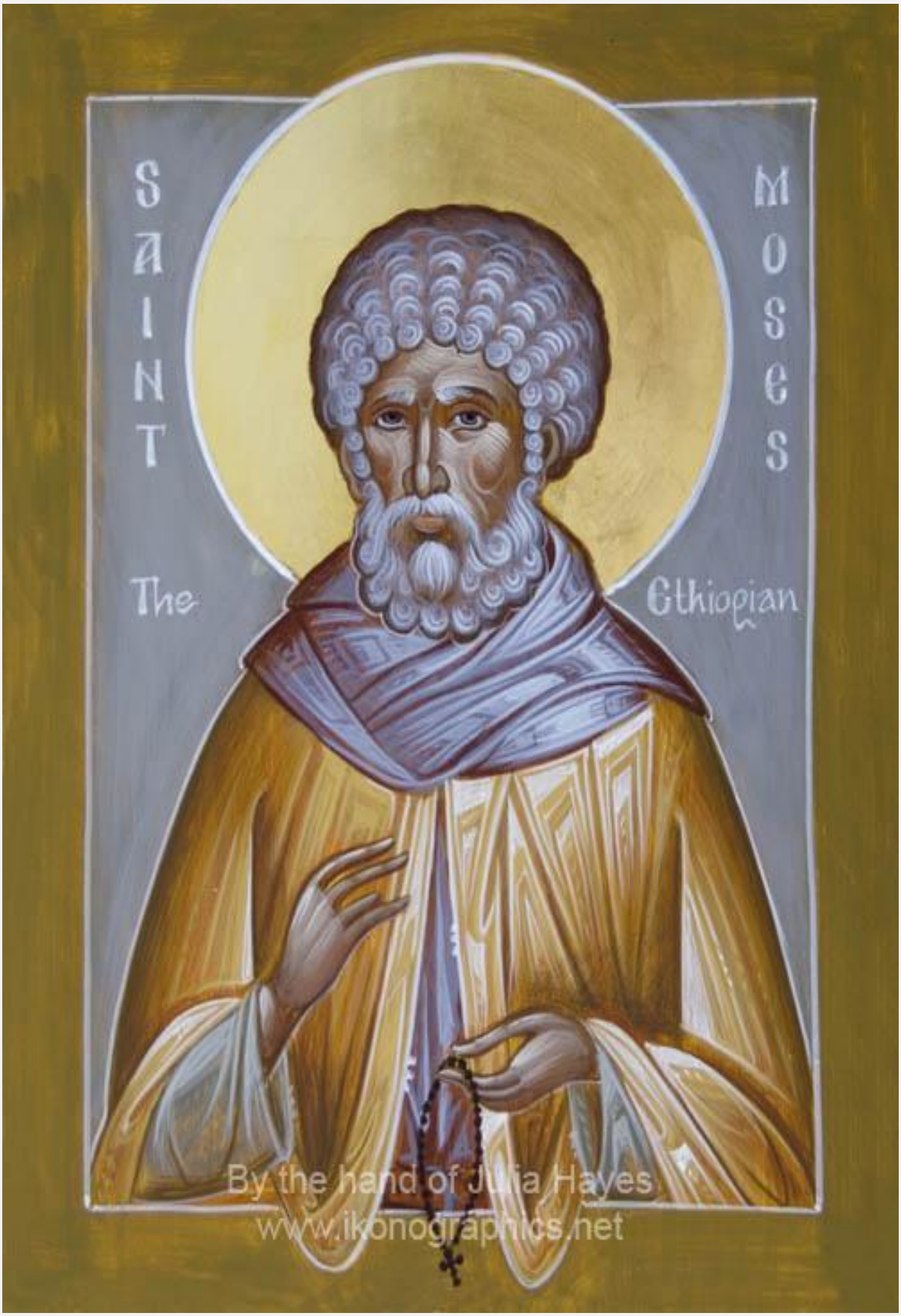
SAINT
MOSES
The
Ethiopian
By the hand of Julia Hayes
www.ikonographics.net

28 august

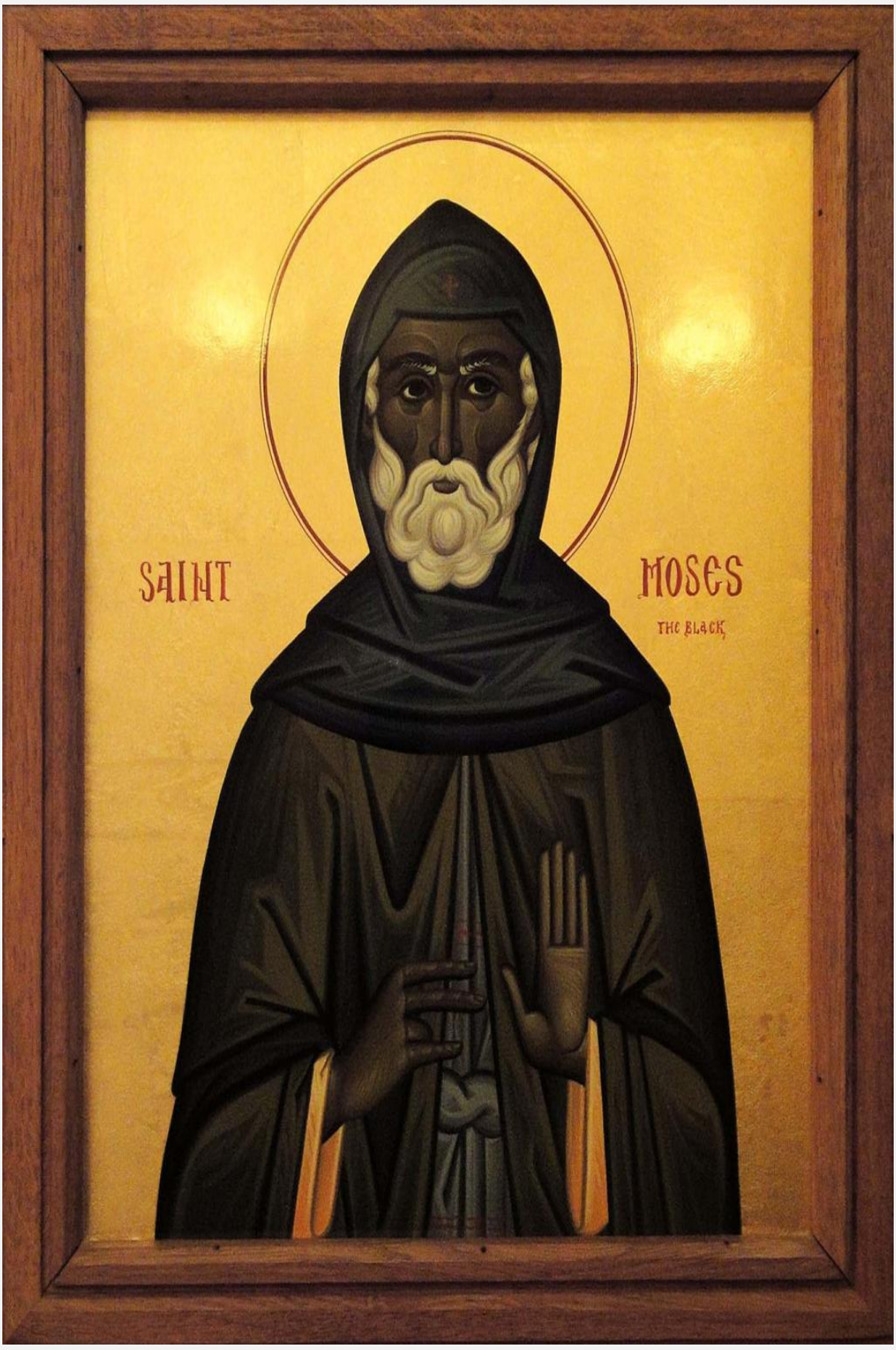
SAINT
MOSES
THE BLACK

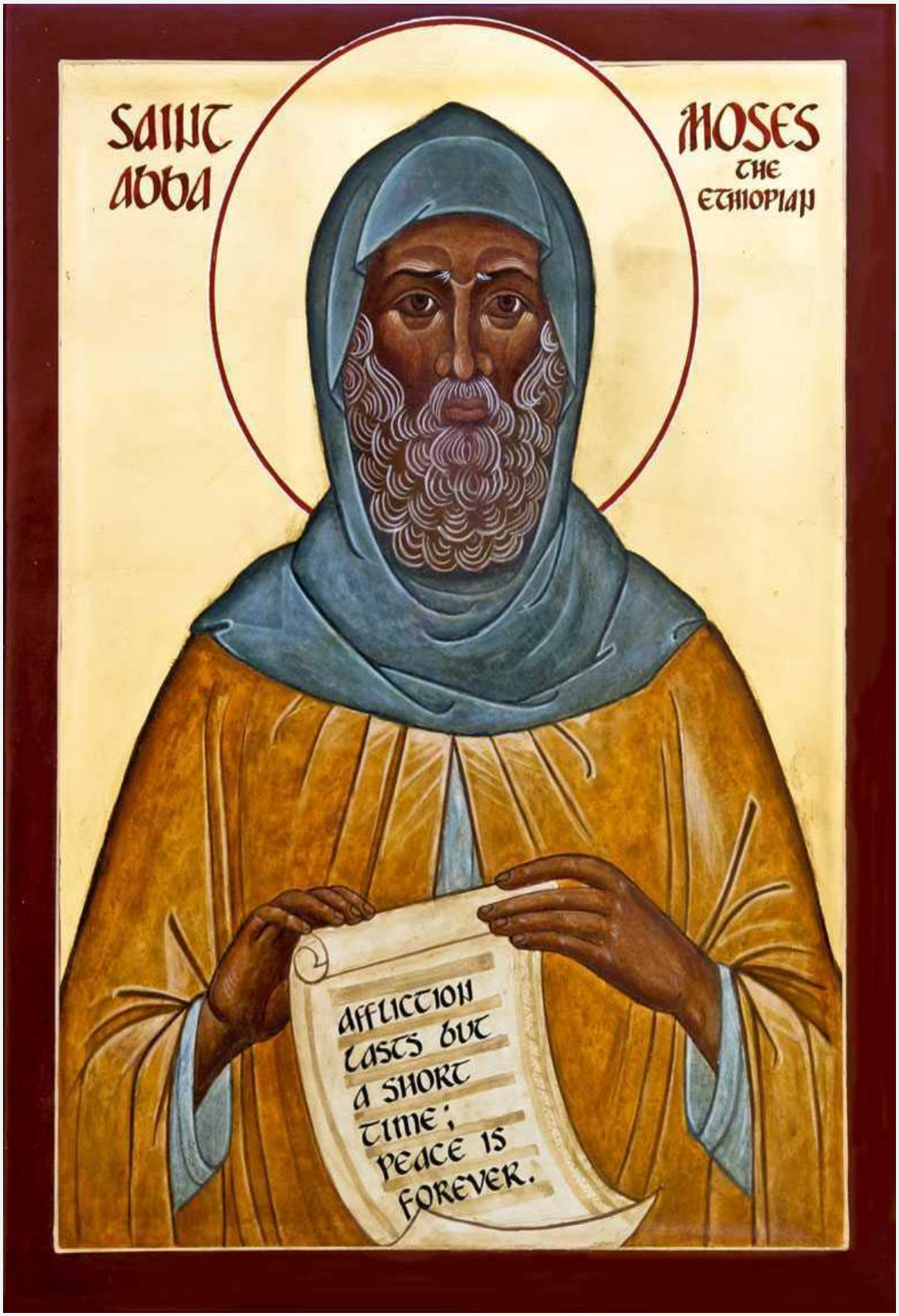
SAINT
ABBA
MOSES
THE
ETHIOPIAN
AFFLICTION
LASTS BUT
A SHORT
TIME;
PEACE IS
FOREVER.

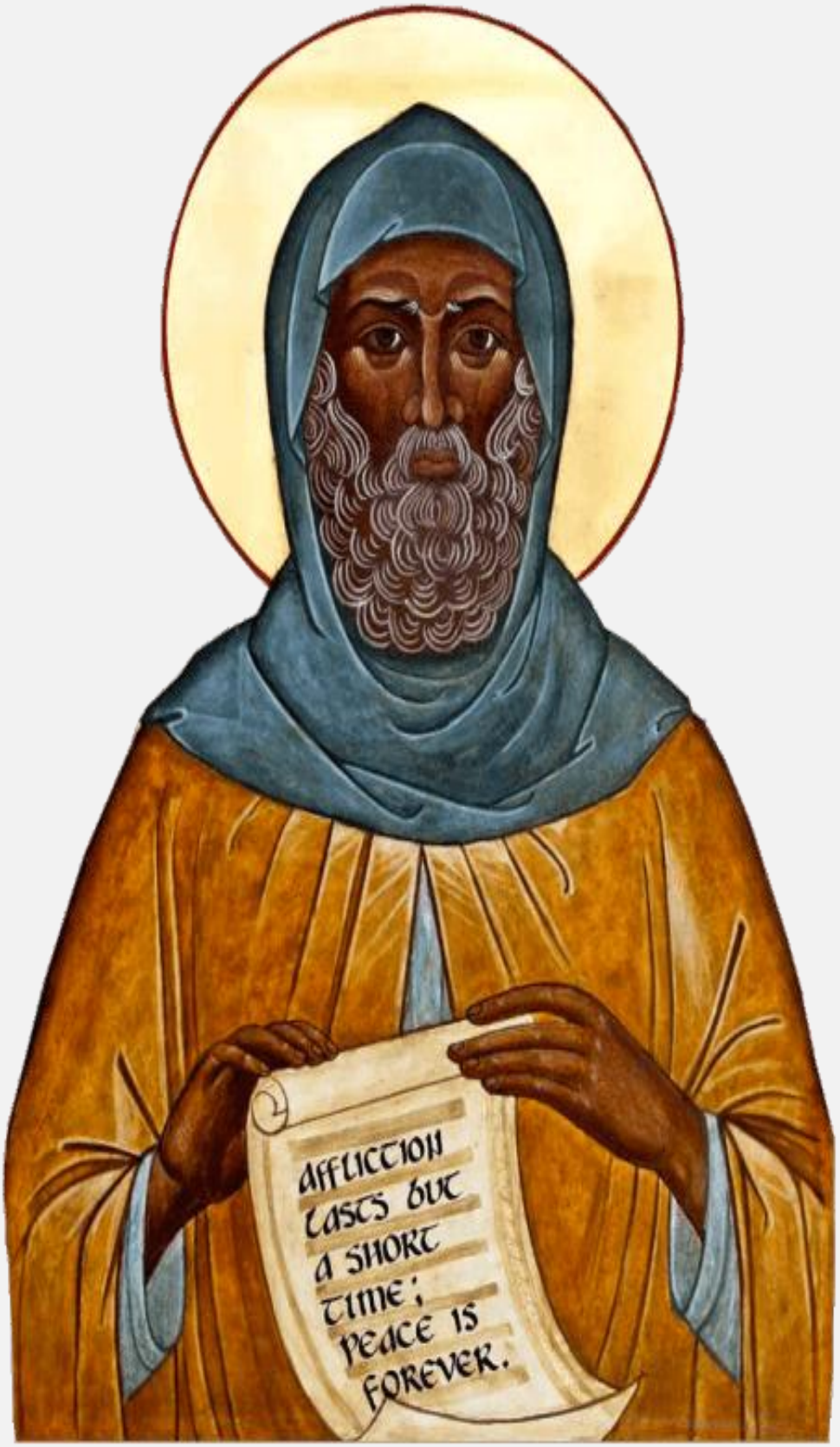
affliction
lasts but
a short
time;
peace is
forever.

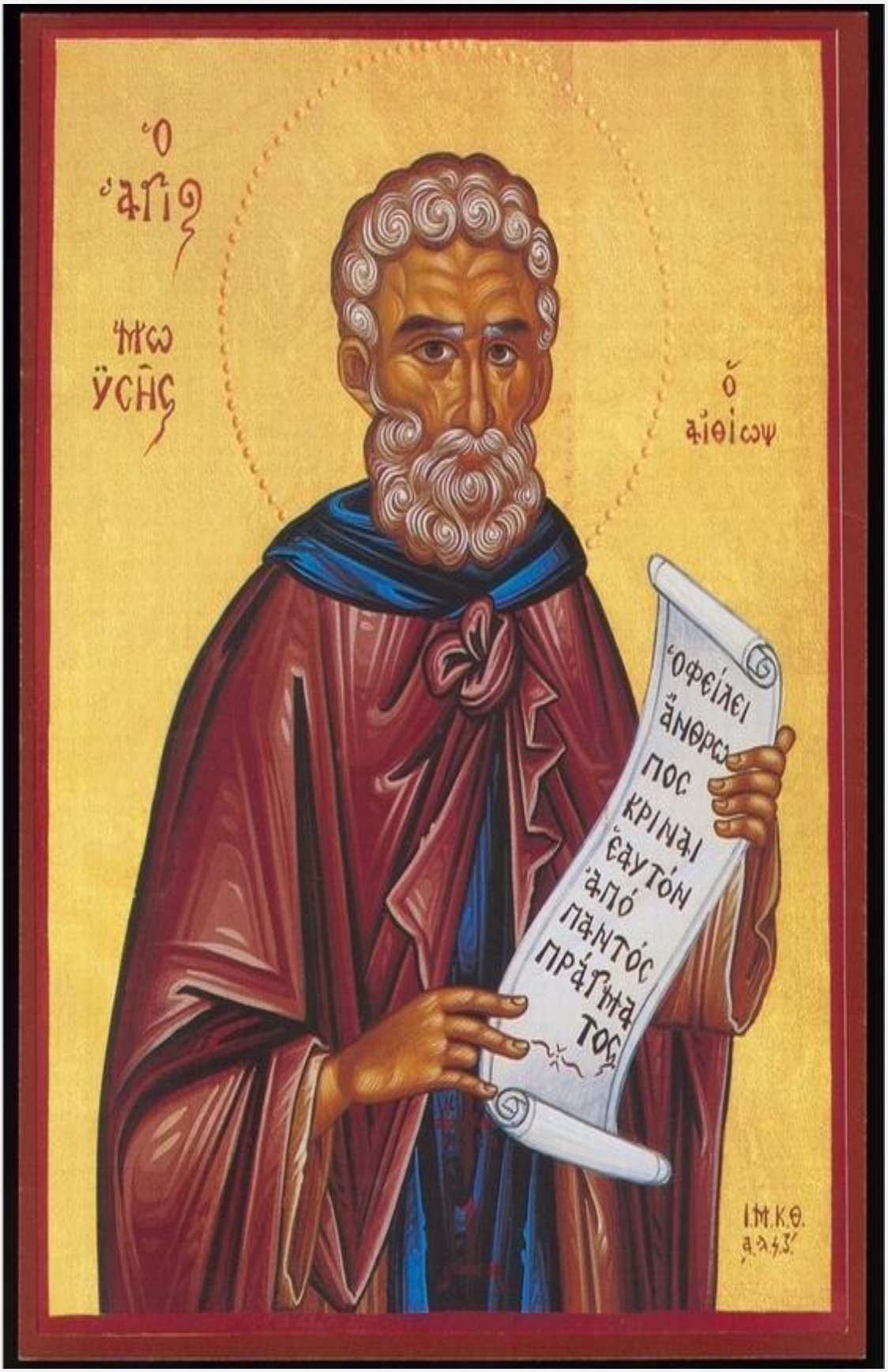
Ὁ ἅγιος
Ἰησοῦς
Ὁ αἰθίωψ
Ὀφείλει ἄνθρωπος κρίναι ἑαυτόν ἀπό παντός πράγματος
Ι.Μ.Κ.Θ.

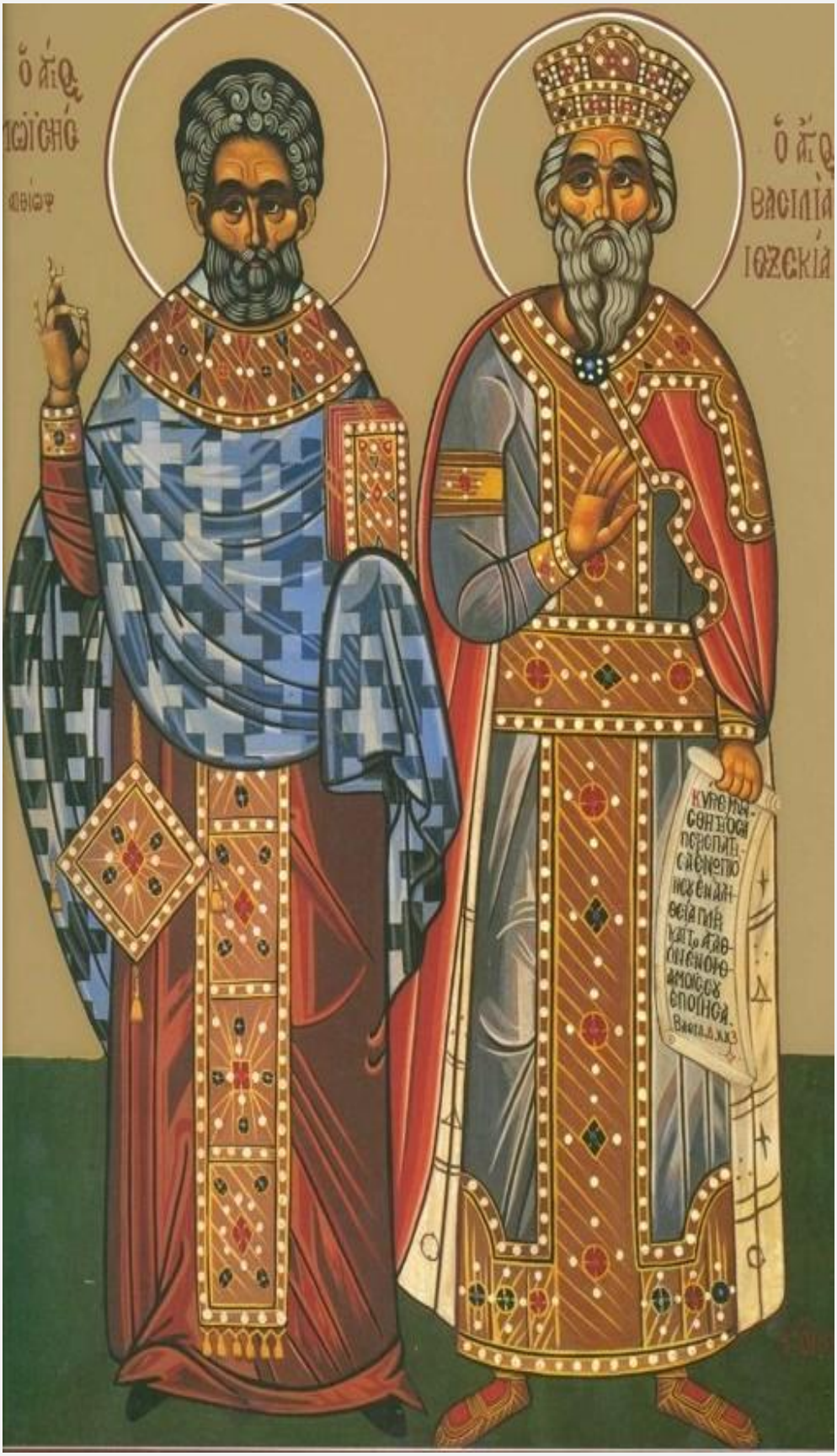
Ο ΑΓΙΟΣ
ΒΑΣΙΛΙΑ
ΙΟΖΕΚΙΑ

28 august

28 august

Sfântul Cuvios

Moise

Etiopianul

canon rugăciuni
icoane articole acatist

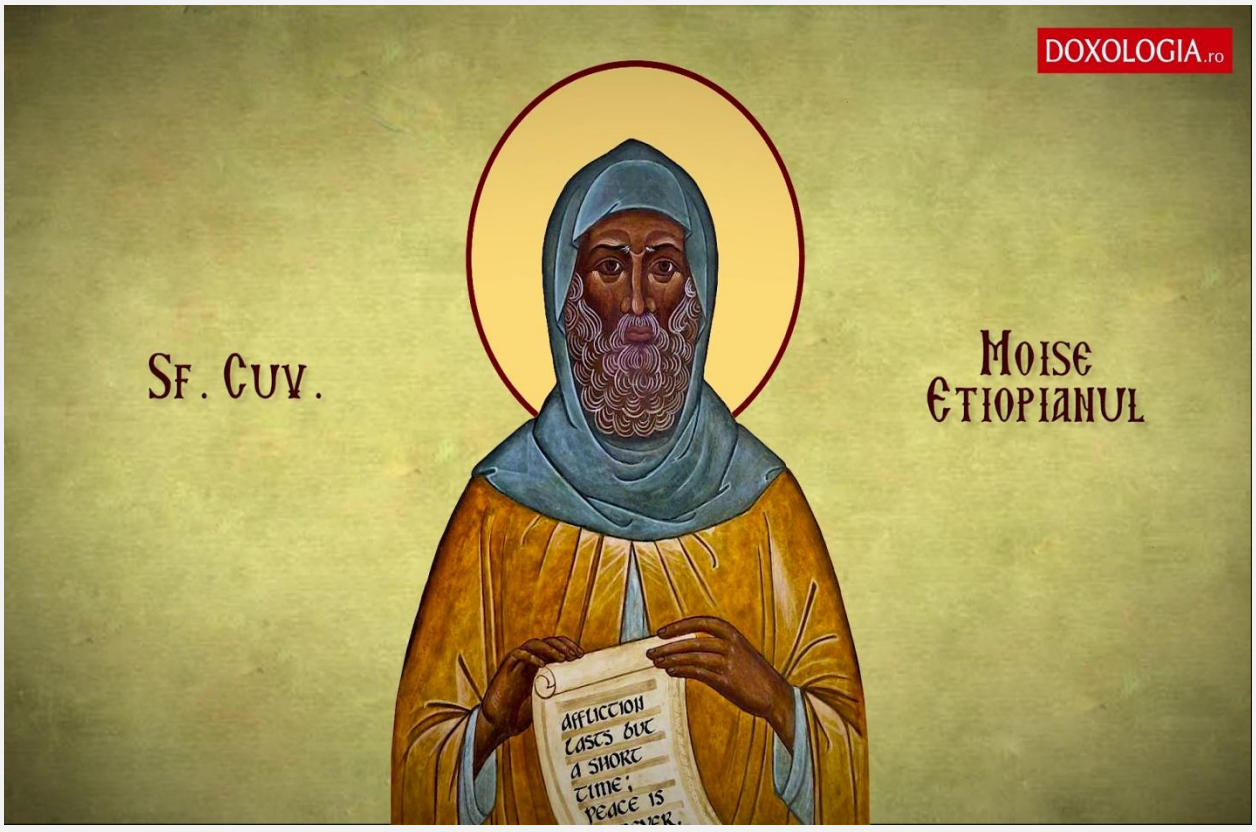

IeraDeisis.gr
Μωϋ
ϹΗϹ
καὶ δοξασθεὶς θεουργικώς,

Saint
Moses
the
Ethiopian

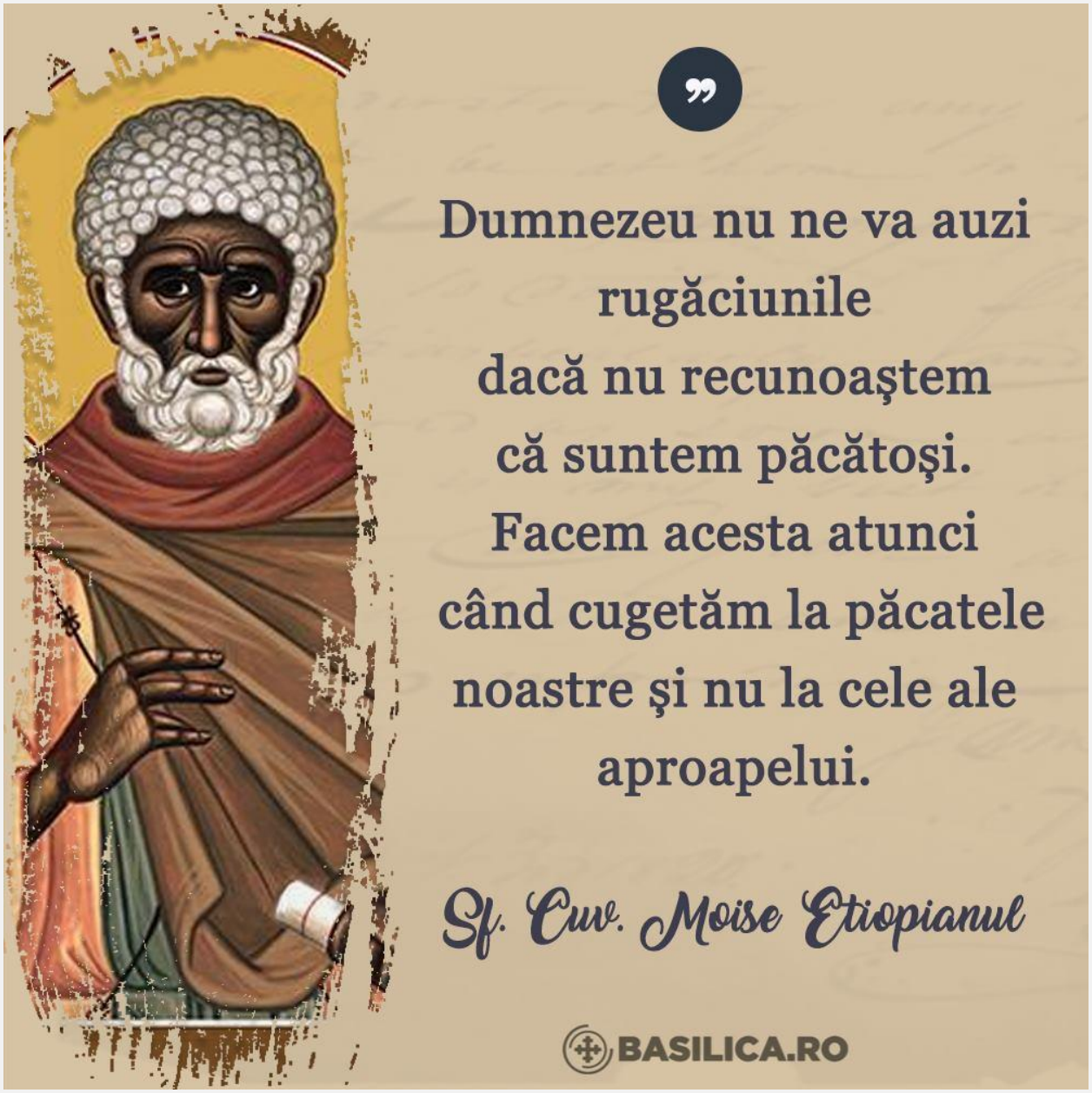
”
Dumnezeu nu ne va auzi
rugăciunile
dacă nu recunoaştem
că suntem păcătoşi.
Facem acesta atunci
când cugetăm la păcatele
noastre şi nu la cele ale
aproapelui.
Sf. Cuv. Moise Etiopianul
BASILICA.RO

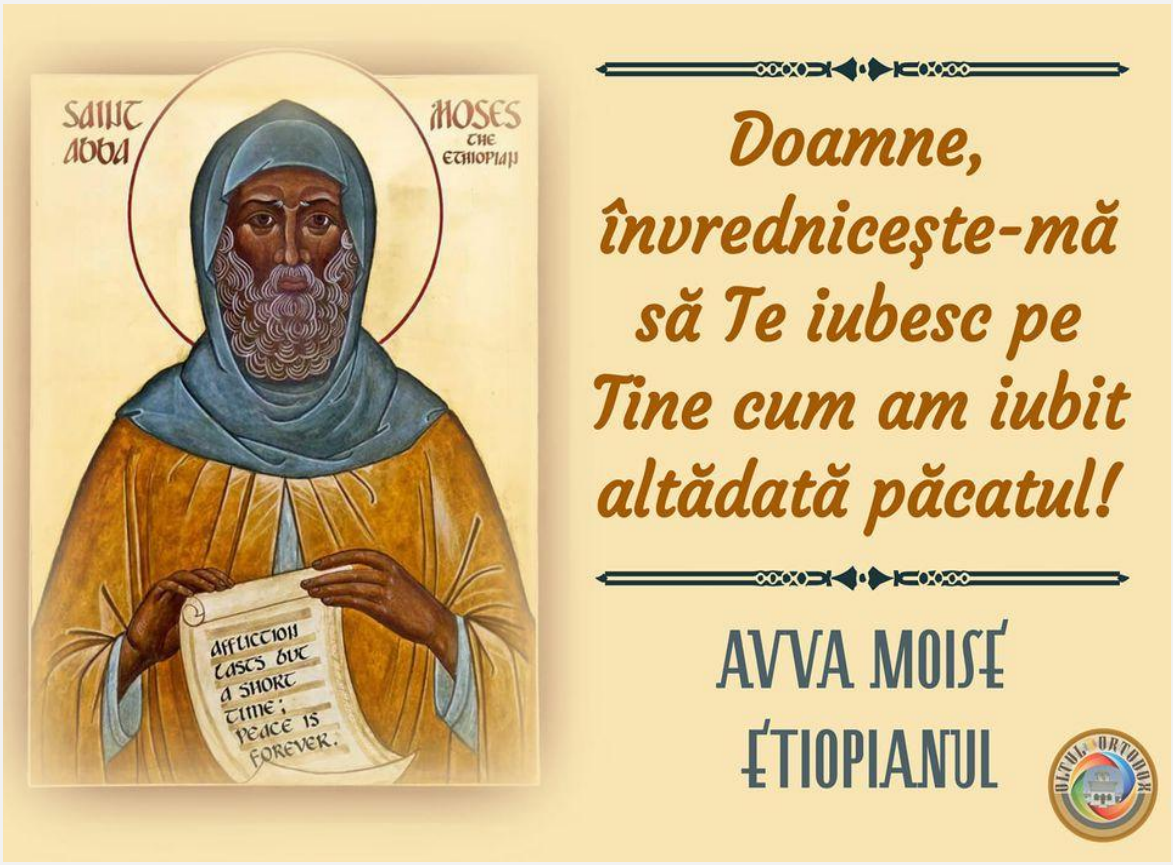
SAINT
ABBA
MOSES
THE
ETHIOPIAN
AFFLICTION
LASTS BUT
A SHORT
TIME;
PEACE IS
FOREVER.
Doamne,
învredniceşte-mă
să Te iubesc pe
Tine cum am iubit
altădată păcatul!
AVVA MOISE
ETIOPIANUL

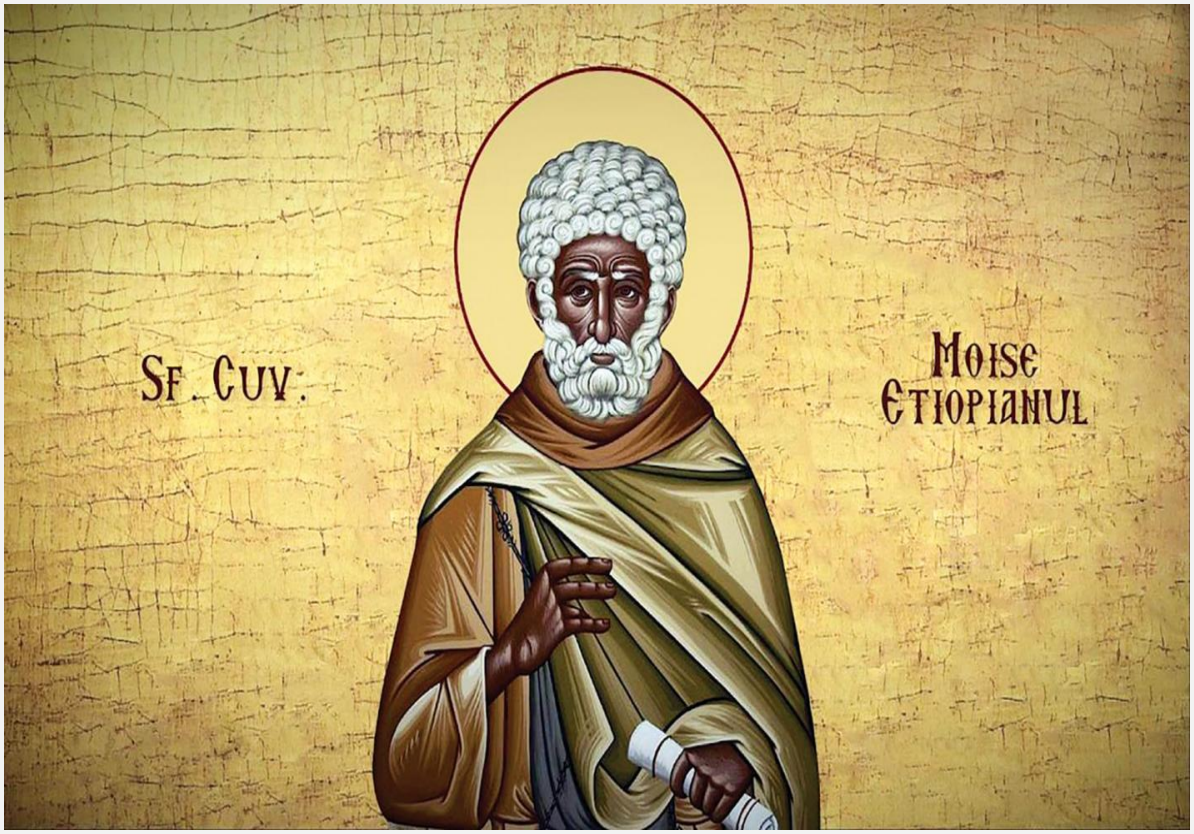
SF. CUV.
MOISE
ETIOPIANUL

Troparul Sfântului Cuvios Moise Etiopianul

28 August - Glasul 1

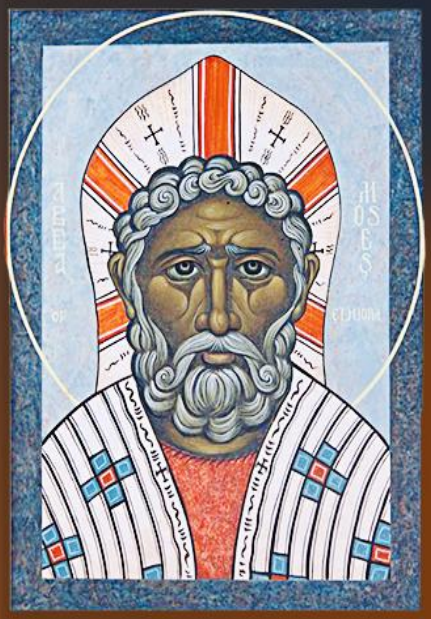

Locuitor pustiului şi înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat de Dumnezeu Purtătorule, Părintele nostru Moise; cu postul, cu privegherea, cu rugăciunea, cereştile daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui Ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui Ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui Ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Bucură-te, de Dumnezeu purtătorule Sfinte părinte Moise!